

2008

ST. 98-12-27-42-2

THE VAIDYESHWARAN

DECEMBER

1956

373
RAM
(R)

20011

CONTENTS

	Page
India and the West—by Carl E. Purinton	1
Srimath Swami Vipulananda—by A. M. K. Kumaraswamy	7
Value of Study of Geography—Pandit Nehru's Appeal	9
The Suez Canal Crisis	10
The General Elections of 1956	12
Atomic Energy for Peace	14
Science for Citizenship	15
An Imaginary Conversation with Bharathi, the Poet	17
Random Sketches of People in a Bus	18
The Light of Our Homes	19
My Goal in Life	21
A Boating Expedition in Moon Light	22
A tete—A tete on Physics in Everyday Life	23
A Memorable Journey	25
A Day Out	26
Autobiography of an Umbrella	27
Our College Sports Meet	27
If I were a Teacher	28
My Voyage	28
How I learnt to Swim	29
My Mother	29
The Story of a Bicycle	29
Old Students' Association	30
கல்லூரி பழைய மாணவர் விருந்து	31
இந்து மாணவர்கள் அறியவேண்டுவன	34
திருமுறைகளின் சிறப்பியல்பு	36
நடராஜமூர்த்தியின் பிரதிஷ்டைவிழா	37
கடலுடன் ஒருநாள்	38
தமிழிசை	40
தமிழிலக்கியத்தில் சமதர்மம்	43
அமரன் பாரதி	46
வீட்டிற்கோர் புத்தகசாலை	48
ஜன்ஸ்ரின்	50
சரித்திரம் படிப்பது எதற்கு	51
அன்பு	53
பெண்களின் உயர்தரக் கல்வி	55
ஐவஹர்லால் நேரு	56
நமது தாய்மொழி	58
திருவள்ளுவர்	59
எனது தென்னிந்திய யாத்திரை	60
சமயபாடப் பரீட்சை	66
Principal's Notes	67

Report of the Vivekananda House ...	70
" " Nagamuthu House ...	71
" " Sharvananda House ...	72
" " Vipulananda House ...	73
" " Science Association ...	74
" " Teachers' Guild ...	75
" " Scout Group ...	76
" " Athletic Meet ...	77
College Soccer & Cricket ...	79
Report of the H. S. C. Union ...	80
தமிழ்மன்ற அறிக்கை ...	82
இந்துமாணவர் கழக அறிக்கை ...	83
Examination Results ...	84
Editor's Notes ...	86
Old Students' Corner ...	91
Staff ...	92
Calendar ...	94

ILLUSTRATIONS

Nataraja ...	Frontispiece
Consecration of the image ...	
Prof. Purinton's Visit ...	
Old Students' Lunch ...	30
H. S. C. Union Debate and Committee ...	
Science Exhibition ...	74
Saraswathie Pooja & Prize Winners ...	
Sports Meet ...	78
Vivekananda House ...	

373
RAM
R

IMAGE OF NATARAJA CONSECRATED IN OUR SHRINE — JAN. 1956

தோற்றம் துடியதனிற் றேயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார — மூற்றமா
ஆன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்றதிரோ தானமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

REFERENCE

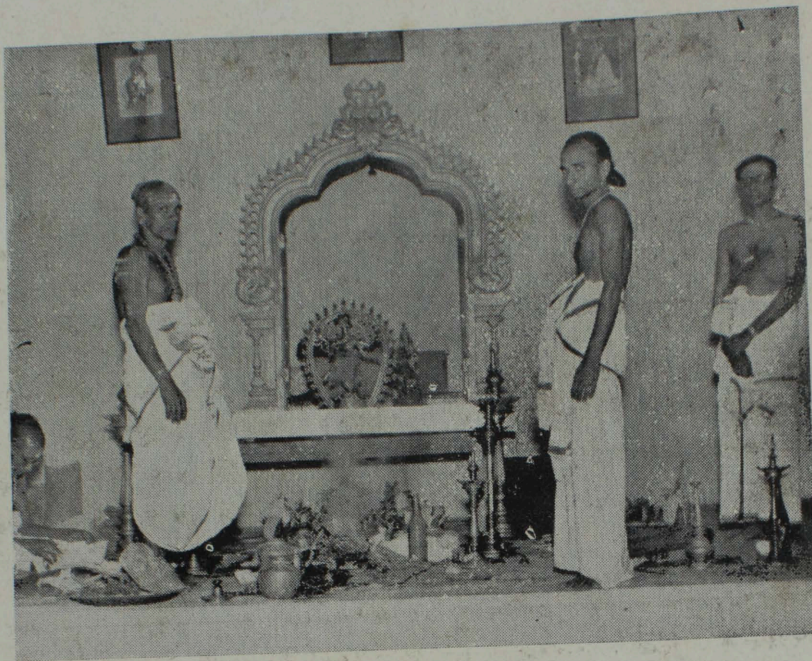
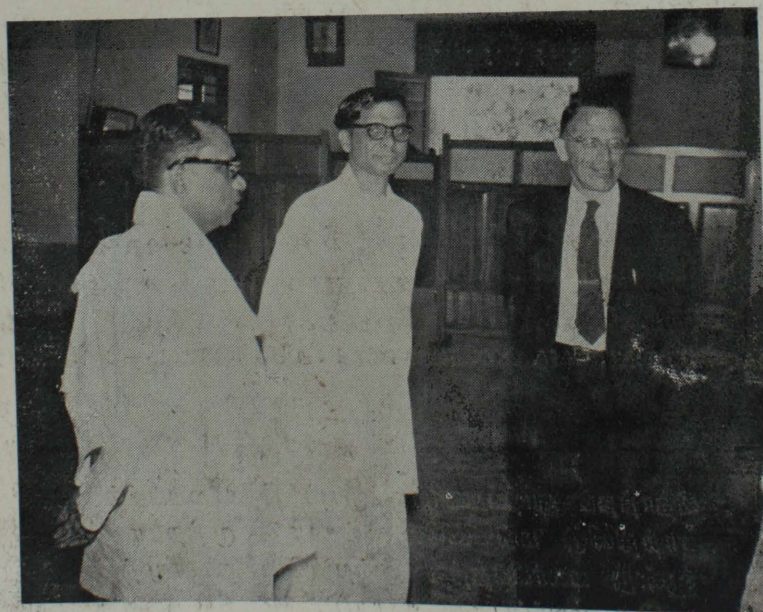

IMAGE OF NATARAJA BEING CONSECRATED

PRO. PURINTON AT THE VIDYALAYA

INDIA AND THE WEST

Carl E. Purinton

Professor of Religion, Boston University

In 1890 Rudyard Kipling composed the lines of what was to become a famous and often-quoted poem, *The Ballad of East and West*. We are all familiar with the opening and closing refrain:

Oh, East is East, and West is West, and never the twain shall meet,
Till Earth and Sky stand presently at God's great Judgment Seat:
But there is neither East nor West, Border, nor Breed, nor Birth,
When two strong men stand face to face, tho' they come from the ends
of the earth.

Rudyard Kipling was a staunch imperialist and probably few today would subscribe to his unquestioning faith in the superiority of one culture to another. The problem he described, however, is still a baffling one. It is still true that East is East and West is West, culturally speaking, and we may still in a mood of discouragement, fear that

"never the twain shall meet."

It ought, however, to be our aim to see that the twain shall meet on a basis of mutual understanding and acceptance. The purpose of these remarks is to talk about one of the representatives of India who contributed much toward a proper understanding between India and America, Swami Vivekananda.

Swami Vivekananda was the founder of Vedanta in the West. He first came to the attention of Americans in the year 1893 at the time of the World's Parliament of Religions in Chicago. A few years ago I determined to learn for myself just what sort of impression Swami Vivekananda had made upon America at the time of the Parliament of Religions. In order to put myself into the atmosphere of the fall of 1893 I paid a visit to the Boston Public Library and spent some time first in the Public Documents room, reading newspapers of that date through the medium of microfilm. Later I consulted the bound volumes of magazines for certain articles printed

later in the year 1893 and early in the year 1894 for critical evaluations of the Parliament of Religions.

Returning to the year 1893 via microfilms was almost as exciting as a visit to certain movie houses where serial thrillers may be seen in which the actors enter space and time-ships and are transported to another time and place. In the case of my journey backwards in time, certain recurring headlines seemed definitely to belong to another world. Prominence was regularly given in the headlines to one Emperor William II of Germany. In America there was considerable interest in a race to settle the so-called Cherokee Strip or Oklahoma Territory, the last of the American Indian lands opened up for agricultural settlement. On the other hand, some headlines seemed very familiar, such as the annual subscriptions being offered and rapidly taken up for the current season of the Boston Symphony Orchestra, already by 1893 a well established institution. Travel accidents seized headlines then as today, although steamships occupied the place now more commonly featured in such tragedies by airplanes. And, of course, at least in the metropolitan papers, much attention was given then as now to sensational court trials and minor scandals which probably helped to bolster newspaper circulation.

Also in the headlines for 1893 was the World Parliament of Religions, which was a part of the Colombian Exposition in Chicago. The newspapers of Chicago, New York, Boston, and undoubtedly of all parts of America gave detailed attention to the opening of the Parliament of Religions on September 11 and its meetings which continued through September 27. A great gathering of distinguished religious leaders had assembled to participate in the program. The auditorium where the main addresses were given seems to have been consistently well-filled, although references to fans used by listeners indicate that the temperature ran high.

Swami Vivekananda was certainly among those least well-known at the beginning of the parliament, although his very first appearance attracted favourable attention. Commenting upon his first, very brief public statement at the very end of the first day of the parliament, the Boston Daily Globe of September 16 said,

"A bright little speech by Swami Vivekananda, a monk of Bombay, finished the afternoon session." All in all Vivekananda delivered as many as 10—12 addressess which were heard with sustained interest and attention.

The Swami attracted considerable interest because of his striking appearance, clothing, and manner of life. Dr. Paul Carus, the eminent American scholar, writing in the *Forum* magazine for November, 1893, described Swami Vivekananda as "the turbaned Hindu monk, in a long orange gown, who as we were informed, lived in voluntary poverty so that as a rule he did not know where he would receive the next day's meal..."

The Rev. Herbert Stead wrote a discriminating article published in the *Review of Reviews* for March, 1894, in which he described Vivekananda as "a high-caste Hindu and representative of orthodox Hinduism," and went on to say in tribute to him, "he was one of the principal personalities at the Parliament, as well as one of the most popular of guests in Chicago drawing rooms."

It was not, of course, the appearance nor the costume of Vivekananda which accounted for the final impression that he made upon his American audience. It was what he was and what he stood for. It is clear that Swami Vivekananda awakened in this country a new respect for India and Indian religious life. Vivekananda interpreted Hinduism eloquently in a manner which must have surprised an American audience accustomed on the whole to a distorted presentation of that most ancient of faiths. His interpretation is still helpful today for the one who wishes to understand the essentials and the universal element in Hinduism. "The Hindu religion does not consist in believing, but in being and becoming.... Reaching God, seeing God, becoming perfect, even as the Father in Heaven is perfect, constitutes the religion of the Hindu..."

The most striking element in Vivekananda's message was its breadth as illustrated in his view of the relation of one religion to another. "To the Hindu," Swami Vivekananda said, "the whole world of religions is only a travelling, a coming up of different men and women, through various conditions and circumstances to the same goal. The Lord has declared to the Hindu in His incarnation

as Krishna, 'I am in every religion as the thread through a string of pearls and wherever thou seest extraordinary holiness and extraordinary powers raising and purifying humanity, know ye that I am there.'

He went on to say, "I would like to conclude with a prayer: 'May he who is the Brahman of the Hindu, the Ahura Mazda of the Zoroastrian, the Buddha of the Buddhists, the Jehovah of the Jews and the Father in Heaven of the Christians give strength to you to carry out your noble idea.'"

Elsewhere Vivekananda is quoted to have put it, "the same light shines through all colours and in the heart of everything the same truth reigns." The breadth of this viewpoint made a deep impression. The enthusiasm with which it was received led Dr. Paul Carus to speak of the Parliament of Religions as "the dawn of a new era."

What would be Swami Vivekananda's message for us today, if he were alive?

I shall mention two things only. One has to do with the role of India in world affairs. In his day Swami Vivekananda aroused in America a new respect for India and its ancient cultural heritage. Let us hope that today a spirit of mutual respect may prevail between India and America. Secondly, in the sphere of religious life we need the same spirit of respect and mutuality that Vivekananda stood for. In this connection it will help to recognize how much the great religions have in common. Take, for example, the doctrine of the grace of God. Those who have deeply sensed the providence of God will not be the ones to claim that the grace of God can flow in one channel only. An illustration of what I have in mind is found in Rudolf Otto's book on India's Religion of Grace (p. 19). The grace of God, Otto points out, occupies a place not only in Christianity, not only in Hinduism as well, but also in certain forms of Buddhism. Knowledge of this fact first reached the West when the famous Catholic missionary, Francis Xavier went to Japan and reported that he had met with what he called the "Lutheran" heresy. He found it expressed in the worship of Amitabha Buddhism, the salvation by faith form

of Mahayana Buddhism. Dr. Otto describes an experience of his own in Japan which brought this common element to his attention. He was lecturing on the Christian doctrine during a visit to Japan. One day a Japanese Buddhist priest brought to him an old Chinese book illustrated with beautiful pictures. The pictures revealed this world as a place of misery and sorrow with graphic representations of the torments of the lost. One of the pictures portrayed a mighty stream frozen hard in the cold of winter. On the ice men were dragging huge basins of live coals, casting the coals upon the ice to thaw it. Yet their efforts were insufficient. No matter how often they scattered the coals, the ice always froze again faster than they could thaw it. They never succeeded in reaching the water flowing beneath the ice.

The Buddhist priest explained to Dr. Otto: "These are the people who exert themselves to get access to the water of salvation by their own efforts, 'by their own strength.' But one's own strength and work effect nothing. Only the rescuing grace of the Buddha of an endless life melts the ice."

We need a broadening of our religious outlook sufficient to recognize that there are these common elements in the great religions of the world. The recognition of universal elements in various religions should be interpreted as strengthening religious conviction, not weakening it. They serve to broaden the base of the religious pyramid.

Now that I have mentioned a feature of religious life which is common to Christianity and Hinduism, let me now mention one respect in which Christianity may well learn something from the tradition of India, both Hindu and Buddhist. This is the practice of meditation. I can illustrate my thought best by reference to an example used by Professor William Ernest Hocking, recently retired from Harvard University. At Almora, on the slopes of the Himalayas, there is a small, but modern hospital served by a well-trained Indian surgeon. The hospital has a good reputation in the region and its facilities are always fully in use. A year or two ago a simple notice was posted on the door: the surgeon was to be absent during a month for meditation and the practice

of Yoga. The work would be carried on by the staff. The most interesting feature of the situation for him, said Dr. Hocking, was the action of the Indian doctor. It was the acceptance by the entire community of the action of the doctor as something quite routine and understandable. It was recognized that the need to meditate should be given precedence.

There is here something for Christians to think about. In this area, particularly, the West may learn from the East.

To the Hindu, then, the whole world of religions is only a travelling, a coming up, of different men and women, through various conditions and circumstances, to the same goal. Every religion is only evolving a God out of the material man, and the same God is the inspirer of all of them. Why, then, are there so many contradictions? They are only apparent, says the Hindu. The contradictions come from the same truth adapting itself to the varying circumstances of different natures.

It is the same light coming through glasses of different colours. And these little variations are necessary for purposes of adaptation. But in the heart of everything the same truth reigns.

—Swami Vivekananda.

SRIMAT SWAMI VIPULANANDA

by A. M. K. Cumaraswamy

It is a privilege to be asked to write a brief note on Swami Vipulananda. I was a student at Royal College, Colombo and the Swami was at that time Pundit Mailvaganam. He was Principal of Manipay Hindu College and often visited Colombo and spoke at various places. Some of us boys went to hear him speak and we realised for the first time how elegantly and how efficiently the Tamil Language could be used to express scientific ideas as well as philosophical concepts. Years later, I visited Annamalai University, and though the Swami had then ceased to be Professor there, his name carried a fragrance about the place, and dons and students gathered round me to pay their tribute to the Swami. A man so other-worldly and so utterly dedicated to the Highest, he was hardly conscious of the big draw he was to so many persons, young and old, wise and otherwise.

Years later, I had the privilege of welcoming the Swami to his chair in the University of Ceylon as our first Professor of Tamil. He filled the chair worthily, and everyone looked forward to his guiding us for many years. *Sed Dis aliter visum!* He soon realised and gradually we began to fear that he was already a sick man. As the physical frame gradually declined, the spirit shone with greater splendour until the great summons came and he went in obedience to the great Father of us all.

The Swami had pondered deep on eternal verities, and despite the wide divergence between him and me on vital issues, I never went to him with a religious problem without receiving if not a solution, yet certainly a line of thought which equipped me with material to grapple the problem with. Two simple episodes I would with apologies wish to chronicle here which to me revealed in special measure the bigness of the man. One day, the exigencies of circumstances reduced his lunch-interval to half an hour. Not infrequently he gave my wife timely notice and honoured us by being our guest at lunch. But that day, he turned up suddenly and said, "Mrs. Cumaraswamy, I have a lecture in half an hour, and have no time to go to the Mission House. Please give me something to eat." He noticed consternation writ

large in the hostess's face, and with a charming smile asked what her problem was. The lady replied, "Pardon Swamiji, I have two good vegetable curries, but I have added Maldivé fish to both of them." Again with a reassuring smile, he said, "Oh, a small spoon and your dainty fingers should be equal to the task of removing the offending intruders." We had a pleasant meal together, but right throughout the meal my heart was saying my Master's words, "The letter killeth, the Spirit giveth Life."

It was my Silver-Wedding Anniversary and after a Thanksgiving Service in Church, friends called in our home to eat with us and to felicitate us. When quite a crowd had assembled, the Swami appeared, holding in his hand a daintily bound copy of the Holy Bible, with a special feature—the *ipsissima verba* of Jesus Christ being printed in red. That was his gift to us on the great day, and when my wife remonstrated, "Swamiji, you have thought of *our* feelings, and suppressed *yours*," he replied, "No, Mrs. Cumaraswamy, I have brought you a present which I value greatly." And these were not empty words.

There were a few questions on which the Swami and I could not find points of contact. But he regarded me and I respected him none the less. The entire otherness of God, the Andersartigkeit so characteristic of my religion did not have meaning for him, and his concurrence with the general Hindu belief that a man's conduct is the important thing, his belief or faith is a minor matter was to me a disappointment, for the basic Christian thesis is that "It is not that conduct is the all important thing and worship helps it, but that worship is the all important thing and conduct tests it." And yet my Master speaks of "other sheep which are not of this Fold. Them also I must bring." Indeed one Hindu Saint has sung:

தேன்பழிச் சோலைபயிலும் சிறுகுயிலேயிது கேணி
வான்பழித் திம்மண்புகுந்து மனிதரையாட்கொண்ட வள்ளல்
ஊன்பழித் துள்ளம்புகுந்தென் உணர்வதுவாய் பொருத்தன்
மான்பழித் தாண்டமென்றோக்கி, மணாளனை நீ வரக்கூவாய்.

VALUE OF STUDY OF GEOGRAPHY

Pandit Nehru's Appeal

I often wonder how many of us in India know much about our own country. I know that I have been constantly making new discoveries about this great country of ours with its tremendous variety and yet a basic unity. Here we find the past ever with us. There is the present, of course, with all its problems and there is the future, which we build. And so the past and the present and the future in India get inter-twined and entangled and it is rather difficult to separate them.

Maps have always fascinated me because they open out long vistas of thought. I look at the changing map of Asia and think of the old days when long caravans went along the silken route, of the great travellers who traversed this vast continent, of the pilgrims and men of commerce who braved the perils of the mountains and the seas in the days gone by, of the various peoples who came across the Himalayan passes into India and merged in the sea of Indian humanity, of ideas travelling from one country to another and influencing and moulding great numbers of people.

It has often struck me that our viewpoint in regard to the world depends so much on where we are. Perhaps many of the differences and conflicts in viewpoints could be explained by this simple fact. A person living at one of the poles would have a very special idea about the world. A person in America or Europe would look upon the world as if he was at the centre of things and the others rather at the circumference. So also, a person in India or China would imagine himself to be at the hub and would judge others accordingly.

Perhaps the tremendous development in communication and means of travel is making a difference now and we know more of the rest of the world. But even so, it is difficult to get out of this egocentric habit and mind wherever we may live. Geography counts in a multitude of ways and it is well, therefore, that we pay attention to it, not only in the rather narrow way it is taught in our schools and colleges but as something which tells us of the development of humanity and of the mighty forces that have moulded man since the beginning of his life on the earth.

—Hindu.

The Suez Canal Crisis

The nationalization of the Suez Canal Company by the Egyptian President Col. Nasser was a shock to imperial France, Great Britain and the United States of America. The company controls the operation and the equipment and is the authority responsible for the administration of the canal. The canal itself is in Egypt. It forms an integral part of Egypt. The sovereignty of Egypt is thus beyond question. Egypt is an independent sovereign state following a neutral policy without aligning herself with any of the power blocks, whether the Anglo American or the Soviet block. Egypt is not a member of the S. E. A. T. O. nor has she joined the Baghdad countries.

The charter of 1866 and the convention of Constantinople of 1888 reiterates that the canal shall always remain free and open. The position regarding the sovereignty of Egypt and the character of the international water way is well set by the Anglo Egyptian agreement of 1954 negotiated between Egypt and Britain. They recognized the Suez canal which is an integral part of Egypt as a water way, economically, commercially and strategically of international importance and expressed their desire to uphold the convention guaranteeing the freedom of navigation of the canal signed at Constantinople on October 29th, 1888. Since the Suez canal company is an Egyptian company, in Egypt's view it is subject to the laws of the country. The shares are held except for a small portion by foreign governments or individuals. Britain owns 44 percent of the shares. There are nearly 32 directors of whom 16 are French, 9 British, 5 Egyptians one American and one Dutch.

Legally the "Campagne Universal le du Canal Maritime de Suez" is Egyptian but its administration and head quarters are in Paris. The commission of the Suez Canal company would have expired in 1968. The present and previous Egyptian governments had publicly and repeatedly declared that the foreign assets also would pass into the hands of Egypt. But the present action of the energetic president Col. Nasser therefore would appear to anti-date the taking over of the company. Now let us see what prompted Nasser to launch on such an action immediately? Nasser was elected President of Egypt by an overwhelming majority. So it was the duty of the President to look after the needs of the people whom he represents. Egypt is faced with the problem of a landless peasantry. He wanted to solve this and thereby make the country prosperous. With this intention he thought of building the Aswan Dam. To complete such a big task required a large sum of money. So he appealed to America and the world Bank to grant some loans for this purpose. At first they promised to offer help but later they refused to give aid to Egypt. He felt that the needs of the peasants were of great importance and nationalised the company to raise funds for the construction of the Dam. Even after the nationalization he assured that no expropriation would be effected without compensation to the share holders at market value. Besides this the government also assures that they will honour all its obligations arising out of international agreements. But France and the United States reacted to the Egyptian announcement quickly, sharply and with vehemence. They at first wanted the Canal to be placed under an international board. How can it be possible? Will America be prepared to place their Panama Canal under

an international board? They are not prepared to do so. It is unfair to ask others to do things which they themselves are not prepared for. Naturally all are of the view that the nationalization of the Canal was a step in the right direction, and almost all the Arab States, the countries in the East, and among the great powers, Russia and China are backing Nasser.

Last month the Western powers convened a conference in London but that ended in a failure, because out of the twenty-three States that participated in the Conference seventeen States supported the American plan to place the Suez Canal under an international board. But India and other peace-loving Nations had opposed that move of the Seventeen States. Five representatives led by Menzies met Nasser but that talk too ended in a failure.

Having failed in every attempt the Western powers took this question to the security council of the United Nations Organization. They once again demanded that the administration of the Suez Canal should be placed under international control. But Russia used its power of Veto and killed the resolution. If not for the Russian Veto the Anglo French powers would have had the security council's support for their provocative action against Egypt. The six principles enunciated by the foreign Ministers of Egypt, Britain and France were accepted as the basis for further negotiations. But contrary to our expectations the Anglo-French invasion of Egypt has begun, much to the horror of the civilized world. The real aggressor was Israel, because it was she, who, in defiance of the truce agreement, crossed the truce line. A small power like Israel would not have taken the initiative of invading Egypt unless she was sure of Anglo-French assistance. It is evident that it is a well planned conspiracy among the three countries to launch an attack on Egypt to pay off the grudge against Nasser who had nationalized the Canal Company. Mostly all the countries had condemned the action of the Anglo-French powers in invading Egypt as an act of wanton brutality. Russia too had expressed her desire to send help to Egypt to force the Anglo-French troops to evacuate Egypt. We are yet to see whether the war can be localized or whether it will become a global war. Because of the pending presidential election, Eisenhower could not support the Anglo-French aggression. Now the Elections are over and we do not know what the policy of America towards the Middle East crisis will be?

If she too joins the side of the aggressors then we can be sure that this will lead to a third world war. If it were to happen then that would be the end of mankind.

V. SRI SAKTHIVEL,
H. S. C. Arts (Senior).

The General Election of 1956

The dissolution of the second Parliament of Ceylon came with a suddenness which took many by surprise. At that time the governing party was the United National Party which had stood to make both Sinhalese and Tamil as the Official Languages of the country from the time of its formation. A few Tamil members were also in the Party accepting its policies. But when the Prime Minister, Sir John Kotalawela, found that he would not be able to win the elections if he stood for both languages he reversed the language policy of the party by deciding to make Sinhalese only the official language. At a special session of the Party at Kelaniya this new policy was endorsed. The Prime Minister hoped that this policy would be welcomed by the Sinhalese people and therefore requested the Governor General to dissolve the Parliament and hold fresh elections even before the expiry of the term of the Parliament.

The U. N. P. had been in power for the past nine years and he hoped that he would return to Parliament with a thumping majority. The U. N. P. being the governing party at that time commanded all the resources as in 1952, but in spite of this it was routed at the polls.

The General Elections were held in April, 1956 and candidates from many parties contested seats. The U. N. P., the ruling party at that time, stood for the old order and the strongest supporters were the capitalists such as bus owners, leading business men and other foreign investors. It is believed that the U. N. P. had spent many lakhs of rupees on the elections of 1956 for their candidates.

Just before the General Elections a front of the leftists and some nationalists called the Mahajana Eksath Peramuna was formed under the leadership of Mr. S. W. R. D. Bandaranayake who was the leader of the Opposition at the time of the dissolution of Parliament, with the idea of defeating the U. N. P. It promised to make Sinhalese alone the official language of Ceylon. It emphasised that Buddhism should be given its rightful place in Ceylon. The nationalisation of the transport facilities and Banks was included in the programme of the M. E. P. The N. L. S. S. P. with Dr. N. M. Perera at its head and the Communist Party stood for parity—that Sinhalese and Tamil languages should be given equal status. The Federal Party fought for a federal form of government. The Tamil Congress candidates and the independent candidates formed the rest of the contestants.

There were many reasons for the downfall of the U. N. P. People disappointed with the U. N. P. longed for a change. They found that the U. N. P. government did not solve any of the important problems such as the language problem, unemployment problem and the problem connected with the granting of citizenship to Indians. The formation of the M. E. P. front by the leftists and nationalists was one of the important reasons for the downfall of the U. N. P. The people lost confidence in the U. N. P. because the U. N. P. made all sorts of promises

but when they came into power they failed to honour the promises which they gave during the time of the elections. So the people reposed greater confidence in the promises of the M. E. P. than in those of the U. N. P.

The M. E. P. was supported by most of the Buddhist monks. They found that under the old system which was being continued by the U. N. P. no attention was paid for the development of Buddhism. They organised themselves to gain their due place in society and determined to use their influence in the General Election of 1956. So they supported the M. E. P.

The Sinhalese school masters found that their claims were neglected by the U. N. P. government. They demanded that the language of government should be Sinhalese. They expected that those who studied Sinhalese would be employed by the government and that they would be equal to those who were educated in English. The U. N. P. did not make any important change even after the achievement of freedom. Therefore the Buddhist monks and the Sinhalese vernacular teachers who wanted to raise their status in society found that the easiest way of getting influence and power was by making the people vote for those candidates who stood for their claim. The M. E. P. candidates supported the claims put forward by the monks and the teachers and therefore they were elected to power.

In the General Election of 1952 the U. N. P. promised that the price of rice would be 25 cents so long as they were in power. But when they were elected to power they increased the price of rice to 70 cents and that of sugar to 63 cents. The distribution of free mid-day meal was stopped. These steps taken by the U. N. P. hit hard the working classes. So they staged a hartal on 12th Aug. 1953. The U. N. P. had to declare a state of emergency and call in the police and military assistance to control the situation. This made the people hate the U. N. P. and elect the M. E. P. to power.

It will be far from the truth to state that the General Election was fought only on the language issue for the U. N. P. like the M. E. P. wanted to make Sinhalese only, the official language. It is interesting to note that the N. L. S. S. P. standing for parity got double the number of seats than the U. N. P. even though the latter stood for Sinhalese only being the official language. The hatred which the U. N. P. had earned from the people brought about its downfall and led to the election of the first leftist Government into power.

T. SANGARALINGAM,
H. S. C. Arts (Senior).

Atomic Energy for Peace

No other substance as small as the atom gives out so much energy on disintegration as the atom. This energy as we know can be used for destructive purposes as was done in Hiroshima. But now, the scientists are directing their efforts towards using this energy for peaceful and constructive purposes.

When an atom is split, tiny particles of different sizes are set free. These by their impact cause more atoms to split and this chain reaction continues till the whole substance begins to explode. This is what happens in an atom bomb. If the energy set free from the atom is to be utilised this chain reaction must be suitably controlled. Fortunately the scientists have found devices by which this continuous splitting could be controlled and the energy set free utilised.

The splitting is done in carefully constructed atomic reactors as a guard against the gamma rays and other injurious effects caused during the splitting. After the splitting there is Radio active ash left in the reactors. From such ash Radio active Isotopes can be separated out. Such Isotopes and others obtained by placing various substances in reactors, provide uses that are not second to those obtained direct from atomic energy. So far over hundred and fifty such Isotopes have been found.

Radio active Isotopes could be called the wonders of the atomic age. In the field of medicine Isotopes are providing many uses. For example Radio active Iodine is used in the treatment of disorders caused by the Thyroid gland. Thyroid cancer can be located by the use of Isotopes and Cobalt-rays used for its cure. Isotopes are also used in investigating the causes of diseases and in the methods of their cure. Further the circulation of blood can be followed by the use of Isotopes and can therefore be of use in treating diseases caused by the bad circulation of blood.

In America Radio-active Isotopes are used in the production of steel, glass, oil, rubber, plastic and medicines of high quality at low cost.

In agriculture, machines run with atomic power may be used. The right amount of fertilizers to be used and when to use them could be determined by the use of Radio-active Isotopes. The basic food for the human body is starch and sugar. These are prepared by plants during photosynthesis. Experiments using Radio active Isotopes are being conducted to examine this process. If these are successful, synthetic production of food stuffs from simple chemicals will become possible.

Foodstuffs, vegetables, fruits, milk and eggs can be preserved over long periods when treated suitably with Radio active substances without any ill effects. Such benefits are a great boon to mankind.

Electricity can be produced in the same way as now but instead of coal or any other fuel atomic energy can be used. This method saves the expense of leading the current

over long distances by cable. Small generating plants that use atomic power can be established in the villages. Besides, the heat generated in the atomic reactors can also be used to produce electricity.

Atomic energy can be used for the propulsion of aircrafts. Such aircrafts will be able to travel at very high speeds. But there are certain draw-backs to be overcome. The energy from the heat produced in atomic reactors could be used with advantage. But the heat radiations should be eliminated. The devices that are now used for this purpose are found to increase the weight of the plane. This is a drawback. Experiments are now being carried out to overcome this difficulty.

Thus atomic energy which once caused death to several people can be used for several peaceful and constructive purposes. The time is not far away when we at reasonable cost can reap the full benefits that can accrue to mankind through atomic power. The atom as we see has no policy of its own. It could be used both for good as well as for evil. It all depends on the mighty man who uses it.

S. THILLAIIVANAN,
H. S. C. Sc.

Science for Citizenship

Science deals with the origin, growth and decay of animate objects. It also unravels the mysteries of the physical universe around us. By an application of such knowledge, the scientists are surrounding us with inventions that are constantly changing our ways of life. In short, scientific knowledge has become so vital to us, if we are to get the best out of life.

Scientific facts and knowledge are able to guide us in every aspect of our lives. Scientific devices are available to make our lives happy and comfortable; when we want to talk to those who are far away or loud enough to be heard by thousands, we have the telephone, the telegraph and the microphone. When we want to journey from one part of the globe to another we are able to accomplish it by plane in a matter of hours. When we talk of food we have come to talk of their calorific values and how they go into a balanced diet. Thus we see how intimately science is controlling us in our daily lives. Therefore it is not surprising that we all crave for an education in the sciences.

What is the type of science that is taught in our schools? We are given methods of determining equivalent weights of metals, tests for various salts, preparation and properties of gases, determination of latent heats, specific heats, frequencies of forks, strength of magnetic fields, animal life of hydra, sea anemone, corals, starfish: the skeletal systems on a comparative basis in different animals, different forms and shapes of floral structures,

the different strata of earth, their characters and properties and a good lot of other details. In short we are given a good theoretical and academic knowledge circumscribed by the syllabuses for the examinations that lead us to a technical career or to the university. The treatment is logical and divided up into a number of different subjects. If our aim is to enter the university for a course in science or to enter a technical career it should be admitted that the science education we receive in our school is quite sound and useful.

Now let us ask ourselves the question how many of us will seek a technical career and how many of us will enter the university? Not more than a mere five or six per cent. Therefore to the vast majority of us this knowledge is unsuitable and of no profit.

What then should be the type of education that will benefit the vast majority of us? We all like to know for example the principles involved in the construction of a wireless set. But to be able to work out the capacity of the condenser to be used or the resistance of the coil necessary, are only for those who seek a technical career in radio engineering. We all want to know what and what are essential for a balanced diet and what food can give us these. We all are not interested in being able to analyse the chemical composition of the food we take. We all like to know what type of manure is best for our flower garden the seasons of the year and how they are caused, the essential requirements for a healthy and useful existence. In short, what we require is a general education in the sciences which teaches us the mere basic principles and their applications to devices which we come across in our daily lives, and to be able to understand the physical world around us.

What all of us as citizens look forward for, in a science education is a knowledge that will help us to lead a healthy, comfortable and profitable existence. A knowledge that will help us to understand the vast universe around us and to use efficiently the various inventions that surround us in our homes. Specialised knowledge must be only to those who seek a career based on such knowledge. The schools therefore must provide for a broad based general science education for all and specialisation should be left to the last year or two of our school career.

S. SRI RAJASINGAM,
H. S. C, Sc.

An Imaginary Conversation with Bharathi, the Poet

One day I was walking along the sea-beach. It was evening; the sea was calm and the surroundings were utterly silent. The sun was about to set and the sky was reddened with the red rays of the sun. As it was twilight hundreds of birds flew in the sky. As I am a lover of natural beauty and poetry I always like the sea-shore and the perfect silence. So, I sat on a sand dune on the sea-shore and began to appreciate the picturesque landscape around me.

While I was looking at the sea and sky I recollected the beauty of the sea-shore depicted in a poem written by Bharathi. When I recited some lines from that poem, there stood Bharathi in my mind's eye quietly before me. I was overjoyed and greeted him heartily. He greeted me in return and sat beside me on the sand-dune.

He did not smile and his face seemed to be sad. I wondered why he was sad. So, I asked, "My dear Bharathi, why do you seem to be sad?"

He said smilingly, "Dear young friend, I am a human being and I cannot help feeling sad." He talked in such a way that it made one's heart melt. But his voice was firm enough.

I replied, "You are a poet and the poets are always above worldly affairs. The common man can feel sad, but a poet like you should not feel sad!" He kept silent for a few seconds and then began to talk.

He said, "I am a people's poet and that is why all people are praising me today. I am not a poet like Kamban, Pukalenty, Kalamekam or the famous Sangam Poets, who always ignore the common people's needs and their language and compose poems for the mighty rich people like kings and lords. I lived among the common people as one of them; and composed poems for them. I led a life of joy and sorrow and not an illusive life of fantasies detaching myself from the world and its people. So, as I am a people's poet, I feel sad today." Thus he spoke with great enthusiasm.

I said, "Dear Bharathi, I accept all that you say. But again I ask you. What has happened to you? Why do you feel sad? All Tamils in the world are today praising you. Every year they celebrate your anniversary. Your poems are translated and studied even by Russians today. A certain organisation called "The World Peace Council", decided recently to translate your poems into eighteen languages" I said the last two sentences with joy and pride.

He began to talk, "Dear comrade! It is true that I am highly praised by all; it is true that all my poems are carefully and willingly studied by all. But it is also true that our Tamils are today a talkative people and not active. They are all studying my poems, but no one seems to be acting in the way I wanted poverty, ignorance and sickness have not yet disappeared from our land. I dreamt a NEW INDIA where all people would be equal irrespective of caste or creed. I wanted a socialist state to lead the whole world. But the new India for which I lived, dreamt and died, has not yet been born.

So, my friend, how can I be happy?" When he finished talking, I found that he was shedding tears. His eyes seemed fiery and his body was trembling because he was overcome by emotion.

I was moved by this. At once I bravely said, "Bharathi, today I have determined to live, work and die for realising your dreams and ideals!"

When I said this, the shadow of sorrow in his face vanished and his face became bright and blooming. It was shining as a diamond in the sunlight. With a happy smile he at once embraced me and vanished from my sight.

M. S. AMEER

S. S. C.

Random Sketches of People in a Bus

It was the Jayanti holidays. I set out on a pilgrimage to the holy city of Anuradhapura. As the bus speeded at a terrific speed, I saw the green fields as a carpet of green as far as the eye could see. But within the bus seated closely were a merry band of men women and children merrier than the Canterbury pilgrims in Chancer's tales. Relaxing myself I studied the motley crowd around me. They seemed to be figures coming out of the tapestry of human society.

There was a vegetable woman poorly dressed seated down by her vegetable-basket. A pseudo politician who only scanned the head lines of news in a paper, was arguing with another beside him. He said that the revolution must break out and overthrow the governing party and the reins of Government must be given to L. S. S. P. to improve the present situation in Ceylon. Those who were in the bus laughed at his ideas. There was a fashionable youth who liked to show the others that he was very wise. So he was reading a copy of the "Jana". It was a very old issue. But still for all he just turned over the pages and pretended to be reading. His hair was combed and had a "Yankee bump" in front. He was wearing a pair of trousers and a shirt and was smoking a "Peacock" cigarette. He was like a cow-boy in a picture. But still for all he was posing to be a modern Romeo staring vacantly into space. Now and then he did not fail to glance towards the ladies' seats!

Then there was a "Mudalaly" sitting next to him. He had a monstrous moustache. He was wearing gold rings on all his fingers. They were shining so brightly that I thought there was no need for lights inside the bus. We could ask him to act as a lamp-smoke out like an engine. He was smoking a three cent cigar and sending was peeping out from his lap. I was very much annoyed by the smoke. I could not bear it. So I turned my head and looked straight ahead of me.

In front of me conspicuous among the women was a young lady about twenty-five years of age. She was wearing a Georgette saree of red colour and a "choli" of the same colour. She had a red hand-bag by her side. I looked at her and at the red hand-bag. After a short while she took the bag to her lap and opened it. Then she took out a mirror, and a comb. She held the mirror in one hand and looking at the mirror combed her flowing hair. Then she took out a bottle of Pond's Vanishing Cream and applied a thick mass of cream to her face. After a short while she rubbed the cream and applied Pond's powder to her face. She thought herself a Marilyn Monroe of the fair isle of Lanka!

I was so horrified to see these horrible figures around me that I relaxed myself and tried to close my eyes. As my mind wandered far and wide, caricatures of the fashionable youth, the fairy queen, the pseudo politician and the local "Mudalaly" appeared to me in a pageant. The bus gave me a sickening jolt. I woke up to find that I had reached my destination.

D. R. P. GUNATILAKA,
S. S. C. Arts.

The Light of Our Homes

Of my juniors the elder is a boy named Gurunath and the younger is a girl named Ambika. Gurunath is six years of age. Ambika is four years of age. Gurunath has an argumentative nature. He will not accept any statement unless all his questions are answered for him. When I say anything to him it is rarely he listens to me. Very often I have to listen to him. Such a boy is Gurunath. Ambika is a very patient child. She will start crying for anything which affects her. In a nut shell she is just like a mimosa.

The other day I returned home from my school. As soon I reached the gate Gurunath and Ambika came running towards me. Having touched me they stood grinning at each other. It did not take much time for me to realize that they had previously decided that the one who touched me first was said to be the winner. Before running that race they had been playing with mud. When the race was over a layer of the mud remained on my trousers. I was troubled in mind and raised my hands threateningly. Ambika put her hands over her eyes and wailed saying, "He...ee...ee asked me to run the race." But before the girl had finished her complaint the boy had run away.

I had asked the boy to water daily a rose cutting we had planted. I thought that he did it daily. But Ambika came and said, "Chinnannah! I saw Gurunath removing the rose cutting and then replanting, it." I called him and asked him why he did like that. He said, "Chinnannah! You are ignorant of striking roots. I asked mother how many

days I had to water the rose. She said that it should be watered till it struck roots: So I removed the stick from the soil and tried to find out whether the roots had come. I am doing this everyday. Up to date the roots have not come." He said all these in a minute. Then I explained to him that if he did like that the rose would not grow. He said, "Then why should mother tell me like that?" Ambika interrupted, "She was otherwise busy."

Then I sat on a chair and began to read. After sometime they came and sat beside me. I asked the boy to find out the time from mother. He came back and said "The time is five o' clock" I got up to go away. Ambika got hold of my hands and said "What is the time Chinnannah?" I tried to go away as if the question was too simple for me to answer. But she would not leave me till I answered her question. I tried to define time. I could not. She shouted "Oh! Chinnannah is unable to define time. Shall I Chinnannah?" I agreed. She said at once, "Time is five o' clock." Gurunath interrupted, "You fool! Why then do people say time is four o' clock. Shall I define time?" As soon as he said "fool" she began to moan. I comforted her. Then he defined "time". "Time is what the clock shows us."

I was doing some work in the garden. Both of them came running towards me. Ambika was crying, "Iyo...oo...o Iyo...oo...o" I asked her what had happened. She did not answer me but cried. I asked the boy. He began to say, "While I was playing....." she interrupted and said, "No! No! He beat me with a thick long stick...Iyo... Iyo" Among many gasps she said these. He shouted, "Lie! Lie! She beat me with the crowbar" I observed that his statement was a lie because Ambika could not lift the heavy crowbar. I gave him a knock and sent them away. After some time I found them both having a hearty laugh over a joke.

I went to study. As soon as I opened the book both of them came and sat beside me. He pinched my nose saying, "Chinnannah has a good nose." She pinched one of my ears saying, "Chinnannah has a good ear" I gave them each a light knock. They began to cry at the top of their voices. I ordered them to keep quiet. They raised their voices. The more I tried to calm them the louder became their cries. In spite of them I kept quiet. I began to turn the pages. Suddenly Gurunath asked me, "Who is this man?" pointing a picture on one of the pages. Ambika replied, "It is father". He exclaimed, "Father! Father doesn't have a nose like that. It is uncle. Is it not Chinnannah?" I said that it was uncle, to satisfy him. Immediately he put a question. "Why did you say that it is uncle?" What could I say? Only children would know an answer to satisfy a child's doubt. So I thought that it might be difficult for me to satisfy him. Ambika said, "It is uncle because it is not father" Gurunath was satisfied.

At nights I used to teach them the names of the stars. There stood a margosa tree with many branches in the courtyard. I would tell them about the stars and name them like this. "That star between those two branches is called the Pole star. The one above that branch is Sirius and so on. One night we went to a neighbour's house.

There were many boys of my juniors' age. I boasted to the neighbours about the boy's knowledge in astronomy. They wanted to verify it. I called Gurunath and asked him to show them the Pole star. He shouted, "What Chinnannah!.....the margosa tree to show you the star." We all had a hearty laugh.

In the midst of the laughter, I heard the sad voice of my childless aunt. She was telling her sister over-blessed with children—there were three fourths of a dozen of them—"Yes, Kannu children are verily the light of our homes. See I have everything but children; and what a gloom there would have been, if your kids had not been here today."

K. SUNTHARALINGAM

H. S. C. (Junior.)

My Goal in Life

All enterprising youths should hitch their wagons to a star. My goal in life is that I should be a prosperous business man. I like business in textiles very much. I am also very anxious to do business, because my father will give me a share of his business. But the people of Jaffna mostly do not like to take to business, because they do not know the art of business and because they do not have the necessary capital. They mostly like government jobs.

Now I offer Book-keeping, Commerce and Type-writing for the S. S. C. examination. At the end of this year I will pass the S. S. C. examination. Then I will stay in my father's shop and will learn the art of business. As I am already an apprentice I will go with my father to Colombo as well as to India in order to learn the art of business well. I will make friends with the manufacturers of cloth in order to buy cloth at cheap rates from them. Then I will go to Bangalore, Salem and Bombay to buy sarees as well as vestys and shawls. Thus I will fare in my father's shop.

When I am grown up, my father will give me a share of his business. Then I will establish another shop named "Tarachand silk Palace". In this shop I will be the sole proprietor. Then I will go to Colombo and will buy fancy clothes of different kinds from manufacturers with whom I will make friends. Then I will bring them to Jaffna and will sell them at cheap rates through advertisements. Then I will go to Bangalore to buy sarees with fancy-borders and choli pieces. From there I will go to Salem in order to buy vestys and shawls in the latest fashion. Then I will go to Bombay to my own native place to buy Bombay sarees and to meet my friends and relations. I will display the goods in my shop and sell them at cheap rates through advertisements. Then my shop's name will be established and every one will come to buy clothes for vast sums of money. Then I will have more capital and will become a wholesale dealer. Then I will establish shops in various parts of Ceylon. I will also buy vans in

order to send things to remote villages for sale. I will tell the manufacturer what I want and will also tell him the needs of the market. Thus I will help the manufacturer to manufacture better stuffs in the latest fashion. Not only will I help the manufacturer but also I will help the poor. When I amass wealth, I shall give part of the money in charity to the poor.

Today the Tamils are in a desperate plight, over the language issue. There is only one salvation and that is every Tamil can earn his livelihood by private enterprise. If they take to trade and business, the Tamils need have no fear of starvation or unemployment. As in the days of old the Tamil traders should go across the high seas to amass wealth for "Tamil Nadu"!

R. TARACHAND,
S. S. C.

A Boating-Expedition in the Moon-Light

When I was in Trichi with my sister and my father, we visited many places of interest. On one evening my father said to me that he planned to go on a boating-expedition on the river Cauvery. That night was a full moon night; we were delighted to be there at that moment. A bevy of girls joined us sharp at 8 o'clock when we went to the river bank.

There the boatman was waiting for us. I saw three rowers in the boat. We got into that and the rowers began to row. It was a new boat and it was painted in various colours. The Cauvery river and its surroundings have been from time immemorial sung in Tamil poetry. We saw the beautiful gifts that were showered by nature. The boat ploughed its way through the cold waters. The cold winds exhilarated us and delighted our hearts. The reflection of the trees were seen in the water. The river water seemed as milk because of the full moon. The moon also seemed to be travelling with us.

I looked up at the sky, which was then clear. The white waves were beating and rushing against the small rocks. When the water rose up we seemed to go higher and higher and then came down to the usual level of the water. The beautiful white waves urged us to go further as we rushed on and on. The rowers were singing songs that were composed in olden days by boatmen. By singing songs they forget the hardship of rowing. The people in the boat were shouting in high pitched voices. They bent down and splashed the river water on all sides. Sprays of water fell in the boat also. The other people were used to water-sport. So they played gayfully. We drank in deeply the beauty of the picturesque landscape and bathed in the beauty of the moon-light.

My father was very happy and he himself rowed with the rowers. The boat was swinging to and fro and I was thoroughly frightened. My heart beat fast and I clutched my sister. Now the rowers said that the Cauverybridge' was nigh. I saw that bridge at a distance. In the splendour of the moon-light the bridge seemed as a black object the net work of the bridge was reflected in the river. I wanted to go forward to that spot. The rowers rowed fast. The moon was calmly adorning the sky. It seemed like a golden coin. All things were glittering like silver. Now we were beside the bridge. Beneath the bridge the gurgling waters rushed on. Then we saw the train running at a distance. I looked at the train and its wheels were rolling swiftly over the rail to cross the bridge.

Within a short time, we passed that place. Oh! how dark that place was! when we passed that place a hissing sound was heard. Having crossed that dark place, we saw the train passing over the bridge. The rumbling sound mingled with the blowing winds floated far and wide. The people from the train peeped through the windows and saw the river. They might have looked at us I suppose! The bright moon could not dispel the darkness under the bridge. Darkness lay there for ever.

Then we came to the bank joyfully. Thus terminated our happy and joyful boating-expedition. It was indeed an unforgettable experience in my life.

HASEENA MOHIDEEN,
S. S. C.

A tete - A tete On Physics in Everyday Life

Miss Physicist: Hallo! Why didn't you turn up for games yesterday?

Miss Ignoramus: Oh! I made a small mistake. I put a glass into another. Thus they were stuck together. I tried to pull out the inner glass. Both glasses were broken. When father scolded me I cried bitterly.

Miss Physicist: Do you study Physics?

Miss Ignoramus: No. I am in the Arts-section.

Miss Physicist: Therein lies your folly. If you know Physics you would have poured cold water in the inner glass and placed the outer glass in warm water. When the inner glass contracts and the outer glass expands, you can take out the inner glass very easily.

Miss Ignoramus: Oh! if we are clever we can do that. There is no need to study Physics.

Miss Physicist: How can you know the fact that glass expands when heated and contracts when cooled?

Miss Ignoramus: We can gather these ideas in the school of experience by the method of trial-and-error.

Miss Physicist: You cannot claim to know everything. You might gather a few stray facts. For example can you solve the mystery of the drying of a wet piece of cloth in the sun?

Miss Ignoramus: It gets dried by the heat of the sun.

Miss Physicist: No, the water in the cloth evaporates. If the temperature is high or if there is a blowing of air, it dries quickly. By the way can you find the volume of a shapeless stone?

Miss Ignoramus: Don't talk through your hat! It has no length, breadth and height. How can we find out its volume?

Miss Physicist: Using the principle of displacement you drop the shapeless stone in water and the water displaced will be equal to the volume of the substance. Do you know how a steam-engine, a thermos-flask, a thermometer and a camera work?

Miss Ignoramus: I plead ignorance.

Miss Physicist: If you study Physics you can know how these work. Can you tell me this? Why do ripe fruits fall to the earth?

Miss Ignoramus: Surely when the ripe fruits are released they must fall down!

Miss Physicist: Don't you know that the earth has a force of attraction. How is it that you can walk on earth? There is friction between your legs and the earth. All things have friction between them and the earth.

Miss Ignoramus: I shall be thankful if you will sum up the uses of the study of Physics.

Miss Physicist: If we study Physics we can know the mysteries of heat, light and sound. We can learn about electricity and magnetism. Great physicists—Pierre Curie and Madame Curie (1903) Prof. C. V. Raman (1930) and Albert Einstein (1921)—have won the Nobel Prize for Physics.

Miss Ignoramus: I thank you for unravelling to me some of the mysteries of Physics. What have you to say of the destructive weapons used for the annihilation of mankind? Even the mastermind Einstein himself feared mass-destruction by the use of nuclear weapons.

Miss Physicist: It is not in the power of physicists to ban the use of these weapons. The seeds of peace and harmony must be sown in the minds of men. It is then that there can be lasting peace in the world.

Miss Ignoramus: Cheerio!

Miss Physicist: Cheerio!

N. THANALAKSHUMY,
Prep. S. S. C.

A Memorable Journey

A first journey can be made only once. Its thrill cannot be recaptured again. When I was nine years old I had my first opportunity of going to Colombo. The night before the journey I did not sleep. I rolled on the bed. I seemed to hearing constantly the roaring and shrieking of the trains. At dawn the cocks crew and the crows cawed, the birds sang sweet songs. It was a strangely sweet morning. I got up from the bed and finished my morning ablutions. After I had my breakfast, I dressed myself in new clothes. My father got them for me for the big city I was going to. I was ready for the journey. I was asking my father every minute when we would start.

I was brought up by my father in a remote village. This was my first journey by train. When I went to the station I saw a man in black clothes. He appeared very important. I thought that he was the station master. But soon afterwards I saw the same person carrying the bags of the passengers. Then I came to know that he was a porter. My father got two tickets. I saw many people running here and there to get tickets.

My father showed the tickets to the ticket examiner. He took away bits of our tickets with a punch. Then we went into the station and sat on a seat. I was a little nervous. When any important looking person came, I jumped up and offered my seat. My father did not seem to care for anyone. He sat so coolly. I saw a goods train which was fairly long. When I saw that I was surprised at its size. It appeared longer than any I had seen before. At about 12 o'clock I heard a bell at the station. A crier shouted "Train is coming". I was longing to see the train. The passengers were ready to get into the train. My father gave me a bag and asked me to stand by his side. The train reached the station quickly, but I did not know where I was standing. When the train came fast, I felt that the platform also was also moving. Afraid of that motion I clung to my father. As soon as the train reached the station some passengers got down from it some others got into it. All the passengers somehow seemed to have a feeling of importance.

The guard whistled and the train departed. In the train I sat beside my father. I saw the signal. The red light and the green light on the signal were to me like a new sun and new moon because when the wooden arm fell down suddenly, it was as if a great king had thrown down his staff as a signal and started a shrieking tournament of trains. Each one the officers, the porter, the signal man, the guard, the engine driver, the station master, and the booking clerk appeared more important than the other.

I looked round the second class compartment. It appeared lavishly furnished. In our compartment I was the only little boy and all were talking with me very kindly. Some of them gave me sweets and fruits. I was happy in the train. I noticed one thing, that was when the people got into the train they became friends within a short time.

In the train I wanted to go to the water closet. So my father showed the closet. I entered the room and closed the door. The knob of the door was turned. But when I wanted to get out again the knob turned but not the bolt. I found I could not get out. I began to perspire. I worked at the knob again. It was a good fifteen minutes. At last the bolt turned and I got out into the free air.

At about 9 o'clock the ticket examiner came to our compartment and examined the tickets of the passengers. He came to me and asked my ticket. I stared helplessly. I was mistaken for a ticketless traveller. Somebody pointed at my father and I went up to him. But the ticket examiner also followed me and my father showed him the tickets.

When the train was passing every station I was able to see the beautiful scenery of early morning—the green paved grass lands, flower gardens, paddy fields, rivers and government colonisation settlements. In the train we had a sumptuous meal and warm drinks.

At about 5 o'clock we reached the Fort Station. We were given a warm welcome by our relations.

T. MARKANDOO,

Prep. S. S. C.

A Day Out

The idea of spending a day out crept into the minds of some of the more enthusiastic students of my Hostel. A picnic was duly arranged and one sunny day in June all of us set out under the care of our Hostel Warden.

The motor trip was enlivened by those who sang funny songs till we arrived at the gates of 'Tholakaddy'. We saw many beautiful creepers, shrubs, flower plants and palms. They were indeed very beautiful to see. In the vine yard were grapes hanging down in clusters. Underneath the gigantic trees were beautiful lotus ponds and the students were seen admiring the lotus or perhaps they were admiring their own reflection. We were treated lavishly by the monks at their canteen and we finally left the place with regret.

The next place visited was Keerimalai. We refreshed ourselves by bathing in the tank and some picked shells and coral stones on the seashore. We then proceeded to the cement factory at Kankesanturai. The weather was unbearable. We had to look at the huge chimney soaring in the sky. Soon after we enjoyed our lunch on plantain leaves which gave it an added flavour.

We then hurried on to the aerodrome at Palaly. The plane was about to land gracefully. It alighted and then came gliding along the run away. It came from Madras and in fifteen minutes it was up in the air again and quickly disappeared out of sight. Without further delay we got into our car and reached the familiar gates of our Hostel. Everyone though tired was happy and satisfied having spent a day out so joyfully.

S. PUVENDRAN,

Prep. S. S. C.

Autobiography of an Umbrella

I am an old umbrella lying in a corner of a room on a broken chair. I am helpless now. Three of my ribs are broken and my black cloth is in rags. But I was young and handsome only a few years ago. I want to tell you my sad story. I was produced in England. My ribs were white and bright and I was proud of my appearance. I was in the company of many like me. We were all young, bright and beautiful. The people there gave us a new coat of black paint. They put me and all my friends in a box. We were then carried over the seas to this Island.

When our box was opened, I saw strange people staring at me. A man with a long beard took us all out. Some days later, another man fixed me on a long smooth stick which was bent at one end. I was very happy when I was covered with dark, soft cloth. This was the proudest day in my life. Then we were all placed in a big room. All those who saw me admired me. Some of them went round me, touched me and took me in their hands but the man in the shop refused to sell me.

One day he changed his mind and gave me to a young girl. She carried me away from the shop and showed me to all her friends with great pride. Her brother took me now and then to his school. On a rainy day his class-mate took me to his house. The boy ran very fast slipped and fell with me on the road. Three of my ribs were broken and my new silk dress was spoiled. The boy took me home and threw me in a corner. I have been lying here from that day. Rats and insects are eating me but I am helpless.

S. NADESAN,
Std. 8.

Our College Sports Meet

Our College Sports meet was held on the 22nd of July, 1956 in our College grounds. There was a large crowd present to witness the Sports Meet. The spectators included a number of distinguished old boys of our College. Six sheds were put up on the grounds and tastefully decorated. Four of them represented the four houses namely, Vipulananda, Vivekananda, Nagamuthu and Sharvananda respectively.

The Sports Meet began at 3.30 p.m. The patron of the meet was Mr. S. U. Somasegaram, Education Officer, Jaffna. The finals of some events were worked off that day in a very thrilling manner and the crowd kept on cheering from beginning to end. The fast Cycle race and the Temple ladies' race were the most interesting events. The meet came to a close at 6. p.m. Vivekananda House became the Champions in the meet. Then the distribution of cups and certificates took place. Mrs. Somasegaram gave away the prizes. The distribution of prizes being over, our Principal and Mr. S. U. Somasegaram spoke. In the course of his speech the Patron praised the College for the splendid progress it had made during the past ten years in every branch and that Vaidyeshwara should be proud of its achievements. The proceedings came to an end by 6.30 p.m.

A. ANANDACUMARASWAMY,
Std. 8,

If I were a teacher.....

When I grow up, I shall be a teacher. O I love to be a teacher because I can be in school throughout my life. How joyful is life in school. I can always be in the company of children.

When I become a teacher, I shall spend a great part of my time with the children. With great joy I will take their daily lessons. I will teach them songs about the beauty of the sun, the moon, the stars, the lakes and flowers. I will teach them to honour their elders. I will teach them good habits, good conduct, and good speech.

I will always be kind and gentle to children, but I shall help them by giving good advice.

Teaching is the best type of work for women. Oh! how I love to be a teacher when I grow up!

S. SIVAGUNADEVI,
Std. 7

My Sea Voyage

My father died when I was nine years old. Our family had to come to Ceylon. Our relations arranged the tickets for our voyage. We set sail for Ceylon from Malaya in the ship S. S. Corfu.

We were happy when we reached the harbour. We got into our room. I went to the bed which was near the window. Others took their places as they wished.

The ship began to move with a loud roar. The crew of the ship spoke about the ways of safety when the ship is in danger. I could not sleep on the first night. So I slowly walked out of the room and roamed about the ship.

First I went into the hall where tables were arranged in order. There were cups and plates on them. I thought that it must be the dining hall. So I began to walk on and on seeing all the interesting places in the ship. Later I returned to my room and slept.

Next morning when I had finished my break-fast, I left my room and visited the other places in the ship. I saw some men swimming in the swimming pool and others diving in the water.

The captain of the ship announced over the radio that at the close of the next day we would be near the island of Ceylon. I went to bed with great joy that we would be reaching Ceylon early in the morning. I woke up and opened the window. I saw sea birds flying and singing in the sky. In the afternoon the ship was near the Colombo harbour. The ship was too big that it could not go into the harbour. It stopped outside the harbour. We saw steam boats coming towards the ship. We hired one of the boats and reached the harbour. In the harbour we met our relations and reached home safely. I shall never forget this sea voyage of mine.

S. LOGANAYAGEE,
Std. 7.

How I learnt to Swim

My brother Kumaru is a clever swimmer, but I didn't know swimming. I was afraid to get into the water. One Saturday morning my brother and I went to Keerimalai for a bath. I saw many boys swimming in the tank. My brother jumped into the water and began to swim with the other boys. I stayed on the bank and bathed with the help of a bucket. I bathed quickly and watched the others in the water.

One day he told me, "Brother, don't be afraid of the water". I told him, "When I try to swim I go down to the bottom of the pool." "You are not really sinking", he said, "but you are only balancing."

The next day we both went to the tank. I didn't bathe. But Kumaru swam with many other boys. I was looking at them. Then my brother's friend Rajah came behind me and pushed me into the water. My brother came swimming very fast to save me. When he came near me he saw that help wasn't needed for I was trying to swim. From that day I began to learn swimming. Now I can swim without fear.

K. BALASINGAM,
Std. 7

My Mother

My mother is a kind woman. She likes me best of all her children. I also like her very much. She gives me nice food to eat. She gives me beautiful clothes to put on. Every day she gives me money to buy what I want. I always obey her. I never do anything which she does not like. She likes me because I take part in the meetings and get many prizes. I am a playful girl. If I don't study, she scolds me. When I go from school she gives me a cup of coffee and bread. I pray to God every day that she should live long.

M. AHEEMATHA,
Std. 6

The Story of a Bicycle

At first I was under the earth. Some people dug me out, and gave me the name Iron. They cleaned me and sent me to a workshop. There they made me into a bicycle. I was made in England. They called me "Raleigh". They sent my friends and me to Ceylon in a ship. I was in their company for two months. I was very proud of myself. A rich man bought me. He had a motor car too. He gave me to his servant. The servant rode on me for many years. Afterwards the rich man sold me to a shopkeeper. Now the shopkeeper hires me to others. He gets money when others ride on me. I am very busy now and I don't stay in the shop for many hours. I go from place to place and many people ride on me every day.

N. MUTHURANY
Std. 6

The Old Students' Day celebrations were held this year on Monday, the 23rd July, after a lapse of two years. It was so arranged as to enable the old students coming from outstations to participate in the College Inter-House Athletic meet which was conducted the previous day. There was a Cricket match in the morning between the old boys and the present boys in our College grounds and that was followed by the Old Students' Lunch. Covers were laid for 125 and at the close of the lunch, the President, Mr. S. Ambikaipakan, Senator S. R. Kanaganayagam and Mr. K. Sathasivam spoke. The Secretary proposed a vote of thanks.

At the annual general meeting held in the afternoon, it was resolved "to take steps to form a Colombo Branch of the O. S. A. which will be vested with appropriate powers to function as an independent body for the furtherance of the objects for which the parent body was formed and complement to it".

Mr. S. Sheik Thamby gave an interesting talk recalling his past memories of his student days at the Vidyalaya decades ago.

Then the following were elected office-bearers.

President: The Principal (ex officio)

Vice-Presidents: { Mr. K. A. Kanagasabai
Mr. K. Sathasivam

Secretary: Mr. W. S. Senthilnathan

Treasurer: Mr. V. Vytilingam

The Committee:

1. Mr. C. Vyramuthu	11. Mr. S. Sheik Thamby
2. Mr. T. Seenivasagam	12. Mr. N. N. Idaikkadar
3. Mr. S. Canthapillai	13. Mr. M. S. M. Shaul Hameed
4. Mr. S. Balasubramania Iyer	14. Mr. M. A. Cader
5. Mr. P. Gopala	15. Mr. K. Retnavelupillai
6. Mr. V. Subramaniam	16. Mr. M. Vivekanandan
7. Mr. A. Chinniah	17. Mrs. P. Jayaseelan
8. Mr. T. N. Ragunathan	18. Mrs. V. Ariaratnam
9. Mr. V. Kanthappa Chettiyar	19. Mrs. K. Jayaratnam
10. Mr. M. Balasingam	20. Miss M. Vethanayagam

Auditor: Mr. S. Rajadurai

At the end the Principal entertained the members to tea.

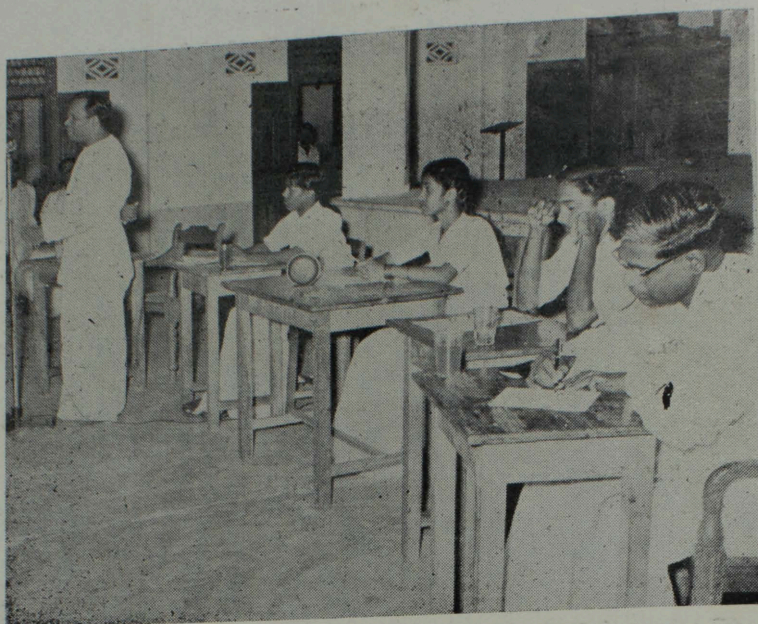
OLD STUDENTS' LUNCH

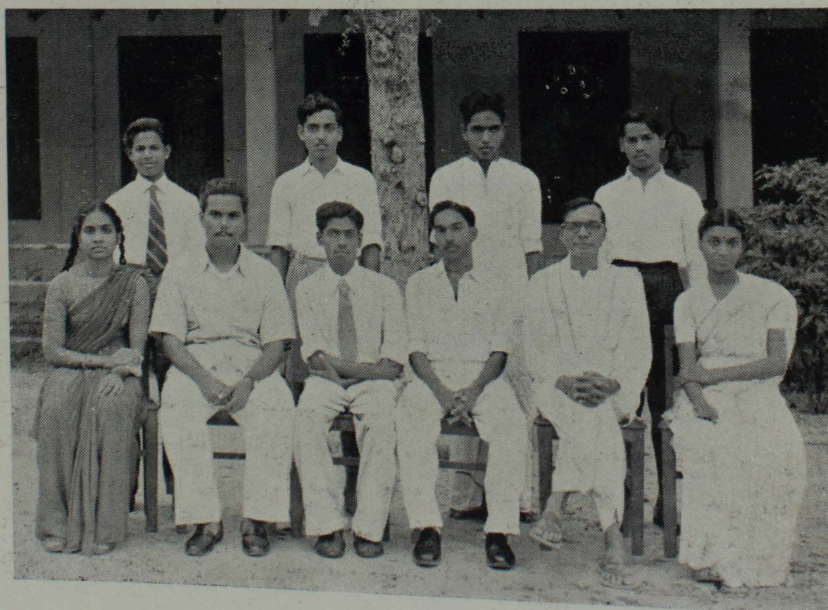
PRINCIPAL SPEAKING AT THE LUNCH

LUNCH IN PROGRESS

H. S. C. UNION DEBATE
MESSRS. A. VAITHILINGAM AND C. VANNIASINGAM PARTICIPATED

H. S. C. UNION COMMITTEE

வைத்தீஸ்வரா கல்லூரி பழைய மாணவர் விருந்து

“சாதாரண காலங்களாயிருந்தால் கல்விமாண்கள் அரசியலிற் கலந்து கொள்ளாமல், தானுண்டு, தன் வேலையுண்டென்று இருந்துவிடமுடியும். ஆனால், தற்போதைய நிலையில் நாட்டில் நடைபெற்றுவரும் சம்பவங்களை அவர்களால் கைகட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. அதனால்தான் அவர்கள் தங்களுடைய அரசியல் தலைவர்களுையெல்லாம் ஐக்கியப்படுத்துவ தற்குப் பகிரதப் பிரயத்தனங்களைக் கையாண்டு வருகிறார்கள். அதிர்ஷ்டவச மாக இந்த முயற்சியில் வெற்றிகிடைத்தால் மேலே நடக்கவேண்டிய விஷ யங்களை அரசியல்வாதிகளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் விலகிக் கொள்வார்கள்.”

இவ்வாறு வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலய அதிபர் திரு. எஸ். அம்பிகைபா கன் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற பழைய மாணவர் சங்க விருந்துக் குத் தலைமை வகித்துப் பேசுகையிற் கூறினார்.

யாழ்ப்பாண அரசாங்க ஏஜண்ட் திரு. எம். ஸ்ரீகாந்தா, யாழ்ப்பாண டிஸ்டிரிக்ட் நீதிபதி திரு. பி. ஸ்ரீஸ்கந்தராசா, செனட்டர் எஸ். ஆர். கனக நாயகம் ஆகியோர் பிரதம அதிதிகளாக இருந்தார்கள். பெண்கள் பலர் உட்பட நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் இவ்விருந்திற் கலந்து கொண்டார்கள்.

திரு. அம்பிகைபாகன் தனது பிரசங்கத்தின் ஆரம்பத்தில் வித்தியால யத்தின் கட்டட நிதிக்கு ஒருமாதச் சம்பளத்தை நன்கொடையாகக் கொடுத்தவிய பழைய மாணவர்களுக்கும் பொருளுதவி புரிந்த பொது மக்களுக் கும் தனது பாராட்டையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொண்டார். வித்தி யாலய மண்டபம் கண்ணைக் கவரும் வண்ணம் அமைந்திருப்பது குறித்து உண்மையிலேயே பெருமையடையாதிருக்க முடியாது என்றும் அவர் சொன்னார்.

சர்க்கார் போக்குச் சரியில்லை

திரு. அம்பிகைபாகன் தொடர்ந்து பேசுகையிற் கூறியதாவது:—

“தமிழர் விஷயத்தில் தற்போதைய அரசாங்கம் நடந்துகொள்ளும் முறை திருப்தியளிக்கக்கூடியதாக இல்லை. அதனால் நாட்டுக்கும் எவ்வித நன்மையும் கிடைக்கப்போவதில்லை. இந்த நாட்டுத் தமிழரை நசுக்குவதற்கு இப்பொழுது முயற்சி செய்யப்படுவதாகத் தெரிகிறது. இவ்வாறு செய்வ தால் தமிழ்ப் பேசும் சிறுபான்மையினர் மட்டுமின்றி, பெரும்பான்மையின ரும்கூட, சொல்லொணக் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்குள்ளாக நேரிடும் என்பதை

அரசாங்கம் உணர்ந்து நடப்பது நல்லது. அரசாங்கம் நாட்டின் பொருளா தார வளத்துக்கு உழைக்காமல் அழிவுக்கு வழிகோலுகிறது. என்றாலும் இந்த நிலை நெடுநாள் நீடிக்காதென்றே நான் முழுமனதுடன் நம்பு கிறேன். எல்லாம் வல்ல இறைவன் இந்த அரசாங்கத்துக்கு நல்ல புத்தி யைக் கொடுத்து நேர்வழியில் நடக்கச் செய்வானாக!

கல்விமான்கள் கடமை

சாதாரண காலங்களாயிருந்தால் கல்விமான்கள் அரசியலிற் கலந்து கொள்ளாமல் தானுண்டு, தன் வேலையுண்டு என்று இருந்து விடலாம். ஆனால், தற்போதைய நிலையில் நாட்டில் நடைபெறும் சம்பவங்களை அவர் களால் கைகட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. அதனால்தான் அவர்கள் தங்களுடைய அரசியல் தலைவர்களை ஐக்கியப்படுத்தி, தமிழ் மொழி யின் பாதுகாப்புக்காக ஒரு மனத்துடன் போராடச் செய்வதற்குப் பகிரதப் பிரயத்தனங்களைக் கையாண்டு வருகிறார்கள். அதிர்ஷ்டவசமாக இந் த முயற்சியில் வெற்றி கிடைத்தால் மேலே நடக்கவேண்டிய விஷயங்களை யெல்லாம் அரசியல் வாதிகளின் பொறுப்பில் விட்டுவிட்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் விலகிக்கொள்வார்கள்.”

சர்வகலாசாலை இயக்கம்

திரு. அம்பிகைபாகன் அடுத்தபடியாக, தமிழ் சர்வகலாசாலை இயக்கத் தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். இலங்கையில் சிங்களவர், தமிழர் இரு சாரா ருக்கும் சர்வகலாசாலைகள் நிறுவுவதற்கு தமிழர் முழு மூச்சுடன் உழைக்க வேண்டுமென்று அவர் சொன்னார். திரு. அம்பிகைபாகன் மேலும் கூறிய தாவது:—

“நாட்டில் சர்வகலாசாலையொன்றை ஏற்படுத்துவதற்காக முன்னணி யில் நின்று சேவை செய்தவர்களில் பொன்னம்பலம் சகோதரர்கள் குறிப் பிடத்தக்கவர்கள். அவர்களின் அரும்பெரும் முயற்சியால் ஸ்தாபிக்கப் பட்ட இலங்கை சர்வகலாசாலையில் இன்று தமிழ் பேசும் மாணவர்களுக்கு அனுமதி மறுக்கப்படுவது பெரிதும் வருந்தத்தக்கதாகும்.

பிரிவினைக் கருத்துக்களை நான் விரும்பவில்லை. அவற்றைப் பலமாக எதிர்க்கிறேன். என்றாலும் தமிழ் இளைஞர்களுக்குத் தேசிய சர்வகலாசாலை யில் இடம் கிடைக்காமற் போனால் அவர்களுக்கு எந்தவிதத்திலாவது உயர் தரக் கல்வி அளிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கவேண்டும். தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கு அரசியற் கலப்பற்ற நமது ஹிந்துத் தலைவர்கள் அளித்துள்ள ஆதரவு பிரஸ்தாப இயக்கத்துக்கு நிச்சயம் வெற்றியளிக்குமென்றே நான் நம்புகிறேன். எந்த இயக்கமாவது வெற்றிபெறவேண்டுமானால் அந்த

இயக்கத்துக்குத் தலைமை தாங்குபவர்கள் தன்னலம் கருதாதவர்களாகவும், பிறர்நலனையே பெரிதாக மதிப்பவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். ஏற்கனவே ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வெற்றியை ஈட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஆலயப் பிரவேச இயக்கத்துக்கு வாக்குச் சேகரிக்கும் நோக்கங்கள் எதுவுமின்றி, தூயமனத்தைக் கொண்டவர்கள் தலைவர்களாகக் கிடைத்திருப்பது அதன் பாக்கியம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அரசியல் துறையிலும் நமக்கு இத்தகைய தலைவர்கள் கிடைப்பார்களாயின் நமது சமூகத்தினுடையவும் நாட்டினுடையவும் வருங்காலத்தைப்பற்றி நாம் அஞ்சவேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது.”

30 வருடக் கிளர்ச்சியின் பயன்

செனட்டர் கனகநாயகம் பேசுகையில் தமிழர் சமூகத்தில், தீண்டாமை யென்பது பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு பழக்கம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறியிருப்பதாகத் தெரிவித்தார்.

“தீண்டாமையை ஒழிப்பதிலும், ஹரிஜனங்களை ஆலயங்களிலும், பொது ஸ்தாபனங்களிலும் அனுமதிக்கச் செய்வதிலும் 30 வருட காலமாகக் கிளர்ச்சி செய்தபின் இப்பொழுதுதான் நமக்கு ஓரளவுக்கு வெற்றி கிடைத்துள்ளது. இந்த இயக்கத்தை வெற்றிகரமாக நடத்துவதில் இக்கல்லூரியின் அதிபரும், ஆசிரியர்களும் எடுத்துக்கொண்ட பங்கு பெரிதும் போற்றத்தக்கதாகும்” என்று அவர் சொன்னார்.

சர்வகலாசாலை இயக்கத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், பேராதனை சர்வகலாசாலையை ஒரு வகுப்பினருக்குமட்டும் சொந்தமான ஸ்தாபனமாக குவதற்குச் செய்யப்படும் எந்த முயற்சியையும் தமிழர் வன்மையாக எதிர்க்க வேண்டுமென்று செனட்டர் கனகநாயகம் கேட்டுக் கொண்டார்.

ஓய்வுபெற்ற எஞ்ஜினியர் திரு. கே. சதாசிவம் பேசியபின் பழைய மாணவர் சங்கக் காரியதரிசி திரு. எஸ். செந்தில்நாதன் நன்றி கூறினார்.

— வீரகேசரி (20-7-56)

இந்து மாணவர்கள் எவரும் அறியவேண்டுவன

எங்கள் அன்பிற்குரிய இந்து மாணவச் செல்வரீர் !

நீங்கள் எல்லா வகையிலும் சிறந்த பெருவாழ்வு வாழவேண்டும். அதற்காக நீங்கள் இப்போதிருந்தே பல தகுதிகளைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். அவைகளில் ஒன்று, நம் புண்ணிய நாட்டின் ஆன்றோர் பலரது அருமையான வரலாறுகளையும் உபதேசங்களையும் அறிந்துகொள்வதாகும். அவைகளை விவரமாக அறிந்துகொள்வதற்கு ஆவலை உண்டாக்குதற்காக, அவர்களின் சிலரைப்பற்றி அடியிற் குறிப்பிடுகின்றோம்.

1. மூன்று வயதில் ஞானப்பால் உண்டு, தெய்வத்தின் இருப்பை உலகத்தில் நிலைநாட்டிய திருஞானசம்பந்தர்.
2. “சொற்கு உறுதி அப்பர் எனச்சொல்” என்று பாராட்டப்பெற்ற திருநாவுக்கரசர்.
3. இறைவனிடம் தோழமை பாராட்டிய சுந்தரர்.
4. “திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்” என்று உலகம் போற்றும் வாசகத்தேனை நமக்கு வழங்கிய மாணிக்கவாசகர்.
5. பெரிய புராணம் என்னும் தெய்வீகக் காவியத்தைப் பாடித் திருத் தொண்டர் பெருமையை விளக்கிய தெய்வச் சேக்கிழார்.
6. மூன்று வயதிலேயே ஞானோபதேசம் பெற்றுத் துறவுபூண்டு, சிவ ஞானபோதம் என்னும் சிறிய பெரிய சைவ சாத்திரத்தை அருளிய மெய்கண்ட தேவர்.
7. அவர் ஞான பரம்பரையில் வந்த (i) அருணந்தி சிவாசாரியார், (ii) மறை ஞான சம்பந்தர், (iii) உமாபதி சிவாசாரியர்.
8. “ஒன்றென்றிரு, தெய்வம் உண்டென்றிரு, உயர்செல்வம் எல்லாம் அன்றென்றிரு, பசித்தோர் முகம் பார்” என்றெல்லாம் நமக்கு வற்புறுத்தி உபதேசம் பல கூறியுள்ள பட்டினத்துப் பிள்ளையார்.
9. “கொல்லா விரதம் குவலயம் எல்லாம் ஒங்க” வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பிய சமரசச் சிவஞானி தாயுமானார்.
10. முருகன் அருளால், திருப்புக்ழம், திருவகுப்பு, கந்தரலங்காரம், கந்தரதுபூதி என்னும் அற்புத நூல்களை அளித்து, “வாக்கிற்கு அருணகிரி” என்று புலவரார் பாராட்டப்பெற்ற அருணகிரிநாதர்.

11. ஐந்து பிராயமளவும் பேசுந்திறன் அற்றவராயிருந்து, செந்திலாண்டவன் திருநோக்கால் பேசத்தொடங்கியதும், “கந்தர் கலிவெண்பா” என்னும் அழகிய நூலைப் பாடி, பின்பு காசியில் சைவத்தை நிலைநாட்டிய முனிவராகிய குமரகுருபரர்.

12. அங்கயற்கண் அம்மை அருளைப் பெற்று, திருப்போரூர் முருகன் ஆலயத்தை மீண்டும் புதுப்பித்த கவிவாணர் சிதம்பர சுவாமிகள்.

13. “கருணையும் சிவமுமே பொருள்,” “கண்மூடி வழக்கமெலாம் மண்மூடிப் போக” என்று கட்டுரைத்துச் சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தை நிறுவின ஜீவகாருண்ணிய சித்தர் வடவூர் இராமலிங்க சுவாமிகள்.

14. முதிர்ந்த வயதில் கால் எலும்பு முறிந்தும், முருகன் அருளால் அதிசயமாய் அது கூடப்பெற்ற பெருந்தவசியாகிய பாம்பன் சுவாமிகள்.

15. அரிய பல உண்மைகளை இனிமையாய் விளக்கி, காளமேகம் பொழிவதுபோன்று, மணிக்கணக்காகப் பேசும் சொல்வன்மை பெற்றிருந்த அருளாளர் ஞானியார் சுவாமிகள்.

16. சைவப் பெண்ணுலகில் மூன்று சுடர்மணிகளாய் விளங்கும் காணக்கால் அம்மையார், (ii) திலகவதியார், (iii) மங்கையர்க்கரசியார்.

17. திருமாலிடம் போர்ப்பு பூண்டு பூசித்து அவரோடு ஒன்றுபட்ட ஆண்டாள், பிற ஆழ்வார்கள் என்னும் வைணவப் பெரியார்கள் நம் நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்த ஆசிரியர்கள்.

18. எந்நாட்டவரும் போற்றும் உலகப் பொதுமறையாம் தனிச்சிறப்புடைய திருக்குறளை அருளிச்செய்த திருவள்ளுவர்.

19. சிறுவர் முதல் பெரியவர்கள் வரையில் யாவரும் படித்துப் பயன்பெறுதற்கு உரிய பல நூல்களை அருளிச்செய்த நம் ஞானப் பாட்டியாரசாகிய ஔவையார்.

20. சமய உலகில் தலைமை வகிக்க நம் தாய் நாட்டிற்கே சிறப்புரிமை உண்டென்று மேல்நாட்டில் நிலைநாட்டிய ஞானவீரர் சுவாமி விவேகானந்தர்.

அருமை மாணவச் செல்வங்களே!

“பெரியாரைத் துணைக்கொள்,” “பேதைமை அகற்று” என்று நம் ஔவையப் பிராட்டியார் நமக்குப் பணித்துள்ளார். மேற்குறித்த உண்மைப் பெரியார்களின் சரித்திரங்களை, உங்கள் வீடுகளிலோ, பள்ளிகளிலோ,

கோயில்களிலோ, சமய சங்கங்களிலோ கேட்டு அறிந்து பயனடைய ஆவல் கொள்ளுங்கள். இன்னும் பல பெரியார்களின் பெருமைகளையும் தொடர்ந்து தெரிந்துகொள்ளுங்கள். நல்லோர் காட்டிய வழியில் நடக்கத் தொடங்குங்கள். நீங்களும் மேன்மக்களாவீர்கள். உங்களால் நமது புனித பாரதத் திருநாட்டின் பெருமையும் ஓங்கும்.

இந்த நன்மைகளெல்லாம் பெருக ஆண்டவன் அருள்புரிவானாக.

அடியார் மன்றத்தினோம். (சென்னை)

திருமுறைகளின் தனித்தனிச் சிறப்பியல்பு

திருஞானசம்பந்தர் பாடல்கள் தூய சிறந்த நடைநலனும், மிகுந்த இசையினிமையும், உயர்ந்த கலைத்திறனும், எழில் கனிந்த இயற்கைப் புனைவுகளுஞ் செறிந்து, இளமைக்குரிய பெருமிதவுணர்ச்சியும் வீதும் பெற்று, ஒப்புயர்வற்றப் பொலிந்து விளங்குகின்றன. திருநாவுக்கரசர் பாடல்கள் அறிவு முதிர்ந்து அனுபவம் பழுத்து மக்கள் வாழ்க்கைக்கு உறுதி பயக்கும் உயரிய கருத்துக்களைத் திட்ப துட்ப முறச் சுவைபெருக உருக்கமாக அறிவுறுத்துகின்றன. சுந்தரமூர்த்திகள் அருளிச் செய்த பாடல்களோ, கலையழகும் இசையினிமையும் நகைச்சுவை நலங்களும் பிறவும் கலந்து நிறைந்து, மனித வாழ்வியலின் வாய்க்கைகளை நம்மனோர் மனங்கொளத் தேற்றுகின்றன. மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகம் அழகிய இனிய கருத்துச் செறிவும், அபரா அன்பு நலனும், இறையருளுணர்வில் ஆரா இயற்கை அவாவும் வேட்கையும் மிகுந்து, எளிமை இனிமை தெளிவு முதலிய சிறப்பியல்புகள் அமைந்து. “கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்க வல்ல” உருக்கமும் நெகிழ்ச்சியும் சிறந்து, ஒப்புயர்வில்லாத அன்புப்பெருதூலாக ஒளிர்கின்றது. இறையருளைத் தேடியலைந்து முயன்று பெற்றுய்யும் ஓர் உயிரின் பலதிற உள்ளுணர்ச்சிகளின் வளர்ச்சிப் படிநிலைகளைத் தெளிவுற விளங்கிக் காட்டுந்திறனில் திருவாசகம் போலச் சிறந்ததால் வேறொன்றில்லை. தன்னை ஒதுவோர் “சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி” உய்விக்க வல்ல சிறப்பினது திருவாசகம்!

புலவர் முருகவேள் — சித்தாந்தம் 1956 நவம்பர்.

நடராஜமூர்த்தியின் பிரதிஷ்டை விழா

“நடராஜவடிவம் சிறந்த தத்துவக் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துகின்றது. அக்கருத்துக்கள் சைவசமய உண்மைகளைத் தெளிவுறுத்துகின்றன. இத்திருவுருவத்தை வழிபடுவதனால் மன ஒருமைப்பாடு எளிதில் உண்டாகின்றது. ஆதலால் இத்தகைய சிறந்த திருவுருவத்தை ஒவ்வொரு சைவப்பாடசாலையிலும் எழுந்தருளச் செய்தல் மிக முக்கியமானது. அதனால், மாணவர்கள் சமய நெறிகளைப் பின்பற்றிக் கடவுள் நம்பிக்கையுடையராய் வாழ்ந்து பெரும்பயனடைவார்கள்” என வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய அதிபர் திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் 23-1-56 திங்கள் மாலை, மேற்படி வித்தியாலயத்தில் நடைபெற்ற நடராஜமூர்த்தியின் பிரதிஷ்டை விழாவின்போது நிகழ்த்திய வரவேற்புரையிற் குறிப்பிட்டார்கள்.

வடமாகாண அதிபர் திரு. ம. ஸ்ரீகாந்தா அவர்கள் விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். அவர்கள் தமது தலைமையுரையின்போது “கடவுள் நம்பிக்கையே மக்கள் கடைத்தேற்றத்திற்குச் சிறந்த மார்க்கம். தினமும் நடராஜப்பெருமானை ஆராதனை செய்து, பெருமானது திருமுன்னிலையிற் கல்வி பயிலுகின்ற வித்தியாலய மாணவர்கள் பெரும்பேறுகள் பெற்றுத் திகழுவர்” என்று மனமார்ந்த வாழ்த்துரை வழங்கினார்கள்.

பின்னர் கொழும்பு இராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீமத் சுவாமி வரானந்தா அவர்கள் மாணவர்களுக்குச் சமய நம்பிக்கையை வளர்க்கும் வகையிற் சிறந்ததொரு சொற்பொழிவாற்றினார்கள். பாரதநாட்டு மக்கள் அனைவரும் நடையுடை பாவனைகளில் வேறுபட்டவர்களாகக் காணப்பட்டினும் கடவுள் நம்பிக்கையில் ஒற்றுமை உடையவர்களாகவே விளங்குகின்றனர். கடவுளின் ஆணைப்படியே நமது எண்ணமும் சொல்லும் செயலும் நடைபெறுகின்றன. ஆண்டவனின் திருவருளின்படிதான் நம் கண் காண்கின்றது; காது கேட்கின்றது; வாய் பேசுகின்றது; கால் நடக்கின்றது; அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது.

கடவுள் இல்லை என்போரும் இன்மையின் வண்ணமாகவே கடவுளைக் காண்கின்றனர். ‘இல்லை இல்லை’ என்றால் ‘உண்டு’ என்பதே பொருளென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். இமயம் முதல் தென்குமரிவரை இறை நம்பிக்கையுடையவர்களே வாழ்கின்றார்கள். இலங்கையிலும் கடவுள் இல்லை என்போர்கூடக் கதிர்காமத்து முருகனை இல்லையென மனமிசையார். இல்லை என்னும் மனிதனைக் கடவுள் பக்குவப்படுத்துகின்றார். பால் நினைந்துட்டுந் தாயினுஞ் சாலப் பரிந்து உதவிபுரிகின்றார். இல்லை இல்லை என்னவும் உண்டு என நின்று உறுதுணைபுரிகின்றார்.

நாம் நம்மிடத்தே உள்ள வேண்டாதவைகளை நீக்கிவிட்டால் வேண்டிய பொருள் தானே வந்து சேரும். நம்மிடத்தே உள்ள மனமாசுகளை நீக்கிவிட்டால் இறைவன் தானே வந்து வெளிப்படுவான். நமது அழுக்கை நீக்கி அன்பைப் பெருக்கினால் ஆண்டவனைக் காணலாம். ஆண்டாள் உண்ணுஞ் சோற்றையும் பருகும் நீரையுங்கூடக் கண்ணனாகக் கண்டாளன்றோ! தண்ணீர் கட்டியாகின்றது; பனிக்கட்டியைப் பின்னர் தண்ணீராக் கலாம். அதுபோலவே அருவமான கடவுளை உருவமாக வழிபடுகின்றோம். உருவவழிபாட்டால் நாம் அருவப் பொருளை — கடவுளைக் காணலாம். மனங்கரைந்து இந்திரிய சேட்டையொழிந்த நிலையிலேயே கடவுளைக் காணலாம்.

கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம் அவர்கள் 'நடராஜ தத்துவம்' என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசும்போது கூறியதாவது:— 'நடராஜப் பெருமானது ஏழுதாண்டவங்களுள்ளும் ஆனந்தத்தாண்டவமே சிறப்புடையது. கி. மு. 105 இல் வாழ்ந்த பதஞ்சலி என்பார் இதைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்கள். கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருமூலரும், பிற்காலத்திலே வாழ்ந்த தாயுமான சுவாமிகளும் இவ்வுண்மையைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். ஆனந்தத்தாண்டவமே பஞ்சகிருத்தியங்களையும் ஒருங்கே விளக்குகின்றது. உலகில் இந்தியக்கலை உயர்வு பெற்றமைக்கு நடராஜ வடிவமே காரணமாகும்.

பின்னர் இராமகிருஷ்ணச்சாரியாருக்கும் அவரது உதவியாளர்க்குச் சன்மானங்கள் வழங்கப்பட்டன. இசைமணி எஸ். நடேசன் அவர்கள் இசைவிருந்தளித்தார்கள். வித்தியாலய இந்துமாணவர் கழகத்தலைவர் — பண்டிதர் — செ. நடராஜா அவர்களின் நன்றியுரையுடன் விழா இனிது நிறைவேறியது.

கடலுடன் ஒருநாள்

மாலை நேரம்; வேலை செய்த மக்கள் வீடுதிரும்பும் நேரம்; அலுத்துக்களைத்த மக்களுக்கு ஆதரவு காட்டும் நேரம்; வெப்பத்தின் வெம்மை குறைந்து வேதனையைக் குறைக்கும் நேரம்; ஓய்வு நேரத்தை இன்பமாகக் கழிக்கப் பற்பல மக்கள் பற்பல இடங்களுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். நானும் பணமின்றிப் பலனளிக்கும் பரந்த கடற்கரையை நோக்கித் தனிமையில் இனிமை காணச் சென்றேன், வெண்மணற் பரப்பின் மீதமர்ந்து இயற்கையின் எழிலை எண்ணம்போல் இரசிக்க எண்ணம் கொண்டேன். கொந்தளிக்கும் மகிழ்ச்சியால் துள்ளித்திரியும் புள்ளினங்கள் துள்ளும் அலைகளுடன் துள்ளி விளையாடின. ஓவியம் வரையும் ஓவியன் போன்று, செங்கதிர்ச் செல்வன் வானத்திரையில் வர்ணம் தீட்டி மறைந்து கொண்டிருந்தான். யாரையோ தேடி அலைவதுபோல் கடல் அலைகள் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தன. அசைவைப் பார்த்தபடி நான் அசைவற்று நிலை மறந்தேன்.

“ஏகாந்த நிலையில் என்ன எண்ணுகின்றாய்?” என்று கேட்டது ஒரு குரல். எங்கிருந்து குரல் வந்ததென அறிய எத்திசையும் பார்த்தேன். எதிர் நின்ற கடல்தான் என்னுடன் எழுந்து பேசிற்று. “எண்ணங்களை மறக்கத்தான் இங்கு வந்தேன்”, என்று வினாவிற்கு விடை பகர்ந்தேன் நான். “எண்ணம் தானே ஆக்கத்திற்கு வழி” என்றது கடல். “ஆனால், துன்ப எண்ணங்களை வளர்ப்பதால் பலன் என்ன? மறப்பது தானே நல்லது,” என்றேன் நான். மானிடப் பிறவி கிடைப்பது அரிது என்கிறார்கள், நீ மட்டும் ஏன் துன்பத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்றாய்” என்று கேட்டது கடல். “உன்னையே பார். உன்னை வந்து பார்க்கும் மக்கள் நீ அழகாக, ஆனந்தமாக, அங்குமிங்கும் சுதந்திரமாக ஓடித்திரிகின்றாய் என்று புகழ் பாடுகின்றார்கள். ஆனால் உண்மையில் உன்னிலே அப்படியா? உன்னிடத்தில் எத்தனை சுருக்கங்கள் சிறிய மீன்களைப் பிடித்துத் தின்கின்றன. எத்தனை விஷப்பூச்சிகள் சிறுபிராணிகளைக் கொன்று தின்கின்றன. இதனால்தான் நீ அமைதியை நாடி அலைகின்றயோ என்று நான் எண்ணுகின்றேன். ஆனால் உன்னைப் பார்ப்பவர்

கள் இதை அறிகின்றார்களா?" என்றேன். "இங்கு ஓர் இனம் மற்ற இனத்தை அழிக்கின்றது. ஆனால் உன் இனம் தன் குணத்தையே வாழவிடுவதில்லையே," என்றது. என் கண் கலங்கியது. "ஏன் கலங்குகின்றாய்? இவ்வளவு தொல்லைகளையும் தாங்கிக்கொண்டு நான் சிற்சில வேளைகளில் கலங்காது இருக்கவில்லையா? மெல்லெனப் பாயும் தண்ணீர் கல்லையும் உருகச் செய்யும் என்பதை நீ அறிந்ததில்லையா? எதற்கும் பொறுமை வேண்டும். அப்பொழுது தான் காரியம் சித்தி பெறும்," என்று பாடம் போதித்தது கடல்.

இதற்கிடையில் வானில் கோலமதி வருவது கண்டு அலைக்கரத்தால் அவனை வர வேற்று, "இதோ பார்! கறை இருந்தும் அதைக் கருதாது உலகின் நிறை இருளை நீக்க ஓடிவந்து விட்டான் என் அன்பன்," என்று ஆனந்தம் பொங்கக் கூறி, "தன்னிற் சில குறைபாடுகள் இருந்தாலும் அதைப் பாராது மற்றவனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்" என்று அறிவுரையையும் நிகழ்த்தியது. "நல் வாழ்வு இல்லை என்றபின் இவ் உலகில் ஏன் நாம் வாழவேண்டும்?" என்று வெறுப்போடு கேட்டேன். "அதுதான் தவறு," என்று கூறி மேலும் தொடர்ந்தது. "உன் இனத்தில் ஒரு சிலர் தம் வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள்ள என்னை நாடி வருகின்றார்கள். ஆனால், வேறு சிலரோ என்னை நம்பி வாழ்க்கையில் முன்னேற்ற மடைகின்றார்கள் என்று கூறி 'திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு' என்பதை நீ அறியவில்லையா? இதே போன்று வாழ்க்கையில் முன்னேற்றமடைய நெஞ்சில் உரமும், அசைவிலா ஊக்கமும் உழைப்பும் தேவை" என்பதை அறிவுறுத்தி முடித்தது. "அறிவிலே பெருத்தவர்களையும், அன்பிலே பெருத்தவர்களையும் ஏன் உன் பெயரைக்கொண்டு அழைக்கின்றார்கள் என்பதை இன்றுதான் அறிந்தேன்," என்று கூறித் 'திரவியம் தேடப் புறப்படவா?" என்றேன்.

"முத்தி அடைந்து விட்டாயோ?" என்று என் நண்பன் கூறிக்கொண்டே முதுகிற் தட்டிய அதிர்ச்சியினால் கற்பனா உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த நான் மணலில் அமர்ந்திருப்பதை உணர்ந்தேன். "முத்தி அடையவில்லைப் புத்தியடைந்தேன் நண்பா!" என்று கூறிவிட்டு நண்பனுடன் இல்லம் செல்ல எழுந்தேன் இல்லம் செல்லும்பொழுது இயற்கையில் நான் கண்ட உயர் தத்துவத்தை, காலம் மாறினாலும் கடமை தவறாது நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நினைவிற் கொணர்ந்தேன். பரந்த மனப்பான்மை, பொறையுள்ளம் குறையில் நிறைகாணாதல், ஊக்கமும் உயர் உள்ளமும் கொண்டு முயற்சி செய்து உண்மையான சேவை செய்து வாழுதல் இவ் அரிய குணங்களே மனிதனைத் தாகத்தில் உதவும் தண்ணீர் போல் ஆக்குகின்றன என்பதை அறிந்ததோடு வள்ளுவன் கூறிய

வேள்ளத் தனையது மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்

உள்ளத் தனையது உயர்வு.

என்னும் குறள் எத்தனை உண்மையுடையது என்பதையும் நான் நன்கு உணர்ந்தேன்.

க. கணேசலிங்கம்

H. S. C. (Junior.)

தமிழிசை

இசை இன்பம் தருவது. துன்பம் தோய்ந்தாரையும் இன்பமடையச் செய்வது இசை. பொறி புலன்களை ஒருங்கே தன்வயப்படுத்துந் தன்மையுடையது இசை. தன்வயப்படுத்தவதும் இசையச் செய்வதுமாகிய பண்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றமையால் இசையென்னும் பெயரைப்பெற்றது.

தமிழ் இனிமையுடையது. அதன் வளம் இசையோடு தொன்றுதொட்டுப் பொருந்தியுள்ளது. அமிழ்தம் எத்தனை அருமையும் பெருமையும் உடையதோ அத்தனை சிறப்புடையது சிந்தை நிறைக்கத்தோன்றுந் தீந்தமிழ். தமிழ் மற்றைய மொழிகளைவிடச் சிறந்தது என்பதற்கு மற்றைய மொழிகளில் இல்லாத தனிச் சிறப்பையுடைய “ழ” என்னும் எழுத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்குவதை ஒரு காரணமாகக் கூறலாம். இத்தகைய தனிச் சிறப்புடைய தமிழும் இசையும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து இனிய நாதத்தை எழுப்புகின்றது.

தமிழ் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முப்பிரிவுகளையுடையது. இவற்றுள் இசை நடுநாயகமாக விளங்குகின்றது. இயற்றமிழையும், நாடகத்தமிழையும் இசை கூடவே இயக்குகின்றது. இலக்கணத்தோடு கூடிய தமிழ் இயற்றமிழ்; அது உரையும் பாட்டும் என இருவகைப்படும். பாட்டு இசையோடு கூடியவிடத்து இசைத்தமிழ்மேனப்படும். உரையும் பாட்டும் அபிநயத்தோடு கூடியவிடத்து நாடகத் தமிழ்மேனப்படும். இவ்வாறு முத்தமிழிலும் இசை செறிந்துள்ளது. இனிமையாகிய தமிழும் இசையும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தி மனத்திலே புத்துணர்ச்சியை யளிக்கும்.

உலகிலே இசையை அறியாதார் இன்பமடையாதவராகவே கருதப்படுவர். சிறப்பு வாய்ந்த இவ்விசையை மக்கள் ஒவ்வொரு துறையிலும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இறைவனையே ஏழிசையாகவும் இசையின் பயனாகவும் கண்டு வழிபட்டார்கள். இறைவனின் திருவருளை வியந்து அகங்குளிர்ந்த உள்ளத்தோடு இசை பொருந்தப் பாடுகின்ற பண்பு தமிழ் மக்களுக்கே உரியது. ஆண்டவன் தமிழிசை கேட்கும் பெருவிருப்பினன் என்பது இராவணன் கைலாசமலையின் கீழ் நெரிவுற்று ஆயிரமாயிர மாண்டுகளாக நல்லிசைக் கிதங்களை யாழ் நரம்பிலேற்றி, கல்லும் புல்லும் உருகும்படி பாடியவரலாற்றினால் நாம் அறியலாம். வீரச் செல்வத்தோடு இசைச் செல்வத்தையும் ஒருங்கே உடைய இராவணன், இசையிலே மிகுந்த பற்றுடையவன் என்பதை வெளிப்படுத்துதற்குத் தன் கொடியிலே இசைக் கருவியாகிய யாழைப் பொறித்தான்.

இசை வளர்ந்த காலம் பல்லவர் காலம் என்று கூறப்படுகிறது. அந்தக் காலத்திலே தான் பக்திச்சுவை மலிந்த தோத்திரப் பாடல்கள் ஆழ்வார்களாலும் நாயன்மார்களாலும் பாடப்பட்டன. ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் முதலிய சமயப் பெரியார்கள் இசை கலந்த பாடல்களைப் பாடி, பரமனை மகிழ்வித்ததோடு மக்களிடையேயும் பக்தி யுணர்ச்சியைப் பரப்பினார்கள். “தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்” என்ற தம் வாக்குக்கிணங்க நாயன்மார்கள் என்றும் இறைவனை வணங்கித் தம் பக்தித்திறனைப் பண்ணமைந்த பாடல்கள் மூலம் வெளியிட்டார்கள். இவ்வாறு இசையுந் தமிழும் சமயத்தின் அரவணைப்பிலே ஒன்றி வளர்ந்து வந்தன.

மரஞ் செடி கொடி முதலாகிய ஓரறிவுயின்கள் முதல் ஆறறிவு படைத்த மக்கள் வரையில் எல்லா உயிர்களையும் தன் வசப்படுத்துகின்ற தன்மை இசைக்குண்டு. இன்னும்

உயிரற்ற கல், மண், -- இரும்பு முதலியனவும் இசையின் செருக்கினால் நெகிழ்ச்சியடையுமென்று கூறப்படுகிறது. உணர்ச்சியில்லாதவர்களுக்கும் உணர்ச்சியை ஊட்டுகின்ற பேராற்றல் இசைக்குண்டு. கல்நெஞ்சையுடைய ஒருவனும் இசையமுது பருகித் தன்னை மறந்து இளகிய நெஞ்சையுடையவனாவான். கெட்டியான மனத்தையும் இசை குழைவடையச் செய்யும். இவ்வாறு இசையின் ஆற்றல் சொல்லுந்தரமன்று.

தமிழகத்தில் இசை மக்களிடத்தே தோன்றிய காலந்தொட்டு வழிவழியாக இருந்து வருகிறது. பண்டைக்காலத்திலே தமிழ் வளர்த்த சங்கங்களோடு இசை பயிலுகின்ற இடங்களும் நிறுவப்பட்டு, இசை நுணுக்கங்களை இசை வல்லோர் ஆராய்ந்து வந்தனர். அத்தகைய இடங்கள் இசைச்சூழல் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இசையை மனிதர்களுடைய பருவத்துக் கேற்பப் பல பிரிவுகளாகப் பகுத்துள்ளனர். குழந்தைப் பிராயத்தில் குழந்தைகளுக்கு இசையின் மூலம் மகிழ்ச்சியும் ஆனந்தமும் உண்டாக்கி அவர்களை உறங்கச் செய்யும் “ஊசற் பாட்டுக்கள்” பாடப்பெற்றன. சங்க இலக்கியங்களிலும் குழந்தைகளை உறங்கவைக்கும் ஊசற் பாட்டுகள் பாடப்பெற்றிருந்தலைக் காணலாம். குழந்தைப் பருவம் நீங்கி விளையாடும் பருவத்தில் பாடுகின்ற பாட்டுகள் “கந்துகவரி” என்னும் தலைப்பில் அடங்கும், இன்னும் ஆறுகள், கடற்கரைகள் முதலியவற்றின் இயற்கை எழிலின்பத்தில் ஈடுபட்டுப் பாடிய பாடல்கள் “ஆற்றுவரி”, “கானல்வரி” முதலியனவாகும். சங்க நூல்களில் பரிபாடல் என்பதும் ஒன்று. அது முற்றிலும் இசைப்பாட்டினாலேயே ஆனது. இவ்வாறு பண்டைத் தமிழ் மக்கள் எந்நிலையிலும் இசைப் பாடல்களில் மனந் தோய்ந்து மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

இசையின் சிறப்பியல்புகளைக் கண்ட மாந்தர் இசையைத் தொழிலோடு தொடர்பு படுத்தியிருக்கிறார்கள். தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் இசையின்பத்தை நுகர்ந்துகொண்டே களைப்புத் தோற்றாதவாறு தங்கள் கருமங்களைச் செய்வார்கள். தொழிலோடு இசையைப் பயன்படுத்தி மக்கள் வேலை செய்யும்போது களைப்புத் தெரியாதவாறு பாடிய பாட்டுக்களுள் “ஏற்றப்பாட்டு”, “உழவுப்பாட்டு” முதலியனவும் வேறும் பலவும் இன்றும் வழக்கில் இருந்து வருகின்றன.

பெண்கள் நெற்குற்றும்போது பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டே நெல் குற்றுவதனால் இசை களைப்பை நீக்கிப் புதிய உற்சாகத்தை அளிக்கின்றது. இவ்வாறே உழவுத்தொழிலில் ஏற்றம் இறைத்தல், நாற்று நடுதல், ஏர் உழுதல் முதலிய வேலைகளைச் செய்யும் பொழுது இசையின் பெருக்கை நுகர்ந்து கொண்டே உழவர்கள் தங்கள் களைப்பை ஆற்றிக்கொண்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இசையை வெளிப்படுத்தும் கருவிகள் பலவுள். நரம்புக்கருவி, தோற்கருவி, துளைக் கருவி முதலிய கருவிகள் இசையை உண்டாக்குகின்றன. நடனக்கலையிலே நவரசபாவங்களை எவ்வாறு உணர்த்தி அபிநயிக்க முடியுமோ அவ்வாறே இசையிலும் பலதிறப்பட்ட ரச பாவங்கள் இருக்கின்றன. இசையில் வல்லுநர் இசைக் கருவிகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தும் ரச பாவங்களுக்கு கேற்பக் கேட்பவர்களுடைய மனம் பலவகை உணர்ச்சி நிலைகளையடையும். சோகம், வீரம், இன்பம், நட்பு முதலிய பலவகைப் பாவங்களை இசையின் மூலமாக வெளிப்படுத்தலாம். ஒளியிலே ஏழுவகையான நிறங்கள் இருத்தலைப்போல ஒலிகளும் ஏழுவகைகளாக இயங்கிச் சப்த ஸ்வரங்கள் வெளிவருகின்றன.

பாடல் உடல் போன்றது; இசை உயிர் போன்றது. உடலின்றி உயிரியங்காது; உயிரின்றி உடலுமியங்காது. ஆகவே பாடல்களுக்கு இசை இன்றியமையாதது. இசையும் பாடல்களிலேயே உடலில் உயிர் ஒன்றியிருத்தல் போலப் பொருந்தியிருக்கும். கருத்துள்ள

பாடல்களை இசையுடன் பாடுகின்றபொழுது, கேட்பதனால் நல்ல உணர்ச்சியையும், மெய்ப்பாட்டையும் அடைய முடிகிறது. உண்மை இன்பத்தையும் அனுபவிக்க முடிகிறது. எனவே தமிழிசையின் பெருமை அளவிடற்கரியது.

தமிழிசையில் அகத்தியர் மிக்க புலமையுடையவர் என்பதற்கு ஒரு பழங்கதை நிலவி வருகிறது. அவர் யாழ் நரம்பிலே இசையை யெழுப்பி யாவுங் கனிவுறும்படி பாடியபொழுது பக்கத்திலே யிருந்த கருங்கற்பாறை இளகியதென்றும், யாழை அதன்மேல் வைக்கப் போம்பொழுது உருகிய பாறை யாழை ஏந்தியதென்றும், மீண்டும் அகத்தியர் பாட கருங்கற்பாறை யாழைக் கைவிட்டது என்றும் கர்ண பரம்பரையாக அக்கதை நிலவி வருகிறது, கல்லும் உருகிற்று என்றால் இசையினால் எந்தக் கல் மனந்தான் உருகாமல் இருக்கும்? ஆயர் பாடியில் கண்ணன் குழலோசை கேட்டலும் ஆவினங்களும் மற்றைய விலங்கினங்களும் பக்கத்தேயுள்ள புல் பூண்டு செடிகளாகிய ஓரறிவுயிர்களும் தம் செயலிழந்து அவ்வோசையின் இனிமையிலே மயங்கி நிற்பதைப் பார்க்கும்போது இசையின் ஆற்றல் எத்தகையது என்பது நன்கு புலனாகும். இன்னும் மகுடி ஓசையின் இனிய நாதத்தைக் கேட்டவுடன் புற்றினின்று நாக பரம்புகள் வெளிவந்து அவ்வோசையிலேயே லயப்பட்டுத் தம் கொடுஞ் செயலிழந்து அடிமைச் சேவகன்போல் அடங்கி ஓடுங்கி நிற்பதை இன்றுங் கண்கூடாகக் காணலாம். யாழோசை கேட்ட ஒரு யானையானது கதமிழ்ந்து மதமடங்கிப் பணிசெய்த வரலாற்றைப் பழந்தமிழ்நூல் கூறுகின்றது. எனவே தமிழிசையின் மேன்மையும் பயனும் சொல்லில் அடங்காதனவாக இருக்கின்றன.

இக்காலத்திலும் வளர்ந்து வருகின்ற தமிழிசை கீழ்நிலை யடையாமல் இருத்தற்பொருட்டு தமிழகங்களின் பல பாகங்களிலும் இசைக் கூடங்களை யமைத்து இசை வளர்ச்சியைப் போற்றி வருகின்றனர். தற்காலத்தில் இசையின்பத்தை வீட்டிலிருந்து கொண்டே நுகருமளவுக்கு விஞ்ஞானம் வளர்ச்சி யடைந்திருக்கின்றது. இசை வல்லுநர்களுக்கும் இசைப்பிரியர்களுக்கும் விஞ்ஞான அறிவில் தோன்றிய மின்சாரமும் வானொலியும் வரப்பிரசாதமாகவே விளங்குவன.

எனவே தமிழிசை பண்டைக்காலந் தொட்டு நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சி யடைந்து கொண்டே வருகின்றது. ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் இசை கலந்திருக்கிறது. ஆகவே தமிழிசை மேன்மேலும் சிறப்பாக வளர்ச்சி யடையுமென்பதற் கையமில்லை.

இ. குமரவேள்

H. S. C. Senior.

தமிழிலக்கியத்தில் சமதர்மம்

சமதர்மம் எனக் கூறும்பொழுதே சிலர் இது ஏதோ ஓர் புதிய கொள்கை என்று நினைக்கின்றனர். இன்றைய உலகில் எதிலும் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் போராட்டம் நிகழ்ந்து வருகிறது. பழமைப்பித்தர்கள் பழமையில் தள்ளத்தக்கது எதுவுமில்லை என்பர். இதற்கு நேர்மாறாக பழமையிற் கொள்ளத்தக்கது ஒன்றுமில்லை என்பது புதுமைப் பித்தர்களின் விதண்டாவாதம். பொதுவாக உண்மையை நோக்குமிடத்து, பழைய இலக்கியங்களில் கொள்ளத்தக்கனவும், தள்ளத்தக்கனவும் உண்டு. இவற்றில் கொள்ளத்தக்கனவற்றை ஏற்று புதுமை இலக்கியத்துடன் சேர்த்துக்கொண்டால் புதுமைக்கும் புதுமையாக விருக்கும்.

காலத்திற்கு ஒவ்வாதனவெல்லாம் தானாகவே ஒழிந்துவிடும். “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவலகாலவகை,” என்ற விதிக்கிணங்கத் தானாகவே மாறுபாட்டை அடைந்துவிடும். சேர்ஷலிச சமுதாயம் அமைக்கவேண்டும். அதுவே சிறந்தமுறை என்று கூறும்போது அது ஏதோ ஒரு புதிய கொள்கை என்று நினைக்கக்கூடாது. சங்ககாலத்திலேயே தமிழகத்தில் சமதர்ம சமுதாயம் நிலவிவந்தது. பண்டைத் தமிழகத்தில் செல்வமும், வறுமையுள் சேர்ந்தேயிருந்தன. இருந்தாண்டு வாழ்பவரும், இரந்துண்டு வாழ்பவரும் இருக்கத்தான் செய்தனர். ஆனால் வறுமையுற்ற நாட்டை மக்கள் ஒரு நாடாகவே மதித்த தில்லை ‘பசியும் பிணியும் நீங்கி வசியும் வளனும் சுரக்க’ வேண்டும் என்று, தம் மன்னனை வாழ்த்துகின்றனர் சங்கமருவிய காலத்தில் வாழ்ந்த புகார் நகர மக்கள். வள்ளுவன் கூட ‘பசியும் பிணியும், பகையும் அற்றதுதான் நாடு என்றான்.’ உறுபசியும் ஒவாப்பிணியும் இல்லாததுதான் நாடு என்றான். சமதர்ம தத்துவத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளைத் தான் பண்டைக்காலப் புலவர்கள் ஆதரித்து வந்தனர். ‘இல்லை என்று சொல்லுகின்ற ஏழைகள் இல்லாதுபோகும் வண்ணம் செங்கோலோச்சி வாழ்வாயரக’ என்றதை.

“இல்லோர் கையற
நீ நீடுவாழி நெடுந்தகை.”

என்று சங்ககாலத்துப் புலவர் இளநாகன், அரசன் நன்மாறனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார்.

மேலும் தனியுடைமையை எதிர்த்துப் பல புலவர்கள் சங்ககாலத்திலும் பாடியுள்ளனர். மதுரைக்குமரனார் — புறநானூற்றுப் பர்டலிலே இதனைக் கூறுகின்றார்.

பசிக்குப் பகைவீரன் என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனிடம் ஒரு நாள் பசியால் உண்டி சுருங்கிய ஏழை வந்தான். அதனைக் கண்ட அவன் மனம் பொருளாய் இன்றே இவனை இந்நிலையில் வைத்த நாட்டுடன் போராடிப் பொருள்தேடி இவனுடைய பசியைத் தீர்க்க முயல, வேல் செய்துதரும்படி வேண்டுகின்றார் ஒரு கொல்லனிடம்.

“யாந்தனி னிரக்குங் காலைத் தானெம்
உண்ண மருங்குல் காட்டித் தன்னூர்க்
கருங்கை கொல்லனை யிரக்கும்
திருந்திலை வெடுத்திசி னெனவே.”

இப்பாடலில் தனியுடைமை எதிர்ப்பைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார் குமரனார்.

ஒளவைப்பிராட்டி கூட ஒருவனுக் கொரு பொழுதே உணவிலையென்றாலும் அந்த அவலநிலையைத் தோற்றுவித்த ஆட்சியழியட்டும்! என்றார். இக்கருத்தே பாரதிபாடிய

“தனி ஒருவனுக்கு உணவில் லையெனில்
ஜெகத்தினை அழித்திடுவோம்.”

என்ற செய்யுளடியிலும் புலப்படுகிறது. இன்றுபோல் ஏழை என்றும் செல்வர் என்றும் பாகுபாடு அன்றிருக்கவில்லை. சங்கத்தமிழகத்திலே ஏழ்மை என்பதே இல்லை என்றும் குடிதழி இக் கோலோச்சும் மன்னனின் நாட்டில் சகல செல்வங்களும் நிறைந்திருந்தன. தமிழகத்தில் பண்டமாற்றுமுறை நாட்டில் பஞ்சமும், பசியும் தாண்டவமாடவில்லை. வானம் பொய்ப்பின் வறுமையாக வளர்ந்ததேயன்றி மறுகால் இல்லை. முதலாளிவர்க்கம் இன்று பணத்தைப் பதுக்கிவைப்பதுபோல் அக்காலத்தில் பண்டங்களைப் பதுக்கிவைக்க முடியாது. மேலும் அக்காலத்தில் பருவமழையும் தவறாது பெய்தது. ஆகவே நாட்டில் பஞ்சமும், பசியுந் தாண்டவமாடாது நின்றன. இன்றுபோலல்லாமல் உழைத்துண்பதே மதம், உழைக்காமல் உண்பது மதத்துரோகம் என்ற நன்னெறி நிலவி வந்தமையால் பண்டங்களைத் தேக்கிவைக்கும் சிறுமதியாளர்கள் இல்லை. செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பது தமிழ்ப்பண்பாடாக இருந்தது.

ஆனால் பிற்காலத்தில் பணத்தைச் சேமித்துவைக்கப் போதிய சந்தர்ப்பம் இருந்த படியால் தனியுடமையாளர் அளவிற்கு மிஞ்சிப் பெருகினர். இதனால் நாட்டில் வறுமை தாண்டவமாடிற்று. இன்றும் ஆடுகின்றது. தேவைக்கு மிஞ்சிப் பணத்தைத் தேக்கி வைக்கும் சிறுமதியாளர்கள் தான் நாட்டின் வறுமைக்குக் காரணமாகின்றனர். தன் பக்கத்து வீட்டில் ஏழைகள் பசி, பசி என்று புழுவாய்த் துடிக்கின்ற பொழுதும் பார்த்தும் பாராதமாதிரி யிருப்பவர்களை நோக்கித் தான் ‘பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்து வைத்த கேடுகெட்ட மானுடரே’ கேளுங்கள்.” என்று தமது ஆத்திரத்தைக் குழறிக்கொட்டித் திருத்தப் பார்த்தனர். ஆனால் பயனளிக்கவில்லை. நமது நாட்டில் தனியுடமையாளர் இருக்கும்வரை தரித்திரம் நீங்காது என்பது யாவராலும் மறுக்கமுடியாத உண்மை. இதனை உன்னியே கம்பர் தன் சிந்தனையுலகிற் கண்ட அயோத்திமாநகரில் இல்லையென்று இளித்தவாய்களாக இரங்கி நிற்கும் ஏழையுமில்லை. அந்த ஏழைக்குக் கொடுப்பதற்குச் செல்வருமில்லை. இவ்வாறு சமதர்ம சமுதாயத்தில் வர்க்கபேதமின்றி எல்லோரும் எல்லாச் செல்வமும் பெற்றிருப்பதால் மக்கள் இன்ப வாழ்வு வாழமுடியும் என்பது கம்பரின் முடிவு.

“கள்வரில் லாமையாற் பொருட்காவலு மில்லை
கொள்வாரில் லாமையாற் கொடுப்பாரு மில்லை.”

என்றும் ‘எல்லாரும் எல்லாச் செல்வமு மெய்தலாலே இல்லாருமில்லை உடையார் களுமில்லை.’

கம்பர் மட்டுமின்றி இன்று எல்லோரும் இக்கொள்கையையே ஆதரிக்கின்றனர். பாரதியாரும் இக்கொள்கையையே ஆதரித்தார்.

“மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும்
வழக்கம் இனியுண்டோ?
மனிதர்நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கையினியு முண்டோ?” என்றும்

“வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்டிர் — இங்கு
வாழும் மனிதருக் கெல்லாம்
பயிற்றி உழுதுண்டு வாழ்வீர் — பிறர்
பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்.”

என்று வறுமையின் கொடூர உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டுக் கதறுகிறார்.

இன்றைய சகல பிரச்சனைகளுக்கும் சமதருமமே சிறந்த வழியென்று பாரதியாரே கூறியுள்ளார்.

“முப்பதுகோடி ஜனங்களின் சங்கம்
முழுமைக்கும் பொதுவுடமை
ஒப்பிலாத சமுதாயம்
உலகத்திற்கொரு புதுமை.”

இவற்றை யெல்லாம் நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது சமதர்ம சமுதாயத்தில் மக்கள் சுபீட்சமாக வாழ்ந்தார்கள் என்பது வெள்ளிடைமலை. ஆகவே நாமும் அப்பாதையை நோக்கி விரைவோமாக!

வி. ஸ்ரீ சக்திவேல்.

Sr. H. S. C. (Arts.)

அமரன் பாரதி

அமரன் என்ற பெயரைத் தாங்கப் பெற்றவர்கள் மிகச்சிலரே. அவர்களுள் சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் ஒருவராவர். மேலும் “மகாகவி” என்று கவிஞர்களால் போற்றப்பட்டிருக்கிறார். தமிழ் உலகிலே இப்பொழுது நாம் ஒரு மறுமலர்ச்சியைக் காண்கிறோம். தமிழ் மக்களிடத்தே உரிமை உணர்ச்சியும், மொழி உணர்ச்சியும் தலை தூக்கி நிற்கின்றன. இவ்வகையான சிறந்த எழுச்சிக்கு வித்திட்ட பெருமை “மகாகவி” பாரதியாரைச் சேர்ந்ததாகும். நாளடைவிற் செயலிழந்து போய் நின்ற பாரதி மக்களுக்குச் சுதந்திர தாகத்தையும், மொழி உணர்ச்சியையும் அமரன் பாரதியார் ஊட்டினார். மகாகவி பாரதியார் திண்டாமை என்னும் கொடிய நோயைக் குழிதோண்டிப் புதைப்பதற்காகவும் பெண்களுக்குச் சமத்துவம் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காகவும் அரும் பெரும் பாடுபட்டார்.

இவர் இந்தியாவிலுள்ள எட்டயாபுரம் என்னும் ஊரிலே பிறந்தார், 1882 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 11 ஆம் திகதியே இவர் பிறந்த திருநாளாகும். இவர் ஐந்து வயதிலேயே அதிசயிக்கத்தக்க அறிஞராய் விளங்கினார். தன் சிறிய வயதிலேயே “கவிதைகள்” இயற்ற ஆரம்பித்தார். இவர் செல்லம்மா என்னும் உத்தமியை வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்டார். பல இடங்களிலே ஆசிரியராகவும், ஆஸ்தான கவிஞராகவும் இருந்திருக்கின்றார். இவர் தேசிய விடுதலைக் கவிதைகள் புனைந்து வீரத்தமிழனின் உணர்ச்சியை எழுப்பி விட்டதோடமையாது தானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து வீரப்போராட்டத்திலிறங்கினார். இதனால் இவர் வாழ்க்கையில் ஒருமுறை சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார். இவர் ஒருமுறை ஆங்கிலேயரின் கைதியாகி புதுவைக்கு அனுப்பப்பட்டார். இவ்வாறுகத் தமிழலகத்திற்குச் சேவை செய்து வந்த இந்திய நாட்டின் அரும் பாவலன் — உலகம் புகழும் தமிழ்ப்பாவலன் — உலகின் ஒப்பற்ற தந்தை — அறிவுக்கதிர் — புரட்சி ஈந்த செல்வம்: — உலகிலேயுள்ள எல்லா உயிர்களும் ஏங்க — உயிர் துடிக்க — கண்ணீர் சொரிய 1921 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 11 ஆம் திகதி திடீரெனத் தமது பூதவுடம்பை விடுத்துப் புகழுடம்பு தாங்கி மறைந்தார்.

தனியே தமிழ் நாட்டை நோக்குமிடத்துப் பல பெரியார்கள் தோன்றித் தமது நாட்டுக்காகவும், மொழிக்காகவும் அரும் பெரும் தியாகங்கள் செய்திருக்கின்றார்கள். மகாத்மா காந்தியடிகள் கத்தியின்றி இரத்தமின்றி தமது தாய் நாடாகிய இந்தியாவிற்கும் சேய் நாடாகிய இலங்கைக்கும் அழியாச் சுதந்திரத்தை ஈட்டிக் கொடுத்தார். இப்படிப்பட்டவர்களுள் கவிஞரில், புலவர் சிகாமணி, மகாகவி, தேசத்தொண்டன், புரட்சிக் கவிஞன் பாரதி என்று எம்மனோரால் பாராட்டப்படுபவன் பாரதியாவான். பாரதியினுடைய கவிதைகள் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். இவரது புதுமைக் கவிதைகள் யாரும் விளங்கக் கூடிய எளிய இனிய நடையிலே அழகாக அமைந்துள்ளன. ஆனால் அவரது கவிதைகளில் மிளிரும் பழமைப் பற்றையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

பாரதியார் தமது கவிதைகள் மூலமாகவே பாரதிநாட்டு — பாமர மக்களுக்கு புத்தி புகட்டி வந்தார். பழைய சமய நம்பிக்கைகளில் ஊறித்திளைத்த பாரதி தேசியத்துறையிலும் மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்தினார். பழைய சங்க இலக்கியங்களில் பண்டைத் தமிழனின் புகழைப் படித்துத் திளைத்த பாரதி மாண்ட தமிழனின் புகழ் மீண்டும் வரவேண்டும் என்று விரும்பினார். இதனால் அமரன் பாரதி பழமையைப் புதுப்பிக்க வீர உணர்ச்சிகளை கிளறக்கூடிய பல கவிதைகளையும் புனைந்தார். இதனால் அறிஞர்கள் அவரை புரட்சிக் கவிஞர் பாரதி என்றழைத்துக் கௌரவிக்கிறார்கள்.

அடிமைத் தனையிலே தாக்குண்டு தாழ்வுற்ற தமது தாய் நாட்டைக் கவிக் கண் கொண்டு உற்று நோக்கினார். பாரதி துக்கம் மேலிட்டு பெருமூச்செறிந்தார். அவர் காலத்தில் ஆங்கிலேயர் பாரத நாட்டைப் பரிபாலித்தனர். பண ஆசை பிடித்த சில பாரதநாட்டு மக்களும் ஆங்கிலேயரின் கீழ் அடிமையாயிருந்தனர். அவர்களின் அறியா மையைப் போக்கி, சுதந்திர தாகத்தை ஊட்டி அவர்களைப் புதுமனிதனாக்கினார். பாரதி யார் இம்முயற்சிக்காகத் தீந்தமிழில் பல பாட்டுக்கள் பாடினார்,

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே — இன்பத்
தேன் வந்துபாயுது காதினிலே — எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே — ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே.”

என்று பாடுகின்றார். பெரியோர்களைப் பேணிக்காக்கும் பெருமைபெற்றது பாரதநாடு. அந்தப் பழந்தமிழ் மக்களின் பெயரைச் சொல்லிப் புதியவர்களுக்கு ஒருவித ஊக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றார் பாரதியார். இந்திய சுதந்திரப்போரில் தமிழர்கள் முழுமூச்சுடன் பாடு பட உறுதுணையாக இருந்தவை பாரதியாரின் தேசிய விடுதலைக் கவிதைகளே. இக் கவி தைகளே இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம் பெற்றுக் கொடுத்தவை என்றால் அது மிகையாகாது.

அவர் காலத்தில் பெண்கள் அடிமைகள் போல் அல்லற்பட்டனர். செயலிழந்துபோய் நிற்கும் பெண்களைப் பாரதியார் பார்த்தார். பழந்தமிழ் நாட்டிலே தான் கண்ட காட்சி களை நினைவு கூர்ந்தார். அந்த வாழ்வு மீண்டும் வரவேண்டுமானால் பெண் குலம் முன் னணிக்கு வரவேண்டுமென்றுணர்ந்தார். அதற்காகப் பாட்டுக்கள் பல பாடினார். நாட் டுப்பாடல் மூலம் பெண்களுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டுகின்றார்.

“பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்
எட்டு அறிவினில் ஆணுக் கிங்கேபெண்
இளைப்பில்லை காணென்று கும்மியடி.”

என்று பெண்கள் பாடுவதுபோற் பாடி பெண்களுக்கு விடுதலை பெற்றுக் கொடுத் தார். இதற்காகப் பெண்கள் பாரதியைத் தெய்வமென்று போற்றுகின்றனர். இப்படி யாக ஆண்களின் அறியாமையைப் போக்கி பெண்களை உய்வித்த பெருமை பாரதிக்கே உரியதாகும்.

பாரதியார் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினர் சித்திரவதைக் குள்ளாக்கப்படுவதைக் கண்டு மனம் குமுறினார். தமிழரிடையே நிலவி வந்த சாதிபேதத்தை வன்மையாகக் கண்டித் தார் “சாதிக்கொடுமைகள் வேண்டாம், அன்பு தன்னில் செழித்திடும் வையம்” என்றும் “சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை என்றே தமிழ் மக்கள் சொல்லிய சொல் அமுதமென் போம். நீதி நெறியினின்று பிறருக்குதவும் நேர்மையர் மேலோர், கீழோர் மற்றோர்” என் றும் பாடினார்.

பாரதியாரின் பாடல்கள் நமக்கு நல்லறிவைத் தருகின்றன. அவரது பாடல்கள் மேலான் தேச பக்தியும், தெய்வ பக்தியும் கொண்டவைகள், தமிழ் மக்களாகிய நமக்கு, தனி வாழ்க்கைக்கும், சமூக வாழ்க்கைக்கும், நல்லதொரு பாதையைத் தமது கவிதைகள் மூலம் வகுத்துக்கொடுத்த பாவலன் பாரதிக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு புரிய முடியும்? அன்று தமிழ் மக்களாலேயே இகழப்பட்டார். ஆனால் இன்று பாரதியார் தமிழருக்குள் முடிசூடாக் கவி மன்னர். இதுமட்டுமன்று; அறிவை விளக்கி, ஆற்றலைப் பெருக்கி, உணர்ச்சியை வளர்த்த உத்தமக் கவிஞரும் இவரே. நாம் தமிழிலக்கியங்களை ஒரு குதிரை வண்டிக்கு ஒப்பிட்டால் அதை இழுக்கும் குதிரையாகப் பாரதியாரை உவமிக்கலாம். இப்படியாகப் பல துறைகளிலும் தமது கவிதைகள் மூலம், புத்திபுகட்டிய பாரதியாருக்கு தமிழ்த் தாயின் தவப்புதல்வர்களாகிய நாம் செய்யும் கைமாறு யாதெனில் அவரது கவிதைகளைப் பாடி மகிழ்வோமாக! அத்துடன் சாந்தமே உருவாகி அன்பே வாழ்வாகி உலகமெல்லாம் அன்பும் அறிவும் கொண்டு நாம் வாழ அன்பும் அறிவும் ஆற்றலும் நிறைந்தவரான பாரதியின் வாழ்க்கையைப் பின்பற்றுவோமாக.

வாழ்க! பாரதிபாடல் வாழ்க; அவரது நாமம் !!

N. M. MAKBOOL,

Prep. S. S. C.

வீட்டிற்கோர் புத்தகசாலை

நாட்டின் முன்னேற்றம் அந்நாட்டுமக்களின் மனவளத்தையே பொறுத்திருக்கின்றது. ஒருநாட்டை மற்றைய நாடுகள் மதிப்பதென்றால் அந்நாட்டுமக்களின் மனவளத்தைக் கொண்டே மதிப்பிடுவதல்லாமல் அந்நாட்டிலிருக்கும் வற்றாத நதிகளையும் குன்றாத செல்வங்களையும் கொண்டு மதிப்பிடுவதில்லை. மற்றைய நாடுகளின் முன்னேற்றத்துடன் நம் நாட்டை ஒப்பிட்டு நோக்கினால் அது மலைக்கும் மடுவிற்கும் உள்ள வேற்றுமையைப் போன்ற தென தெள்ளிதிற் தென்படும். மனிதனது ஆற்றலுக்கு இயற்கையே அடிபணிந்து இருக்கும் காலமிது. சென்ற நூற்றாண்டிலிருந்தவர் சிந்தையில் எழுவொண்ணாதவற்றையெல்லாம் நாம் செயலிலே இன்று காண்கிறோம்.

மனிதனறிவு இவ்வாறு முன்னேக்கிச் செல்கையில் நம்நாட்டினரின் அறிவு பழம் பெருமை கூறுவதிலேயே கிடக்கின்றது. நம்நாடு எவ்வளவு பிற்போக்கான நிலையிலிருக்கின்றதென்பதைப் பற்றிச் சிந்திப்பார் எவரும் இல்லை. கல்வி கற்றோராவது நம்நாட்டினர் அறிவைப் பெருக்குவதற்கேற்ற நன்மைகளைச் செய்கிறார்களில்லை. அவர்களது வீடுகளாவது நாட்டிலே நல்லறிவு வளரச் செய்யும் வகையில் உள்ளதா? கல்வி கற்றோர் தாம் கற்ற கல்வியை பணத்திற்கு விற்கின்றார்களே தவிர அதை நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குச் செலவிடவில்லை. இவ்வாறாயின் நம்மவர் அறிவு என்றுதான் மலரும்.

வாசிப்பே ஒருவனை முழு மனிதனுக்குகிறது என்பது அறிஞர் கூற்று. இக்கூற்றுத் தான் நம் நாட்டினர் நெஞ்சில் கல்மேல் எழுத்தாகப் பதியவேண்டும். ஒருவனை அவனது குழ்நிலை எவ்வாறு மாற்றி அமைக்கிறதோ அதேபோல் நூல்கள் ஒருவனது வாழ்க்கையை மாற்றி அமைக்கும். ஓநாயால் வளர்க்கப்பட்ட குழந்தை எவ்வாறு ஓநாயின் செயலோடு ஒத்திருக்கிறதோ அதேபோல ஒருவன் படிக்கும் புத்தகங்களினால் ஒருவனது வாழ்க்கை நல்லதாகவோ அன்றிக் கெட்டதாகவோ மாற்றி யமைக்கப்படுகின்றது.

நம் நாட்டினில் கேட்டினைத் தரத்தக்க புத்தகங்கள் அதிகம். இவைகளினாலே தான் நம்மவர் அறிவு இந்நிலையில் இருக்கிறது. கண்டது கற்றால் பண்டிதனாவான். என்ற பழமொழிக்கிலக்காகக் கண்ட நூல்களையும் படித்தால் நம் அறிவு முன்னேறுது. எவ்வாறு நோயுள்ளவன் பயன்ற பல மருந்துகளை வாங்கியுண்டாலும் அவனது நோய் மாறாதோ அதுபோல வீண் நூல்களை வாசிப்பதனால் மனிதன் பயனடையமாட்டான். நம்மில்லத்தில் நாம் எம்மாலியன்றளவு ஒரு சிறு புத்தகசாலையாவது உண்டாக்கவேண்டும். அப்படி அமைக்கும் புத்தகசாலை நம் கேட்டினைத் தீர்க்கத்தக்க முறையில் அமைந்திருக்கவேண்டும்.

நூல்கள் வாங்க இயலாதவர்க்கு நம் நாட்டிலுள்ள நூல் நிலையங்கள் அவர்களறிவைப் பெருக்க உதவி செய்யும். இன்றேல் நம் நாட்டில் நடைபெறும் ஒவ்வோர் விழா வின் போதும் ஒவ்வோர் நூல் வாங்குவது என்று ஒரு தீர்மானம் செய்து கொண்டால் சிறிது காலத்தில் நாம் ஒரு சிறு நூல்நிலையம் அமைத்துவிடலாம். நம் பெற்றோர்கள் எவ்வாறு வெளியூர் சென்று வருகையில் பொருட்களை வாங்கி வருகிறார்களோ அதேபோல நாமும் வெளியூர் செல்லும்பொழுது ஒவ்வோர் புத்தகம் வாங்குவது என்று தீர்மானித் தால் சில நாட்களில் நல்லதோர் நூல்நிலையம் வீட்டினில் அமைத்துவிடலாம்.

நம் வீட்டினில் அமைக்கும் நூல்நிலையமானது எமக்குப் பயன்படக்கூடியதாயிருக்க வேண்டும். அந்நூல் நிலையத்தில் நமக்கு உண்மை உலகைக் காட்ட ஒழுக்கத்தையும் வாழ்வுக்கான வழிகளையும் காட்ட வீட்டிற்கோர் திருக்குறள் கட்டாயமாக இடம் பெறல் வேண்டும். சாதாரண மக்களும் வாசித்தறியத்தக்க முறையில் எழுதப் பட்ட நூல்களும் மற்றும் வாழ்க்கையில் பயனுறக்கூடிய விஞ்ஞானப்புதுமைகளைப் பற்றிய நூல்களும் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக அரும்பாடுபட்ட மகான்கள், வீரர்கள் விவேகிகள் முதலியோரின் வாழ்க்கைச் சரிதங்களும் இடம்பெறவேண்டும்.

இவ்வாறு நாம் அமைக்கும் நூல் நிலையமானது நம் வாழ்க்கையில் பெரும் ஜோதியாக நின்று எமக்கு வழி காட்டும். அவ்வழி நல்வழியாக உலகம் போற்றத்தக்க முறையில் அமையும் என்பது வெள்ளிடைமலை. ஆகவே நாம் அமைக்கும் சிறு நூல் நிலையமே நம் நாட்டின் பெருமையை நாற்றிசையும் பரப்பும். நம் நாட்டிற்கு நாம் செய்யும் தொண்டுகளில் ஒன்றாக வீட்டிற்கோர் புத்தகசாலை அமைத்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் அறிவும் ஆற்றலும் எம்மிடம் வளரும்.

ந. தணிகாசலம்.

Prep. S. S. C.,

ஐ ன் ஸ் ரீ ன்

பிரபஞ்சம், ஒரு சக்தியினாலே இயங்குகின்றது என்ற உண்மையைக் கண்டறிந்தார் ஒரு விஞ்ஞானி, அவர்தாம் அல்பேர்ட் ஐன்ஸ்டீன். இவர் கணிதத்திலும் பெளதிக சாஸ்திரத்திலும் நிபுணராயிருந்தார். பெளதிக சாஸ்திரத்தில் மிக நிபுணராயிருந்தபடியால், இவருக்கு 1922-ம் ஆண்டு நோபெல் பரிசு வழங்கப்பட்டது.

இவர் 1879-ம் ஆண்டு மார்ச்சுமாதம் 14-ந் திகதி ஜெர்மனியிலுள்ள வேட்டம்பேர்க் என்னும் ஊரில் அவதரித்தார். இவருடைய தகப்பனாராகிய ஹேர்மன் ஐன்ஸ்டீன் ஓர் இரசாயனத் தொழிற்சாலையை நடாத்தி வந்தார். இவருடைய தாயார் ஒரு சங்கீத நிபுணை. இவருடைய சிறிய தகப்பன் ஒரு திறமை வாய்ந்த பொறியியல் நிபுணர். இவரே ஐன்ஸ்டீனுக்கு முதன் முதலில் கணிதம் கற்றுக் கொடுத்தார். இவர் சிறுவயதிலேயே இயற்கையின் விதிகளைப் பற்றி ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார். பிறப்பிலே இவர் யூதராயிருந்தும் கத்தோலிக்க பாடசாலையில் ஆரம்பத்தில் கல்வி கற்றபடியால் கத்தோலிக்க மதத்தை விருப்புடன் கற்றார்.

தமது பத்தாவது வயதில் ஆரம்ப பாடசாலையை விட்டு முனிச் என்னும் இடத்திலுள்ள லியூற்போல்ட் என்னும் கல்லூரியிற் சேர்ந்தார். இங்கே இவர் லற்றீன், கிரேக்கு மொழிகளைக் கற்றார். இயற்கையின் விதிகளை ஆராய விரும்பிய இவருக்கு இப்பாடங்கள் வெறுப்பை அளித்தன. இதனால் இவர் தமது தகப்பனார் இத்தாலியில் வியாபாரம் செய்யச் சென்றபொழுது தமது உடற்சுகவீனத்தைக் காரணமாகக் கொண்டு இத்தாலிக்குச் சென்றார். அங்கு சிலகாலம் இருந்த இவர்களுக்கு வியாபாரத்தில் நட்புமேற்பட இவருடைய தகப்பனார் இவரை உத்தியோகம் பார்க்கச் சொன்னார். இதனால் இவர் ஸ்விட்சர்லாந்து சென்று தாம் விரும்பிய கணிதம், பெளதிகம், முதலியவற்றைப் படித்து 'டிப்ளோமா' பட்டம் எடுத்தார். இவர் கல்வி கற்பதற்கு இவருடைய இனத்தவர் ஒருவர் பண உதவி யளித்தார். படித்துப் பட்டம் பெற்றபின் ஓர் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

பின்னர் சிலகாலம் வேலை இல்லாதிருந்ததால் இவர் ஸ்விட்சர்லாந்துக்குச் சென்றார். அங்கு தாம் கண்டுபிடித்த புதிய பொருள்களை விற்பதற்காக ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத் தரிடம் வேலைக்கமர்ந்தார். அங்கு மூவாயிரம் ரூபா சம்பளம் பெற்றுத் தன்னோடு படித்த மிலீவா மாறிட்ச் என்னும் பெண்ணை மணந்தார். இவருக்கு இரு ஆண் மக்கள் பிறந்தனர்.

பின்பு இவர் பிரேக் என்னும் இடத்திலுள்ள பல்கலைக் கழகத்தில் பெளதிகம் கற்பித்தார். இங்கு கல்வி கற்பிக்குங் காலத்திற்குள் இவர் புகழ் உலகெங்கும் பரவிற்று. இவர் பற்பல புது விஞ்ஞான உண்மைகளை எல்லாம் ஆராய்ந்து அறிந்து வெளியிட்டார். இவைகளினால் இவருக்கு அமெரிக்காவிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. ஆகவே இவர் அமெரிக்காவிற்கும், இங்கிலாந்திற்கும் சென்றார். சென்றவிடமெல்லாம் இவருக்கு வரவேற்பு நடந்தது. திரும்பி இவர் பெர்லினுக்கு வந்தபோது ஒரு விஞ்ஞானக் கூட்டத்தார் ஒரு பெரிய கோபுரம் கட்டி அதற்கு "ஐன்ஸ்டீன் கோபுரம்" என்று பெயர் வைத்திருந்தனர். சில காலங்களுக்குப்பின் இவர் பிரான்ஸ், சீனா, ஜப்பான், பாலஸ்தீனம், ஸ்பானியா முதலிய நாடுகளுக்கு விஜயம் செய்தார். இப்படி இருக்கும்பொழுது நாசிப் புரட்சி காரணமாக நாடுகடத்தப்பட்டார். இவர் சிலகாலம் பெல்ஜியத்திலிருந்து இத்தாலிக்குச் சென்றார். அங்கு நிரந்தர பிரஜையாகி பிரின்ஸ்டனிலுள்ள பெளதிக உயர்கலை

மன்றத்தில் உத்தியோகம் ஏற்றார். இங்கேயே தன்கடைசிக் காலத்தைக் கழித்தார். கடைசியாக சென்ற ஆண்டு (1955) இவர் தம் பூதவுடலை நீக்கி விண்ணுலகை எய்தினார்.

இவர் ஒரு பெரிய விஞ்ஞானியும், சமயாபிமானியுமாவார். இவர் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ஓர் சமீபகரணத்தில் அடக்க முயற்சித்தார். ஒளியைப் பரப்புவதில் பூமியின் இழுக்கும் சக்தி என்ன செய்கிற தென்பதைக் கூறினார். ஒளியின் அளவை மாற்றுவதை விளக்கப் போட்டோ எலெக்ட்ரிக் எபெக்ட் சட்டத்தைக் கண்டு பிடித்தார். பெளதிகசாஸ்திரத்திற் பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார், சண்டையை எதிர்த்தும் சமாதானத்தை ஆதரித்தும் பிரியட் என்பவரோடு கூடிப் பற்பல நூல்களை வெளியிட்டார். இன்னும் பற்பல பொருட்களை இவர் தானாகவே செய்து காட்டினார். இப்படிப்பட்ட ஒரு சமய அபிமானியும், சமாதானப் பிரியரும், உலகப் புகழ்பெற்ற விஞ்ஞானியுமாகிய ஐன்ஸ்டீனுடைய புகழ் கல்மேல் எழுத்துப்போல் என்றும் அழியாது விளங்கும் என்பதில் சற்றேறனும் ஐயமில்லை.

ம. ஸ்ரீதரன்

Prep. S. S. C.

சரித்திரம் படிப்பது எதற்கு

நான் கல்வி கற்கும் பொழுது கலைப் படிப்பையும் கண்ணும் கருத்துமாகக் கருதி வந்தேன். நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக எனது கலையறிவு வளர்ச்சியுற்றது. சின்னஞ் சிறு பராயத்திலேயே “சரித்திரம்” என்ற சொல் என் மனத்திரையிலேயே மின்னி மின்னி வந்தது. அது என்ன என்று அறிய ஆவலுற்றேன்.

சரித்திரம் என்ன என்பது உமக்குத் தெரியுமா? அது தான் மனிதர் நாகரிகத்தில் எவ்வளவு தேர்ச்சி அடைந்தார்கள் என்பதைச் சொல்லும் ஒரு கதையாகும். மனிதர் காலத்திற்குக் காலம் எங்ஙனம் சிவித்தார்கள்? எந்த உணவை உண்டார்கள்? எவ்வகை உடையை உடுத்தார்கள்? என்பவற்றையும், அரசியல் தலைவர்கள், அவர்களின் வாழ்க்கை என்பவற்றையும் சொல்வதே சரித்திரமாகும்.

மனித சமுதாயமே! நீங்கள் எல்லீரும் ஒருமுறை சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பாருங்கள். அங்கு விலை மதித்தற்கரிய தீவிரச் செயல்களைக் காணலாம். மின்னல், இடி முழக்கம், மழைபோன்ற அடுத்தடுத்த செயல்களைக் காணலாம். ஆனால் அங்கு தலைசிறந்த தலைவர்களும், எழுத்தாளர்களும், புலவர்களும், மன்னர்களும் தோன்றிக் கொண்டேயிருப்பார்கள்.

சரித்திரம் படிப்பதனால் அரசியல், பொருளாதாரம், சமூக வாழ்க்கை முதலியனவற்றில் எவ்வகையான மாற்றங்கள் உண்டாயின என்பவற்றை அறியலாம்.

மேற்கிலும், கிழக்கிலும் சுதந்திரப் புரட்சி. மேற்கிலே அமெரிக்க, பிரான்சியப் புரட்சி, கிழக்கிலே இந்திய மக்களின் இரத்தம் சிறிது சிந்தச் செய்து பெற்ற சுதந்திரம், என்ன வினோதம்! இலங்கையிலே கத்தியின்றி, இரத்தமின்றிப் பெற்ற சுதந்திரமாகும்.

தன் நாட்டின் நலம் கருதி மன்னன் மாறுவேடம் பூண்டு பிறதேசம் சென்று, பின் திரும்பி வந்து பொருளாதாரம், சமூக வாழ்க்கை, படைப்பலம் முதலியவற்றை மேலோங்கச் செய்கின்றான். இவனே ருஷ்ய மன்னனான மகாபிட்டராகும். ஐரோப்பா முழுவதையும் நடுநடுங்கச் செய்த நெப்போலியனின் வீழ்ச்சியின் பின் ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் மீண்டும் அந்நிலை வராவண்ணம் முதல் முதல் வியன்னாவில் ஒரு மகாநாடு கூடினர். இம் மகாநாடே உலக சமாதான இயக்கத்தின் பிதாவெனக் கூறலாம். முதலாம் உலகப் போருக்குப்பின் சமாதானத்தை நிலைநாட்டச் சர்வதேச சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஆனால் ஐப்பான், இத்தாலி முதலியவற்றால் அழிந்துவிட்டது. மறுபடியும் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின் ஐ. நா. ஸ்தாபனம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இதன் முக்கிய நோக்கம் மூன்றாம் உலகப்போர் வராவண்ணம் உலகத்தைக் கொண்டு நடத்தலேயாம்.

இன்று இருக்கும் ஒவ்வொரு நாட்டுத் தலைவர்களும் சரித்திர உலகிலே பிரசித்தி பெற்றவர்கள். நேரு, இங்கிலாந்து மாஜிப் பிரதமர் சேர் வின்ஸ்டன் சேர்ச்சில், அமெரிக்க ஐ. நா. ஜனாதிபதி ஐசனோவர், சீனத்தலைவர் மா. சே. துங். என்போர் பிரதானமானவர்கள்.

இவர்கள் பழைய சரித்திரங்களை அலசி ஆராய்ந்ததினாலேதான் பல கொள்கைகளையும் ஆராய்ந்து உலகத்தைச் சமாதான வழியிலே கொண்டுபோக ஒத்துழைக்கின்றனர். குயஸ் பிரச்சனையைச் சமாதான வழியிலே கொண்டுபோக முயலுகின்றனர்.

சரித்திரத்திலே பல தலைவர்கள் தங்களின் சர்வாதிகார ஆட்சியை நிலைநாட்டி அதனாலே நாசகதியடைந்தனர். தன்வினை தன்னைச் சுடும் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. அலெக்சாந்தர், சீசர் முதலானோர் நாடுகளைப் பிடித்து மக்களின் உரிமைகளைப் பறித்துக் கொண்டபடியினாலே நாசகதியடைந்தனர். நெப்போலியன் தன் சர்வாதிகார ஆட்சி முறையினாலே வீழ்ச்சியடைந்தான். இரண்டாம் உலகப்போருக்கு கிட்லரும், முசோலினியும், காரணகர்த்தாவாக இருந்தனர். மூன்றாம் உலகப்போருக்கு யாரோ அறியோம்!

சரித்திரம் இன்றைய உலகம் பண்டைக்கால உலகம் போலிருக்கின்றதா? இல்லையா, அரசியலில் சீர் திருத்தம் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவா? புரட்சித் தலைவர்களைப் போன்றோர் இப்பொழுதும் இருக்கின்றார்களா? சமுதாயம் சீர்திருத்தம் உடையதாக இருக்கின்றதா? என்பவற்றை அறிவிக்கின்றது. சரித்திரம், நடந்த உண்மையைத்தான் சொல்லுகின்றது. நாங்கள் நல்ல பாடங்களைப் பழைய சரித்திரத்திலிருந்து அறியலாம். பழையன இல்லாமல் புதியனவற்றை நிரூபணிக்க முடியாது. சரித்திரத்தில் பொதிந்து கிடக்கும் பழைய சம்பவங்களைக் கொண்டு நாம் அரசியற் படகை விழிப்புணர்ச்சியுடன் ஓட்டலாம்.

பல நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்ற பின் எவ்வளவோ சீர் திருத்தம் அடைந்துவிட்டன. இதுதான் சரித்திரத்தின் உண்மைப் பொருள். வல்லரசுகளாக மாறிவிட்டன. இரண்டாம் மகாயுத்தத்தின் பின் பிரான்சு நாடு மிகவும் சீரழிந்துவிட்டது. யுத்தத்தின் பின் இருபத் தெட்டாவது அரசாங்கம் பதவியேற்றுவிட்டது. இது சனங்களின் விழிப்பு தனிப்பட்ட ஒரு நாட்டின் அரசியலிற்கூட சிக்கல்களை உண்டாக்குகிறது என்பதை அறிவுறுத்துகிறது.

மனித சமுதாயம் சரித்திரத்தைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். சரித்திரம் படிப்பதால் எங்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படும் நாங்கள் சரித்திரத்தைக் கசடறக் கற்றறிந்து உணர்ச்சி மேலோங்கியவராக நின்று நம் தாய் மொழிக்கும் தாய் நாட்டிற்கும் என்றும் தொண்டு புரிவோமாக!

த. மார்க்கண்டு.

Prep. S. S. C.

அன்பு

“அன்பகத் தில்லாவயிர் வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரந் தளிர்ந்தற்று”

என்று திருவள்ளுவர் உலகம் போற்றும் திருக்குறளிற் கூறியுள்ளார். பெற்றற்கரிய பேறு பெற்று, எவ்வளவு சிறப்பாக வாழ்ந்தாலும், அவன் அன்பு இல்லாதவனாயின் அவனுடைய வாழ்க்கை வளமற்ற பாலைவனத்தில் பட்டமரம் தளிர்ந்தாற் போன்று ஆகும், என்று அன்பில்லா மக்களுக்கு அன்புடைமையின் சிறப்பை அறிவுறுத்துகிறார்.

இவ்வையகம் முழுதும் அன்பினாலேயே இயங்குகின்றது. பகுத்தறியும் ஆற்றலற்ற விலங்குகளும் அன்பினாலேயே பிணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் “அன்பால் உன்னை அடையலாம்” என்று அடியார்களே இறைவர் அன்பாற் பிணிக்கப்படுவார் என்று கூறுவார்களாயின் அவ்வன்பின் பெருமையை எடுத்துக் கூறவும் வார்த்தைகள் உளவோ!

“அன்பினால் உலகை ஆளலாம்”, அன்பே தெய்வம்” என்று அன்புமொழி கூறுகிறார்கள் அறிஞர்கள். உண்மையெனப் போற்றுகிறார்கள் உத்தமர்கள். அன்புடைமையால் இவ்வுலகில் யாவற்றையும் தமக்கு இன்பமாகச் சாதித்துக் கொள்ளலாம். அதுமட்டுமன்று, பகைவரையும் பண்புமிக்க நண்பராக ஆக்கலாம். ஆனால், அன்பு அகத்திலில்லாதவன் அல்லல் வலையில் வீழ்ந்து அவலப்படுவான். அவன் தனக்குத் தானாக அழிவைத் தேடிக் கொள்கிறான்.

அறிவுடையோர் அன்பே அருளுக்கு முதற்படி என்பர். அன்பில்லையாயின் அவனை அன்பு இல்லாத உடம்போடு வாழும் புழுவை வெயில் வருத்துவதுபோல அறம் வருத்தும், “என்பிலதனை வெயில்போலக் காயுமே அன்பிலதனை அறம்” என்று திருவள்ளுவர் அன்புடைமையிற் கூறுகிறார்.

அருளே முத்திக்கு வித்தாகும் என்றும், அன்பினைத் துணைக்கொண்டாலன்றி, வாழ்க்கையின் முடிவாகிய முத்தியை மக்கள் அடைய முடியாதென்றும் கூறுவர். அன்பில்லா

தவன் வாழ்க்கையில் வளம் பெற்றமுடியாது. அவன் பெற்றபேறு கற்ற கல்வியனைத்தும் காய்ந்துலர்ந்த பாறைமீது கனத்த மழை பெய்தாற் போன்றும், முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசை கொண்டது போலும் வினாய். அவனது வாழ்க்கை சீரழிந்து போகும்.

அன்பில்லாதவனுக்குச் சொல்லொணாத் திக்குணங்கள் எல்லாம் பிணைந்து அவனை அலைத்து, வாட்டி அல்லற்படுத்தும். அவனே நறுமலர் பூத்து நன்மணங் கமழும் இவ்வையகமாஞ்சோலையைப் பசுமையற்ற பாலைவனமாக்கும் பாதகன். அவன் தன்னை யும் பாழாக்கி இனத்தையும் கெடுத்து விடுகிறான்.

இவ்வுலகத்தில் அன்பில்லாதவன் கொழுத்து வளர்ந்த கோரைப் புல்லாகக் கருதப் படுவான். இவ்வற்பமாகிய புற்களை யழித்தாலன்றி, மல்லிகை யாதியாம் நறுமணப் பூக் களன்ன மக்கள், அன்பின் வழிப்பட்டு நன்னெறியைச் சேரார். மோகம் என்னும் பெருங் காற்றால் மோதுண்ட மாலுமியாகிய மனிதனைத் திசை அறியாமற் சுழன்று அலையாவண் ணம் சாந்தி என்னுந் துறைமுகத்தைச் சேர்ப்பது அன்பெனும் அரியதொரு கலங்கரை விளக்கமாகும்.

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு” என்ற பெருநாவலர் கொள்கைப்படி காந்தியடிகள் வாழ்ந்தபடியால் அன்றோ இறந்தும் இறவாப் புகழ் எய்தி விளங்குகின்றார்.

வறுமையின் கொடுமையால் வாடிய இல்லாளாகிய குசேலரின் மனைவி, குசேலரைக் கண்ணரிடம் சென்று பொருள்பெற்று வரும்படி கூற, குசேலர் அந்த வறுமையிலும், ஒரு பிடி அவலை அன்பின் நிமித்தம் தோழனாகிய கண்ணனுக்கு எடுத்துச் சென்றமை தோழன் மேற்கொண்ட அன்பை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டுகிறதல்லவா? அது மட்டுமா? குபேரர்கள் மட்டும் போகக்கூடிய கண்ணபிரானின் அரண்மனையின் வாசலில் குசேலர் நிற்பதை மனக்கண்ணினுற் கண்ட கண்ணன் ஏழ்மையின் தோற்றத்தையும், வறுமையின் கோரத்தையும் கண்டும்கூட தோளின்மேற் கைபோட்டு எதிர்கொண்டு அழைத்து தன் ஆசனத்தில் அமர்த்திக் கௌரவித்தார் அன்பே உருவான கண்ணன் அவர்களின் அன்பின் பெருமைதான் என்னே!

இன்னும் இராமலிங்க அடிகள் மக்களிடம் மட்டும் அன்பு வைத்தால்போதாது உயிர்கள் எல்லாவற்றிலும் அன்பாய் இருக்க வேண்டும் என்பதை “வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்” என்று கூறியுள்ளார். ஆகவே அன்பிற்குமுண்டோ அடைக்கும் தாழ் என்று கூறுவதுபோல், அன்பைப்பற்றிக் கூறுவதற்கும் அதன் பயன்களை எழுதுவதற்கும் இவ்வுலகில் எல்லையுண்டோ?

ந. கோபாலநாதன்

Prep S. S. C.

பெண்களின் உயர்தரக் கல்வி

இப்பூமியின்கண் உதித்தவர்தான் ஆண் பெண் ஆகிய இருபாலாரும் இறைவனாற் கொடுக்கப்பட்ட பகுத்தறிவு இருந்தும் அறியாமையாலே தம் அருமந்த வாழ்வை இழந்தோர் பலர். இவர்களின் இன்ப வாழ்வு சிறக்க ஊன்றுகோலாயிருப்பது அறிவு. ஆகவே அறிவு வளர்ச்சிக்குக் கல்வி மிக அத்தியாவசியம். முக்கியமாகக் கல்வி பெண்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமென்பதை உலகியல் மேதாவின்கள் — அரசியல் அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள்வதோடு வற்புறுத்தியும் வருகின்றனர். ஆடவர் கண்டு பொருமைப்பட்டதக்க வகையிற் சிறந்த பணி புரியும் மகளிர் கூட்டத்திற்கு, இன்று உயர்தரக் கல்வி அவசியமில்லையென்று கூறுபவர் அல்லது வாதம் புரிபவர் குறுகிய மனப்பான்மை படைத்தவரேயாவர்.

பாரதப் பிரதமர் ஸ்ரீ நேரு, ராஜாஜி முதலியோர் மாதர் இயக்கங்களுக்கு புத்துயிரளிப்பதோடு மங்கையரின் கல்வி விஷயத்திற் கூடிய கவனம் செலுத்தியும் வருகின்றனர். மேல் நாட்டறிஞர் பலர் தையலரின் கல்வி வளர்ச்சிக்காக அரும்பாடுபட்டு வருகின்றனர், மேல் நாட்டு நாகரிகம் பண்பாடு ஒருபுறமிருக்க, நமது தமிழகத்தின் நாகரிகம் பண்பாடு கல்வி இன்றேல், நன்கு பரிமளிக்க மாட்டாதென்பதை ஒவ்வொருவரும் நன்குணர்தல் வேண்டும். பண்டைத் தமிழகத்தில் சமத்துவம் என்ற ஏணியில் ஏறி ஆடவர், மகளிர் இருபாலாரும் கலையுணர்ச்சி உடையோராக, கலை வாழ்வுடையோராக வாழ்ந்தார்கள். பெண்களுக்குக் கல்வி அவசியமில்லையென்ற குறுகிய நோக்கம் அக்கால மக்களிடையே உதித்த தில்லை. எந்தக் கவிஞனாவது பெண்பாலரைச் சமத்துவ புத்தியற்றவரென்று புகன்ற தில்லை.

அகவாழ்வு பொலிவுற்று விளங்க, அன்பு பெருக, ஆர்வம் பொங்க கல்விச் செல்வம் இல்லாவிடில் வாழ்வில் இன்பமேது? மானிடர் வாழ்க்கையென்ற வண்டியை ஒற்றுமையுடன் இழுத்துச் செல்லும் பண்பினராக மிளிர்வதற்குக் கல்வியின் ஏற்றத் தாழ்ச்சி இருக்குமாயின் வாழ்க்கை சோபிக்க மாட்டாது. இது எக்காலமும் மறுக்க முடியாத உண்மை. கல்விக்குப் பயன் அறிவு, அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கம். ஆகவே உயர்தரக் கல்வியினால் பெண்கள் நல்லொழுக்க முடையோராக சமுதாயத்தைத் திருத்தும் சிறந்த பண்புடையோராக விளங்குவர். இன்று நமது பாரத நாட்டில் எத்தனையோ பெண்மணிகள் உயர்தரக் கல்வி கற்று, சமூகத் தொண்டு புரிந்து மிளிர்வதை நாம் பார்க்குந்தோறும் பெருமிதமடைவோம். பண்டிட் விஜயலட்சுமி ஐக்கிய நாட்டுச் சபைத்தலைவியாக இருந்து பணியாற்றிய பெருமை உலகம் அறிந்ததொன்று. இறந்தும் இறவாத சரோஜினி நாயுடு உயர்தரக் கல்விமூலம் எண்ணற்ற சேவைகளைக் குடும்ப வாழ்க்கையுடன் இணைத்துத் திறம்படச் செய்து காட்டியுள்ளார்.

மேல் நாடுகளுள் இன்றைய வளர்ச்சிக்கு முக்கியமானோர் பெண்களென்பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார். ஆடவர்க்கு வேண்டிய ஒத்தாசை புரிவதும், உறுதியளிப்பதும், நம்பிக்கை யூட்டுவதும் அந்நாட்டுப் பெண்மணிகளே. அவர்கள் உயர்தரக் கல்வி கற்ற இலட்சிய மாதர். அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெதற்கு என்று இடைக் காலத்தில் தனையிட்டு வைத்தார் ஒரு சில சுயநலவாதிகள். அதனைக் கண்டித்தார் நவபாரதக் கவி பாரதியார்.

“ வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டிவைத்த — அந்த விந்தை மனிதரும் மாண்டு விட்டார்.”

என்ற அவரது இதய ஒலி இன்று பாரத நாட்டில் நன்கு படிந்துள்ளது. எங்கு பார்க்கினும் — உயர்தரப் படிப்பில் மகளிர் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். இது வரவேற்கக் கூடியதென்பதை ஆடவரே ஏற்றுக் கொள்வர். ஒத்த குணமும் ஒத்த கல்வியும் நிறைந்த ஆடவர் மகளிர் மனையறம் நடத்தினர் என்ற நற்செய்தியைப் பழந் தமிழ் நூல்கள் எடுத்துக் கூறும்போது பெண்களுக்கு இக்காலம் உயர்தரக் கல்வி அவசியமா? அவசிய மில்லையா? என்பதைச் சற்றுச் சிந்தித்துப்பாருங்கள்.

வருவாய்க்குத் தக்க செலவு. இன்ப வாழ்வு, நாட்டுக்குத் தொண்டுபுரிதல் ஆகிய இன்றோரன்ன பல நல்லியல்புகள் உயர்தரக் கல்வியினால் வந்தடையும் பெறுபேறுகள் என்றால் அது மிகையாகாது. ஆகவே பெண்கள் உயர்தரக் கல்வி கற்று, இன்பம் பொங்க, அன்புமிளிர ஆர்வத்துடன் நல்வாழ்வு வாழ்வாராக.

எம். ஐ. ஹைரு.

Prep. S. S. C.

ஐ வ ஹ ர் ல ல் நே ரு

ஆசிய ஜோதி; அரசியல் ஞானி; இராஜ தந்திரி என்றெல்லாம் போற்றப்படும் ஒப் பற்ற தலைவர் எதனையும் நடு நின்று ஆராய்ந்து முடிவுகாணும் கர்மவீரர். சமத்து வம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம் என்ற பாதைகளின் வழியே மக்கள் வாழ்க்கையை வளம் படுத்தி வரும் பாரதப் புதல்வர்; அவர்தான் நமது இந்திய நாட்டு முதலமைச்சர். மோதிலால் நேரு பெற்றெடுத்த மாணிக்கம்; வீரத்தாயார் சொருபராணியின் அருமைக் குமாரர்—ஐவஹர்லால் நேரு.

இப்பெரியார் 1889-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 14-ஆந் திகதி பிறந்தார். விளையும் பயிர்ரை முனையிலே தெரியும் என்பதற்கிணங்கப் பள்ளிப்பருவத்தில் கண்டோர் வியக்கத்தக்க விவேகியாக விளங்கினார். இதனால் ஆசிரியர்களின் நன்மதிப்பை ஒருங்கே சம்பாதித்துக் கொண்டார். இவரது தந்தையார் தமது செல்வக்குமாரன், கலைவளம் சான்ற பெருமா னாக விளங்க வேண்டுமென விரும்பினார். இவரை இங்கிலாந்து தேசத்திற்கு அனுப்பிக் கல்வி பயிலச்செய்தார். கல்வியில் அபாரமான திறமையும், அரசியல் ஞானமும் கைவரப் பெற்றவராய்த் தன் தாய்நாடு திரும்பினார். ஐரோப்பிய தேசங்கள் பலவற்றையும் சுற்றிப் பார்வையிட்டார். இக்காலத்திற்குள் தேசபக்தியென்ற வீரக்கனல் நீறுபூத்த நெருப்புப் பேரல அவர் உள்ளத்தில் ஒளிந்து கிடந்தது. எனினும் தாய் தந்தையரின் அன்புக்கு அடிபணிந்து இல்லறமென்னும் நல்வாழ்வில் இறங்க வேண்டியவரானார்.

இதனால் இவருக்கு இருபதாவது வயதில் திருமணம் நடைபெற்றது. கமலா என்ற அம்மையாரே இவரது அருமைப்பத்தினியாவர். இருவரும் தாம்பத்திய வாழ்வைத் திறம்பட நடத்தினர். இந்திரா என்ற பெண்குழந்தைக்குத் தந்தையானார். முதலாவது உலக மகா யுத்தகாலத்திற்குள் நேருவின் வாழ்க்கையிலே ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டது. குடியானவர்களுடன் அதிகம் நெருங்கிப் பழகினார். அடிமையின் அந்தகாரத்தில் அமிழ்ந்திருந்த இந்திய சகோதரரைத் தட்டி எழுப்பினார். மகாத்மகாந்தியின் பிரதம சீஷர்களில் ஒருவராக மிளிர்ந்து அவர் காட்டிய வழியின்படியே 1921-ஆம் ஆண்டு முதலாக ஒத்துழையாமை இயக்கங்களில் ஈடுபட்டார். தேச விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டார். இதனால் ஆங்கிலேயரின் சிறைக்கூடம் புகுந்தார். தந்தையார் இறந்த பின்னரும் தனயன் நேரு தன் இலட்சியத்தைக் கைவிடவில்லை. பன்முறை சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அக்காலத்தில் இவரது எழுச்சி மிக்க மணி மணியான சுகந்தரு மொழிகள் மக்கள் இதயத்தைப் பண்படுத்தின. 1928 ஆம் ஆண்டு முதன்முதலாகக் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தின் காரிய தரிசியாகவும் விளங்கினார். தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாராய் மகாத்மா காந்தியின் ஆயுதமாகிய அகிம்சையின் வழியே இந்தியா சுதந்திரமடைய அல்லும் பகலும் பாடுபட்டார். இவர் தமது வாழ்நாளில் துன்பத்தைப் பெரிதாக மதித்தவரல்லர். தனது தந்தையை இழந்தபின் கண்காணாத தேசத்திலே அருமை மனைவியையும் பிரிந்தபின் அவருக்கு இன்றும் ஆறுதல் அளித்து நிற்பவர் அருமை மகள் இந்திராதான். செடிகளிலே—வண்ண மலராகத் திகழ்ந்து நிற்கும் இன்ப ரோஜாவைத் தன் மார்பிற் சூடி மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடையும் பண்பு படைத்தவர் நேரு. நமது பாரத நாட்டின் முதலமைச்சராக இருந்து எத்தனையோ சிக்கல்களை உலக விவகாரங்களை சுமுகமாகத் தீர்த்து வருகிறார். அதிகாலையில் எழுந்து முதல் வேலையாக பத்திரிகை வாசிப்பதுடன் ஆரோக்கிய வாழ்வை முன்னிட்டு தவறாது தினமும் சிரசாசனம் செய்கிறார். இவர் பஞ்ச சீலக் கொள்கையில் நம்பிக்கை கொண்டவர். ஆதலின், அன்பு, வாய்மை, அடக்கம் முதலிய அருங்குணங்களையே தன் அணிகளாகப் பூண்டு தொண்டாற்றி வருகிறார்.

எம். எஸ். பஸ்ரூ

8-ஆம் வகுப்பு.

நமது தாய்மொழி

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு தாய்மாரும் தாம்பெற்ற மகவை எந்த மொழியினால் பாலூட்டித் தாலாட்டிச் சீராட்டினார்களோ, அதே மொழிதான் அம்மகவிற்கும் தாய் மொழியாகின்றது. நாமும் அதேபோன்று நமது தாயாரால் வளர்க்கப்பட்டோமாதலால் நமது தாய்மொழி தமிழ்மொழியாக இருப்பது கண்டு பெருமை அடைகின்றோம்.

தமிழ் மிகப் பழமையானது. உயர்தனிச் செம்மொழி. இது சிவபெருமானால் அகத்தியனருக்குப் போதிக்கப்பட்டமொழி. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நம் இந்தியாவின் தெற்கே உள்ள திருவேங்கடமலை முதற்கொண்டு கன்னியாகுமரி வரையில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்கள் தனிப்பெரு மொழியான தமிழைப் பேசியும், போற்றியும் வந்தார்கள் என்பதைச் சரித்திர ஆராய்ச்சி மூலம் அறிகின்றோம். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக சங்கப்புலவர் தமிழை அமிழ்தம்போல் பாதுகாத்து வந்தனர். இவ்வுண்மையை நன்கு தெளிவுபடுத்தி நிற்பன, பழந்தமிழ் நூல்களாகும்.

தமிழ் என்ற சொல்லுக்கு இனிமை என்று பொருள். “தமிழினுமினிய திஞ்சொல்” என்ற சான்றோர் வாக்கே இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் மிக இனிமையானமொழி தமிழ்மொழியே என்பதை நமது அமரகவி பாரதியார் “யாம் அறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவது எங்கும் காணோம்” என்று உணர்ச்சிபொங்க எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அவர் கூற்றைப் பிறமொழியாளர் பலரும் அறுவதித்து இருப்பது கண்கூட. ஆதலின், புத்தம் புதுத்தேனும், தித்திக்கும் செங்கரும் பும் திஞ்சுவைத் தமிழுக்கு ஈடாகா. அகம், புறம் என்னும் பொருட் பேதங்களைத் தன்னகத்தடக்கி மிளிரும் இலக்கிய நூல்களோ எண்ணிறந்தன.

தமிழன் பண்பாடு எக்காலத்தும் நிலைத்து நின்று தமிழ்ப்பெருமையை விளக்க, தொல் காப்பியமென்னும் இலக்கணநூலை தமிழன்னைக்கு முடியெனச் சூட்டிக்கொளரவித்தார் தொல் காப்பியர். பொதுமறையாகிய திருக்குறளை யாத்துத் தந்தார் திருவள்ளுவர். ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் முதன்மையாக நிற்கும் சிலப்பதிகாரம் என்னும் சீரியநூலைத் தமிழ்த்தாயின் கால்களுக்குச் சிலம்பாக இட்டு அழகு செய்தார் இளங்கோஅடிகள். இதேபோன்று இன்னும் மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி முதலிய இலக்கிய நூல்களால் தமிழை அழகுபெறச் செய்தனர் தமிழ்ப்புலவோர். ஒழுக்கம் என்னும் நன்னெறியை இனிது போதிக்கும், தனிப்பெரும் சிறப்புப் பொருந்திய மொழி தமிழே. ஓர் அந்நிய நாட்டு அறிஞர் ஆராய்ச்சி மூலம் எடுத்துக்காட்டி இதற்குக் காரணமாகத் திகழ்வது திருக்குறளே என்றும் விதந்து கூறியுள்ளார். இவ்விதமாக அந்நியராலும் புகழ்ப்படும்மொழி தமிழ் மொழியாக இருப்பது கண்டு நாம் அளவற்ற பெருமை அடைகின்றோம்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த தேனினும் இனிய தமிழ்மொழியை நாம் கருத்துன்றிக் கற்கவேண்டும். கற்று, பண்டைக்காலத் தமிழர் நாகரிகத்தை உணர்ந்து, அவைகளைப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டும். நம் நாடு மேலும் மேலும் சிறப்பு அடையும்.

வாழ்கு செந்தமிழ்!

தி. நாகேஸ்வரி.

8-ஆம் வகுப்பு.

திருவள்ளுவர்

திருக்குறள் என்னும் நூலை இயற்றியவர் திருவள்ளுவர். இவருக்குத் தெய்வப்புவர், செந்நாப்போதார், பெருநாவலர் எனப் பல சிறப்புப் பெயர்கள் உண்டு. இவர் இறைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, சென்னைப்பட்டினத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள மயிலாப்பூரிலே பிறந்தார் என்று கூறுவர்.

இவர் தந்தை பெயர் பகவன். தாய் பெயர் ஆதி. உறையூரிலுள்ள வள்ளுவ சேரியிலே வளர்ந்தமையால், இவர் திருவள்ளுவர் என்னும் பெயரைப் பெற்றார். இவருக்கு அதிகமான், கபிலர் என்னும் இரு சகோதரர்களும் ஔவை, உப்பை, உறுவை, வள்ளி என்னும் நான்கு சகோதரிகளும் இருந்தனர். திருவள்ளுவரைப் போலவே அவருடன் பிறந்தோரும் பேரறிவுடையவர்கள்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே, மார்க்கசகாயர் என்னும் பெயரையுடைய வேளாளப் பிரபு ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய விளைபயிர்களை வேதாளம் ஒன்று அழித்து வந்தது. அவ்வேதாளத்தைத் திருவள்ளுவர் துரத்திவிட்டார். அதனால் மார்க்கசகாயர் மிகவும் மகிழ்ச்சியெய்தி, தனது மகள் வாசுகியம்மையாரைத் திருவள்ளுவருக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது.

வாசுகி சிறந்த கல்வியறிவும் நல்லொழுக்கமும் உடையவள். கற்பிலும் அழகிலும் சிறந்தவள். நாயகன் குறிப்பறிந்து நடப்பவள். இத்தன்மையான சிறப்பியல்புகள் பொருந்திய வாசுகியாரோடு திருவள்ளுவர் தமது வாழ்க்கையின் பொருட்டு நெசவுத் தொழிலைப் புரிந்து வந்தார்.

இவர் திருக்குறள் என்னும் நூலை இயற்றினார். இந்நூல் ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்பது குறட்பாக்களையுடையது. அறம், பொருள் இன்பம் என் மூன்று பிரிவுகளையுடையது. இந்நூல் பலரால் போற்றப்பட்டு பல பாஷைகளிலும் மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கிறது. முப்பானூலின் பெருமைகளை ஒன்று இரண்டு பாக்களால் அறியலாம்.

நெருப்பால் சுடப்பட்டினும் உயிர் சாவாது தப்புதல் கூடும். ஆனால் பெரியவர்களிடம் பிழைசெய்து நடப்பவர் சாவாது தப்பமாட்டார். என்பதைப்பற்றித் திருவள்ளுவர் ஒருகுறள் மூலம் கூறியிருக்கிறார்.

“எரியால் சுடப்பட்டினும் உய்வுண்டாம் உய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத் தொழுகுவார்”

மக்களாகிய எல்லா உயிர்களுக்கும் பிறப்பு வேற்றுமை இல்லை. அவரவர் செய்யும் தொழில் வேற்றுமையாலே உயர்வு, தாழ்ச்சி உண்டாகும் என்பதைப் பற்றியும் வள்ளுவர் இன்னோர் குறள்மூலம் கூறியிருக்கிறார்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”

பா. சிவகணநாதன்
6 ஆம் வகுப்பு.

எனது தென்னிந்திய யாத்திரை

R. R. அப்பாத்துரை (பழைய மாணவன்.)

திருநெல்வேலி சைவாசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலை வாழ்க்கையின் இறுதிக்கட்டத்தில் நான் பெற்ற இன்பத்தை — புத்துணர்ச்சியை — பேரானந்தத்தை, எனது முன்னாட் கல்லூரிச் சஞ்சிகை “வைத்திஸ்வரனுக்குச்” சமர்ப்பிப்பதில் பெருமிதமடைகின்றேன். ஒரு மாதமாக நம்தாயகமாகிய பாரதநாட்டின் ஒருபகுதியைச் சுற்றிப் பார்க்கும் பெருவாய்ப்பு எனக்கும் கிட்டியது.

ஒப்புயர்வில்லாப் பெருமைகளைக் கொண்ட பாரதத்தின் கால்வைக்க எனதடிகள் துடித்துக்கொண்டிருந்தன. அதற்கேற்ப, கப்பலும் தலைமன்னரிவிருந்து மூன்று மணித்தியாலங்களில் பாக்குரீரீதியைத் தாண்டி எங்களைத் தனுஸ்கோடித் துறைமுகத்திற் சேர்த்தது. தனுஸ்கோடியிலுள்ள பாலத்தை விட்டிறங்கிக் குடியேற்ற வெளியேற்றக் காரியாலத்தாரின் மேற்பார்வை முடிந்ததும், பரந்த மணற்பரப்பினூடே சென்று, சேதுதீர்த்த மாடினோம். ஆலயத்துட் புதுமன் காலலம்பிச் செல்வதற்குச் சமமாயமைந்தது இத்தீர்த்தம்.

இராமேஸ்வரம்

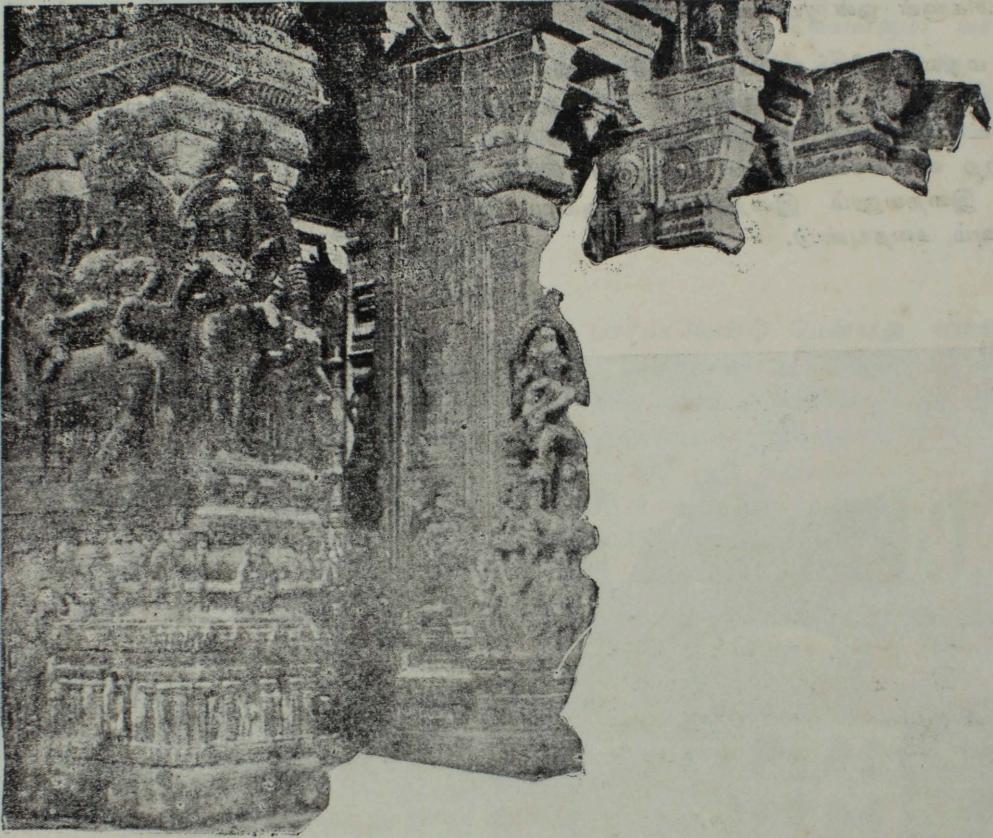
தீர்த்தமாடிய நாங்கள் புகையிரதத்தின் மூலம் எங்கள் பிரயாணத்தின் மறு கட்டத்தைத் தொடங்கினோம். ஆரம்பத்தில் கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரையும் வெண்மணற் பரப்பே தென்பட்டது. அப்பால், புற்றரைகளும், வயல்களுமுள்ள சிற்றார்களினூடாக எமது புகைவண்டி இராமேஸ்வரத்தையடைந்தது. இராவணன் முதலானோரைக் கொன்ற தால் உண்டான பிரமகத்தி தோஷம் நீங்கும் வண்ணம். ஸ்ரீ இராமர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து வழிபட்ட புண்ணிய ஸ்தலத்தின் பெயரே அவ்வூருக்கும் பெயராயமைந்துள்ளது. அழகாயமைந்துள்ள மிகப் பெரிய பிரகாரங்களும், வேலைப்பாடமைந்த கோபுரங்களும் தாய் நாட்டின் கலைத்திறனை எமக்குப் புலப்படுத்தின.

அநுமார் கொண்டு வந்ததாகக் கூறப்படும், லிங்கத்துக்கு, “காசிவிசுவநாதர் லிங்கம்” என்றும், சீதை ஸ்தாபித்து இராமர் பூசித்த லிங்கத்திற்கு “இராமலிங்கம்” என்றும் பெயர். இங்கே முப்பத்திரண்டு விசேட தீர்த்தங்கள் உள.

மதுரை

எமது திட்டப்படி நாம் மறுநாள் தங்கிய இடம் மதுரை. சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவிளையாடல் புரிந்த புண்ணிய பூமி இது. மதுரை மீனாட்சியம்பாள் கோயில் இங்கு மிக முக்கியமானது. இவ்வாலயத்திலுள்ள இரு விமானங்கள் தங்கத்தாலானவை. வள்ளுவரின் தெள்ளமுதக் குறள் அரங்கேற்றஞ் செய்த இடத்தினருகே வாவியொன்றுண்டு. இது பொற்சூழரை வாவி என வழங்கப்படும். இதனருகே உள்ள சுவரில் 42 மாபிள் கற்களுள், அவற்றின் மேல் ஆயிரத்து முந்நாற்று முப்பது அருங்குறளும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு தனிக்கல்லிற் செதுக்கப்பட்ட நந்தியின் உருவம் பக்தர்களை வரவேற்பது போன்று அமைந்திருக்கும் காட்சி குறிப்பிடத் தக்கது. மீனாட்சியம்பாளின் கருணை பொழியும் அன்புருவம் அடியார்களின் உளத்தினை உருக்கும் பெற்றியது.

மதுரைக்கு அண்மையில், முருகக்கடவுளின் ஆறுபடை வீடுகளில் ஒன்றாய் திருப்பரங் குன்றமுள்ளது. இங்குள்ள ஆலயம் மலையைக் குடைந்து ஆக்கப்பெற்றது. ஆலயத்தின் மூலஸ்தானவாயில் தங்கத்தகட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. குன்றின் கீழ்பால் சரவணப் பொய்கை அமைந்துள்ளது.

மதுரை

மதுரையிலிருந்து திண்டுக்கல் பஸ்வண்டி மூலம் காந்திக்கிராமத்தை யடைந்தோம். இந்திய சுதந்திர சிற்பியான காந்திமகான் உருவாக்கிய வார்தா கல்வித்திட்டத்தின் பயனைக் கண்ணாரக் கண்டோம். கல்வியைத் தொழிலுடன் சேர்த்துப் போதிக்கும் முறை இக்கிராமத்தில் நடைமுறையிலிருக்கின்றது. கலவன் பாடசாலையான இதில், ஆரம்பவகுப்பிலிருந்து ஆசிரியப் பயிற்சிவரையில் ஆண்களும் பெண்களும் சகோதரத்துவத்துடன் வாழுகின்றனர். எல்லாக் கருமங்களையும் மாணவர்களே செய்கின்றனர். பாலர் வகுப்புத் தொடங்கி, பட்டதாரி வகுப்புவரை எல்லோருக்கும் ஆதாரக் கல்வியை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்வியே அளிக்கப்படுகின்றது.

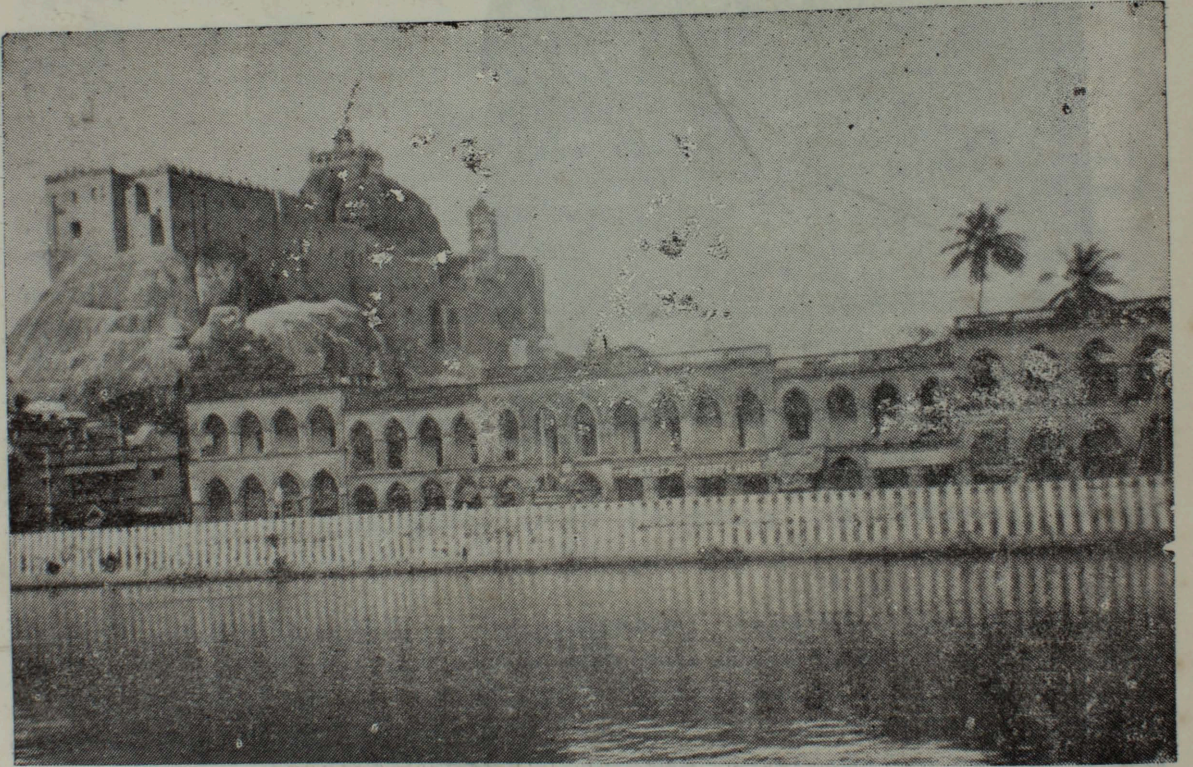
நாங்கள் ஆசிரிய மாணவராகையால் அங்கு கற்கும் ஆசிரியப் பயிற்சிப் பிரிவினர் எமக்கு ஒரு வரவேற்பளித்தனர். பாடசாலை வாசலிலுள்ள விளம்பரப் பலகையில், அன்

றைய தினசரிப் பத்திரிகைகளிற் காணும் பிரதான செய்திகள், எல்லா மாணவரும் பார்க்கத்தக்க வகையில் எழுதப்பட்டிருப்பது விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும்.

மதுரையில் தெப்பக்குளம் தவறாது பார்க்க வேண்டியதொன்று. இங்கிருந்து கால் நடையிலேயே போய்ப் பார்க்கக்கூடிய முக்கியமான தோரிடம் திருமலை நாயக்கன் கோட்டை. சிறந்த வேலைப்பாட்டுடனமைந்த இக்கோட்டை, புதியவர்களுக்கு வியப்பூட்டும் காட்சிகளுள் ஒன்றாயமைந்துள்ளது.

மதுரையிலிருந்து பழனிக்குச் செல்வது எமது அடுத்த திட்டம். மலையுச்சியிலே இப் புண்ணியதலம் அமைந்துள்ளது. முருகனது திருநாமத்தை ஓதிக்கொண்டு மலையிலேறத் தொடங்கும்போது அடியார்க்குத் தனியொரு சக்தி பிறப்பதைக் காணலாம். மாம்பழம் பெற்ற விநாயகரைக் கண்ட முருகன் இங்கு வந்து பழனியாண்டி வடிவுடன் தங்கியதாகவும், இறைவனும் இறைவியும், “அன்புப்பழம் நீ” எனச் சமாதானம் கூறி மகிழ்வித்ததாகவும் கதையுண்டு.

திருச்சி

திருச்சி மலைக்கோட்டையும் உச்சிப்பள்ளையார் கோவிலும்.

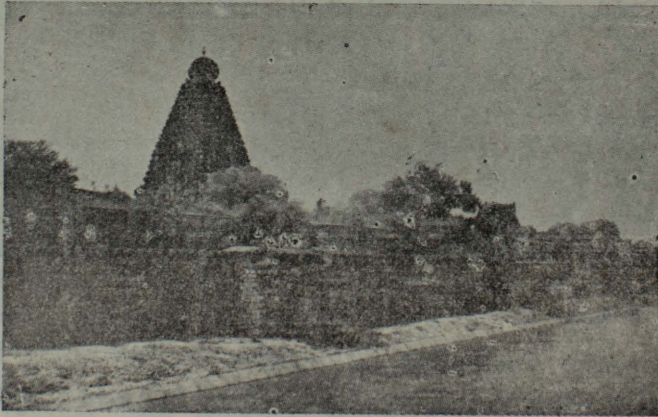
பழனியிலிருந்து புறப்பட்ட நாம் சில மணித்தியாலப் பிரயாணத்தின் பின் திருச்சியை யடைந்தோம். “திருச்சிராபுரம்” என்பது பாடல் பெற்ற புண்ணியஸ்தலம். உயர்ந்த குன்றினுச்சியிலமைந்துள்ளது. செங்குத்தான நூற்றுக் கணக்கான படிகள் தாண்டி உச்சியையடைய வேண்டும். உச்சிமலையிலிருந்து பார்க்கும்போது சுற்றுப்புறம் பச்சைப் பசே

லெனக் காட்சியளிக்கும். காவிரியாற்றின் நீர்ப்பெருக்கே இத்துணைச் செழிப்புக்குக் காரணமாகும்.

ஸ்ரீ ரங்கப் பெருமானைத் தரிசிக்கும் பேறும் எமக்குக் கிடைத்தது. இங்குள்ள கொடிமரமும், பலிபீடமும் தங்கத்தாலானவை. ஸ்ரீ ரங்கநாதரின் சயனத் திருவுருவம் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக விருந்தது. மற்றுமொரு புண்ணியஸ்தலம் 'திருவானைக்கா.' பஞ்சலிங்கங்களில் ஒன்றான "அப்புலிங்கம்" இங்குள்ள மூலஸ்தான லிங்கமாகும். வாசலிலிருந்து படிப்படியே பதிந்து சென்று மூலஸ்தானம் அதிகம் பதவில் இருக்கிறது. இம் மூலஸ்தானத்தில் எந்நேரமும் நீர் சுரந்து கொண்டிருக்கும். இந்நீரை அடிக்கடி வெளியேற்றிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். "செழுநீர்த் திரளுடையானைச் சென்றாடினேனே" என்ற தேவாரப் பகுதியும் இதற்குச் சான்றுபடும்.

தஞ்சாவூர்

மகாராசாவின் ஆட்சியிலமைந்த தஞ்சையைப் பார்க்கவேண்டு மென்பது எமதவா. ஆகவே திருச்சியின் பின் தஞ்சையை யடைந்தோம். அங்குள்ள நூல்நிலையமும், கலைப் பொக்கிஷங்களும் எம்மை வலிதலழைத்தன. இறவாத புகழுடைய ஏடுகள் — பல மொழிகளிலு முள்ளவை — அங்கே சேமித்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்குள்ள "பிரகதிஸ்வரர்" ஆலயம் பிரசித்தி பெற்றது. அதன் விமானம் 216 அடி உயரமுடையது. இந்தியாவில் மிக உயர்ந்த விமானம் இதுவே, இதன் நிழல் நிலத்தில் விழுவதில்லை. விமானத்தினுச்சியில் என்பது தொன் நிறையான ஒரு தனிக்கல்லை வைத்துச் சிற்பவேலை செய்திருக்கின்றனர். இதற்கு எந்த விஞ்ஞானம் உதவியது! மூலஸ்தானது லிங்கத்தின் உயரம் பதினமூன்றடி. நந்தியின் உயரம் பன்னிரண்டடி.

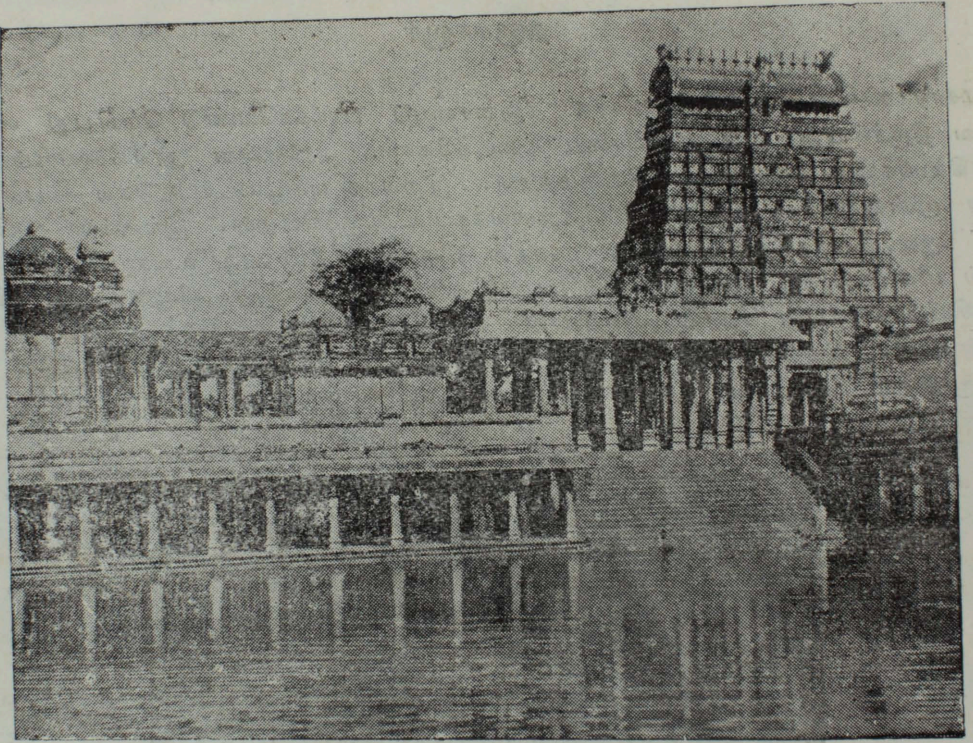
தஞ்சாவூர் பெரியகோயில்.

அங்கிருந்து கும்பகோணம், சுவாமியலை என்பவற்றைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருவாரூரை யடைந்தோம். திருவாரூர்த் தேரின் மகத்துவத்தை அறியாதார் எவருமிரார். இங்கு நாங்கள் கண்ட பிரமாண்டமானதேர் கடந்த ஐந்து வருடங்களாக இழுபடவில்லையாம்.

சிதம்பரம்

தில்லை நடராசரைத் தரிசிக்கும் ஆசைமேலீட்டினால் சிதம்பரத்தை யடைந்தோம். அங்கு மூலமூர்த்தி ஆறுமுகநாவலர் பாடசாலை முகாமையாளர் ஏம்மை வரவேற்று, தங்கு வதற்கு வசதிகளும் செய்துதவினார்கள். ஆலயத்தின் நாற்புறமும் வானளாவிய கோபுரங் கள். மூலஸ்தானவிமானம் தங்கத்தாலாக்கப்பட்டது. நடராசப் பெருமானின் ஆனந்தத் தாண்டவத்தைப் பேரன்புடன் தரிசித்தோம்.

ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு ஞானப்பாலருளிச் சைவத்தைக் காத்தருளிய சீகாழித் தோணியப்பரையும், வைத்தீஸ்வரன் ஆலயத்தையும் தரிசனை் செய்தோம். அண்ணாமலைச் சர்வகலாசாலைக்குச் சென்று பலவற்றைப் பார்வையிட்டதுடன் பேராசிரியர்கள் பலரைச் சந்தித்து உரையாடினோம்.

சிதம்பரம்

எங்கள் பிரயாணத்தில் நெய்வேலிக் கரிச்சரங்கம் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது. பாரதத்தின் வருங்கால விருத்திக்கு இத்தொழில் நிலையம் நல்லதோர் எடுத்துக் காட்டாகக் காட்சியளித்தது. இங்கே பழுப்பு நிலக்கரி அதிகம் கிடைக்கும். நூறு சதுரமைல் விஸ் திரணமான நிலப்பரப்பையுடையது இச்சுரங்கம். ஆரம்பவேலைத் திட்டங்களை அங்குள்ள பிரதம அதிகாரி விளக்கிக் காட்டினார். இவ்விடத்திலிருந்து 2,70,000,000 தொன் நிலக்கரி கிடைக்குமென எதிர் பார்க்கப்படுகின்றது. தார், பெற்றோல் போன்ற பதினெட்டுக்கு மேற்பட்ட உப பொருள்களைத் தயாரிக்க முடியுமெனக் கருதுகின்றனர். 1200 க்கு மேற் பட்ட தொழிலாளர் வேலை செய்கின்றனர். அத்தனைபேரும் தாயக மக்களே.

சென்னை

இலங்கைக்குப் போனேன் என்று ஓர் இந்திய மகன் கூறினால் கொழும்பைத்தான் இந்திய மக்கள் கருதுவர். இலங்கையர் இந்தியா சென்றால் சென்னையைப்பற்றி வினாவுவர். சிதம்பரத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்னையை யடைந்தோம். ஆறுநாட்களை அங்கே செல வழித்தும் மனம் திருப்தியடையவில்லை. “மூர் மார்க்கெட் (Moor Market) புதியவர்களுக்குப் பெருவிருந்து. 5 மைல் நீளமான கடற்கரை, சிறந்த நூதனசாலை, நூல் நிலையம், மிருகக் காட்சிச்சாலை ஆகியன எங்கள் மனதைக் கொள்ளை கொண்டன. டாக்டர் மு. வரதராஜன், பேராசிரியர் அன்பழகன் ஆதியோர் அன்புடன் வரவேற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

காஞ்சிபுர ஆலயச் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் கண்களுக்குப் பெருவிருந்தா யமைந்துள்ள திருக்கழுக்குன்றக் காட்சியை எண்ணும்போது இன்றும் மயிர்க்கூச்செறிகின்றது. கருங்கல் மலையில் பாதை வெட்டியமைத்திருக்கின்றனர். இங்குள்ள சிவாலயத்தையும், பூசை முடிவில் இரு கழுதுகள் வந்து கோயிற் பிரசாதம் அருந்திச் செல்வதையும் தரிசிக்கக் கொடுத்து வைத்த எனது விதிக்கு ஒருமுறை வணக்கஞ் செலுத்தினேன். மாமல்லபுரச் சிற்பங்கள் மறக்க முடியாத காட்சிகள்.

அடையாற்றுக்குச் சென்று அங்குள்ள கலாசேத்திரத்தையும், அண்மையிலுள்ள காந்தி மண்டபத்தையும் பார்வையிட்டோம். திருமைலாப்பூரிலுள்ள இராமகிருஷ்ண ஆசிரமத்துக்குச் சென்று மாலைப் பிரார்த்தனையிற் பங்குபற்றிப் பேரானந்த மடைந்தோம்.

மைசூர்

இந்நிலையில் காலமும், பணமும் எம்மை எச்சரிக்கை செய்தன. சென்னையிலிருந்து, பதினொருமணித்தியாலப் பிரயாணத்தின் பின் பங்குநூரில் இறங்கினோம். இங்கு பல தொழிற்சாலைகளிருப்பினும், களிமண் தொழிற்சாலை வேலைகளையே செவ்வனே பார்வையிட்டோம். இசுஞ் சிறந்த இரு பூங்காவனங்களில் ஒன்று ‘லால்பார்க்’ எங்களது சில மணி நேரத்தைக் கவர்ந்துவிட்டது.

மணிமுடி மன்னர்களின் ஆட்சியிற் பெயர்பெற்ற மைசூர் இராசதானி அடுத்த தங்கு மிடமாயமைந்தது. இந்நகரம் ஒரு பூங்காவனம் போல அமைந்திருக்கின்றது. “லலிதமகால் பவஸ்”, “சாமுண்டிஸ்வரிமலை”, “பிருந்தாவனம்”, “ஸ்ரீ ரங்கப்பட்டினம்” என்பவை தவறாது பார்க்கப்பட வேண்டியவை. சாமுண்டிஸ்வரி மலைக்கோயிலில் இந்தியாவிலேயே மிகப்பெரிய தனிக்கல்லினுற் ஆக்கப்பெற்ற நந்தியினுருவமுண்டு. பிருந்தாவனத்தின் காட்சி உள்ளத்திற்கும், கண்ணுக்கும் பெருவிருந்தாயமைந்துள்ளது. காவிரிக்கமைத்த மதில்களுக்கிடையில் அமைந்திருக்கின்றது இப் பிருந்தாவனம். மின்சார வெளிச்சம் இதன் காட்சியை மிகவும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது.

காவேரியின் அணைகட்டுகள் எமக்குப் பெரிதும் வியப்பை ஊட்டின. மைசூரில், பட்டுத் தொழிற்சாலை, சவர்க்கார எண்ணெய்த் தொழிற்சாலை என்பவற்றையும் பார்வையிட்டோம். மைசூரிலிருந்து பட்டுத் தொழிலுற்பத்தியிற் பிரசித்தி வாய்ந்த சேலத்தை அடைந்தோம். இங்குள்ள “மேட்டூர் அணைக்கட்டு” உலகப் பிரசித்தி பெற்றதொன்றாகும். ஒருநாட் பொழுதை மாத்திரம் இங்கு கழித்தோம். அன்றிரவே பிறப்பிடத்தை நோக்கி விரைந்தோம்.

இந்திய மக்களிடத்தே — தாயகத் தமிழ் மக்களிடத்தே, பண்டைச் சிறப்புக்கள் — பண்பாடுகள் இன்னும் நிலைபெற்று வாழுகின்றன. 'உள்ளொளி பெருக்கி' உய்யு நெறி காட்டும் சமயம் உரிய நிலையில் இருக்கின்றது. கலையின் பேரழகினைக் கண்டின்புற்றோம். வாழவேண்டிய நெறிகாட்டி வாழ்ந்த உத்தமர்களின் அறிவுரைகளின் மணம், மக்களது வாழ்வில் மிளர்கின்றது. தென்னிந்திய யாத்திரை எனது வாழ்நாளில் மறக்கமுடியாத சம்பவம். நேரிற் கண்டவற்றையும் ஆங்காங்கே விசாரித்தறிந்தவற்றையும் இக் கட்டுரையிற் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

வணக்கம்

கொழும்பு விவேகானந்த சபையாரால் நடத்தப்படும் சமயபாடப் பரீட்சை

சென்ற ஆண்டில் (1955) நடைபெற்ற சமயபாடப் பரீட்சையில் நாம் மகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிடத்தக்க பேறுகளை நமது கல்லூரி பெற்றிருக்கிறது. அகில இலங்கைச் சமயபாடப் பரிசில்களுள் ஆரம்பப் பிரிவினருக்குரிய முதலாம் பரிசிலை செல்வன் கோ. சங்கரநாராயணன் என்னும் மாணவர் பெற்றுள்ளார். கீழ்ப்பிரிவில் அகில இலங்கைச் சமயபாடப் பரிசில்களில் இரண்டாவது பரிசிலை செல்வி இ. சரஸ்வதி என்னும் மாணவி அடைந்துள்ளார்.

இவற்றுடன் ஆரம்பப்பிரிவில் முப்பத்தைந்து மாணவர் தேறித் தராதரப் பத்திரமும் பாடசாலைப் பரிசில்களும் பெற்றனர். கீழ்ப்பிரிவில் இருபது மாணவர் தேறித் தராதரப் பத்திரமும் பாடசாலைப் பரிசில்களும் பெற்றனர். மத்தியபிரிவில் மூன்று மாணவர் தேர்ச்சியடைந்தனர். ஒரு மாணவர் பரிசிலும் பெற்றனர். மேற்பிரிவில் ஐந்து மாணவர் தேறி ஒருவர் பரிசிலும் பெற்றனர்.

இவ்வரிய புகழையீட்டிப் பெரும் பணிசெய்த ஆசிரியர்களுக்கு நமது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம். இவ்வாண்டிலும் நூற்றறுபத்தைந்து மாணவர் ஷெ பரீட்சையிற் பங்குபற்றியுள்ளனர். இவர்களைச் சிரத்தையுடன் பயிற்றியதற்குரிய நன்றியையும் தெரிவிக்கக் கடப்பாடுடையோம்.

செ. நடராசா

5-11-56.

இந்துமாணவர் கழகத் தலைவர்

PRINCIPAL'S NOTES

An important event connected with the religious life of the college took place in January this year. The image of Nataraja which was made under the supervision of Kalaipulavar K. Navaratnam was installed in our shrine. We begin the day with a pooja to Lord Nataraja when the staff and students assemble for worship. This act of co-operate worship has helped to keep before us constantly the aim of Learning—the worship of the Lord. Has not Thiruvalluvar said, "What availeth all learning if we do not worship at the feet of the Lord who is the embodiment of Pure knowledge."

The even tenure of our life was disturbed by the passing of the Sinhala Only Bill. The schools were vitally concerned with the safeguarding of the language rights of the Tamils and they acted promptly and with unanimity. The Northern Province Principals' Association took up this matter and after conferring with the leaders of the Tamil community decided to give up the teaching of Sinhalese as it considered the Act a denial of the Fundamental Rights of the Tamils and a gross betrayal of the promises made by the Sinhalese leaders at the time of the introduction of the Soulbury Constitution.

It is good for the members of the majority community to realise that the Tamils have as much rights to this land as they. The Tamils have been living here from the dawn of history and they have contributed to the material and cultural development of this country. The late lamented leader, D. S. Senanyake, realised this when, appealing to the Tamils to accept the White Paper on constitutional reforms, he said, "For centuries the Sinhalese and Tamils have lived together in peace and amity. We have been governed by their kings and they by ours..... Shall the most ancient of our civilisation sink to the level of dull and dreary negation? We all know and appreciate their special qualities. They are essential to the welfare of this Island, and I ask them to come over and help us."

It is heartening to see that the better elements among the Sinhalese community are beginning to realise the harm done to national unity by the Sinhala Only Act. It is hoped that their numbers will grow and the Sinhala Only Act will ere long be either withdrawn or suitably amended. Till such time it is the duty of the Tamils to keep the Resistance Movement alive and strong.

The Sinhala Only Act has opened the eyes of the Tamils to the dangers ahead of them. They have begun to realise that they cannot depend on government service as one of their chief avenues of employment and that they cannot depend on the state to foster their culture. Various steps are being taken by public spirited men in the community to chalk out new paths. It is the duty of those connected with the schools to study the various schemes and give their advice and co-operation.

The Tamil University movement is one of the results of the Sinhala Only Act. This movement has attracted some of the best brains of the community and is gaining considerable support among the Tamils. Racial prejudices have entered even the sacred halls of Learning and the Tamils have begun to realise that the Tamil genius cannot develop to its full stature in this vitiated atmosphere. It is time that the Sinhalese leaders took note of this. If at least at the University stage young men and women of the various communities cannot live and work together, then the days of national disruption are not far off.

It is our duty to sound a note of warning to the leaders of the Tamil University movement. They should see that their activities do not prejudice the claims of the Tamils to the National University at Peradeniya, which was established as a result of the agitation in which Tamil leaders like Arunachalam, Ananda Cumaraswamy and Ramanaathan played a prominent part. Let it also be made clear to those in power that the Tamils will not be satisfied with a second rate University, a University in name but without the necessary buildings, equipment and facilities.

Another problem that is facing the educated youth of the country, especially the Tamil youth, is the question of employment. Large numbers are being turned out of the schools and the Universities of Ceylon and India annually, but they are not able to get suitable jobs as their training most of them have had, has no relationship to the needs of the country. It is high time that steps were taken to relate education to the needs of the country.

In the academic sphere we had a successful year. Both at the December and July Examinations, our S. S. C. candidates did

very well. At the July Examination we got near cent percent result. All the candidates except one got through and even the one got a re-referred. We hope to produce similar results at the H. S. C. at no distant date.

There have been a few changes on the staff during the course of the year. Mr. U. K. Kumaran, B. Sc., about whom I made a reference last year left us in January and his place was taken by Mr. P. M. Thomas, B. Sc. Miss T. Kandiah joined us in January as Home Science teacher. Mr. R. O. Ganeshanathan, B. Sc., had to leave us in February as he got a post in the Income Tax Department as an Assistant Assessor, and his place was taken by Mr. K. Ramanathan, B. Sc. (Ceylon), Diploma in Education. Mr. C. M. A. Jeffrie, English Trained First Class, left us during the second term to take up the principals's post at Zahira College, Puttalam, and his place was taken by Mr. S. P. Balasubramaniam, B. A. (Hons.). Rev. U. Saddhananda Thero resigned his post in August, and Mr. V. S. Nadarajah, Secondary Trained, First class, was transferred from Hindu College, Trincomalee to fill this vacancy. Vidwan A. Kanagasabai left us during the third term to become the head of a newly established Ramakrishna Mission school, Vavuniya and his place will be taken by Vidwan Pon. Muthukkumaran, B. O. L. We are glad to note that the majority of those who have left us have assumed greater responsibilities and we wish them all success in their new spheres of activity. The young men who have filled the vacancies possess high academic qualifications and we feel glad that we have been able to secure their services.

It is with deep sorrow that we record the untimely death of Mr. V. Thillainadarajah, one of the ex-members of our staff and one who was closely connected with the development of the Vidyalaya. We extend our sympathy to the members of his family.

Vivekananda House (Yellow)

House Masters	:	Mr. C. Chelliah
	"	S. Senthilnathan
	"	P. Elanganayagam
	"	R. Ganesan
	"	K. Ramanathan
	"	V. Ramakrishna
	"	S. Gopalapillai
	"	A. Kanagasabai
House Mistresses	:	Miss A. Ahilesar
	"	G. Vallipuram
House Prefect	:	Mas. K. Ranganathan
Athletic Captain (boys):	"	V. Gopalakrishnan
" " (girls):		Miss S. Santhanayage
Treasurer	:	Mas. S. Rajaratnam

We have great pleasure in submitting the report of our house for the year 1956. The period under review has been a very successful for us in the Annual Athletic meet. After many years we had the good fortune to get the inter-house Championship. Our success is due to the enthusiasm and the whole-hearted co-operation of the members of our house.

We won not only the Inter-house challenge cup but also won other individual cups and the relay cup. We should congratulate Mas. S. Gunaratnam, Mas. S. Rajaratnam, Mas. K. Ranganathan, Mas. S. Ratnam, Miss. S. Thangaratnam, Miss S. Rajeswary and Miss. S. Gnanambikai for their splendid performances in the meet. Mas. S. Gunaratnam did his best to get the marathon cup. Miss. S. Thangaratnam secured the girls Junior Championship.

Most of the members of our house were successful at the J. S. C. and S. S. C. Examinations. We congratulate them all on their well earned success.

We wish to express our sincere thanks to Messrs. C. M. A. Jiffree and Vidwan A. Kanagasabai. We regret very much to say that we had to bid farewell to the former during the middle of the second term and the latter during the middle of the last term.

We are thankful to our house masters and mistresses for their untiring efforts to make the house attain proficiency in athletics.

The girls' Captain, Miss. S. Santhanayage, has to be thanked for her help and co-operation in the activities of the house.

In conclusion I wish to thank the house masters, house mistresses, office bearers and other members of the house for their untiring services and co-operation in the various activities of the house.

K. RANGANATHAN,
House Prefect.

Nagamuthu House (Blue)

House Masters	:	Mr. S. Thuraisingham
		„ V. Subramaniam
		„ K. Sabanadesar
		„ S. Kajadurai
		„ S. Balasubramaniam
		„ S. Visuvanathan
		„ S. Kumarasooriyar
		„ E. R. Williams
House Mistresses	:	Mrs. K. Arumugamthamby
		Miss K. Sivaswamy Iyer
House Prefect	:	Mas. M. Y. Farook
Athletic Captain (boys)	:	„ P. Cumaraswamy
„ „ (girls)	:	Miss G. Dharmambal
Treasurer	:	Mas. V. Sri Sakthivel

In presenting the report of our house I should say that our activities this year have been a satisfactory one. I wish to thank the House Masters and Mistresses for the interest they took in the activities of the House.

Special mention should be made of N. Sritharan of our house for obtaining the third place in Pole-Vault at the J. S. S. A. Inter-Collegiate athletic meet.

We whole heartedly welcome the new members of the staff and students who have been assigned to our house. We hope that they would be a tower of strength to us in coming years. This time the high light of our annual sports meet was the state of suspense in which the spectators were kept till the last item was worked off as to who would become the champions. The close competition for the Challenge Cup was between Vivekananda and us. Finally Vivekananda won the laurels. And we became the tug-of-war champions.

We express our heart felt condolence on the death of our old house masters Mr. V. Thillainadarajah who expired on May 30th of this year.

We felicitate Miss. K. Elayappah, one of our efficient and sincere House Mistresses on getting married to Mr. K. Arumugamthamby.

We also congratulate the students of our house who have passed the S. S. C. Examination and hope they will do well in their future careers.

Before I conclude my report I would urge on the members of our house to be energetic and take greater interest both in studies and sports and make next year a successful one.

M. Y. FAROOQ,
House Prefect,

Sharvananda House (Orange)

House Masters	:	Mr. T. Seenivasagam
		„ T. Puthirasingam
		„ P. Gopala
		„ S. Nadarajah
		„ T. C. Subramaniam
		„ Y. Yoganathan
		„ A. Saravanamuthu
House Mistresses	:	Miss P. Sabaratnasinghe
		Mrs. S. Pakiam
		Miss T. Kandiah
House Prefect &		
Athletic Captain (boys):		Mas. K. Gopalakrishnan
„ „ (girls):		Miss A. Annaluxmy
Treasurer	:	Mas. S. Gangatharan

I consider it a great privilege to submit the report of my house for this year. Though the period under review has not been a favourable one, we have maintained a good standard in the field of sports.

In the Inter-House athletic meet special mention must be made of Mas. A. Thangarajah who won the Junior Championship. Our House got the first place for the best decorated shed.

We have fared not only well in games but also in scholastic and extra curricular activities. Mas. S. Balasubramaniam passed the S. S. C. in the First division in Dec. 1955. We feel proud to mention that the first and the second prizes in the Oratorial Contest conducted by the "Tamil Mantram" were won by Mas. K. Suntharalingam and Mas. S. Pasupathippillai. Also the second prize of the N. P. T. A. Oratorical Contest was won by Mas. K. Jeganmogan.

We welcome the new members Mr. T. Puthirasingam and Miss. T. Kandiah who have rendered valuable services for the house within the short period of their arrival. We are happy to record that the House Masters and Mistresses guided and encouraged us in the sports activities.

This year we had to bid farewell to Messers M. Paramanathan and U. K. Kumaran. We wish them the best of luck in their new sphere of activity. In conclusion we wish to thank the House Masters and members of the House for their valuable services they have rendered. Though we failed to win the laurels, we played the game in a spirit of true sportsmanship, remembering the Olympic motto, "The greatest thing in games is not to win but to take part".

K. GOPALAKRISHNAN.
House Prefect.

Vipulananda House (Green)

House Masters	:	Mr. V. Vythilingam
		„ S. Param Thillairajah
		„ S. Panneerchelvam
		„ T. Paransothy
		„ C. Canthapillai
		„ P. M. Thomas
House Mistresses	:	Mrs. P. Jeyaseelan
		„ V. Mathuralingam
		Miss A. Veeragathy
House Prefect	:	Mas. P. Jeganthan
Athletic Captain (boys)	:	Mas. S. Subramaniam
„ „ (girls)	:	Miss N. Nesamany
Treasurer	:	Mas. K. Ganesalingam

The year under review has not been very encouraging compared to our achievements in previous years. The Inter-House Athletic Meet found us in the lowest rung of the ladder. But we were able to derive consolation from the proud fact that in P. Jeganathan, S. Subramaniam and T. S. A. Aboobucker we had the Post Seniorr Senior and Intermediate Champions respectively. Though we were placed last, our athletes never failed to play the game and strove to the last. Our heartiest congratulations to the champions. Special mention must be made of our House Masters and House Mistresses who as usual never failed to give us the encouragement and help in different ways.

In the educational sphere many of our members have been successful in the S. S. C. & N. P. T. A. examinations. The college cricket and football teams had a fair springling of our members who never failed to do their best for the college. Sri Vivekananda's contribution to the cricket eleven deserves special mention.

In conclusion I would like to thank all the members of the House for the unstinted co-operation they gave me in carrying out my otherwise difficult task. Lastly I would like to make a fervent appeal to the Physical Director to have more Inter-House competitions in games also which would go a great way to develop the students' personality and character.

P. JEGANATHAN,
House Prefect

Report of the Science Association

The inaugural meeting of the above association was held on 21. 2. 56. and the following office bearers were elected.

<i>Senior President:</i>	Mr. T. Seenivasagam
<i>Junior President:</i>	Mas. S. Thillaivanan
<i>Secretary:</i>	„ M. C. Saleem
<i>Asst. Secretary:</i>	Miss K. Nagarajeswary
<i>Treasurer:</i>	Mas. S. Kankatharan
<i>Members of executive Committee</i>	Messrs T. Paramsothy, R. Ganeshan, S. Pannerselvam, T. Puthirasingam, P. M. Thomas, & K. Ramanathan
<i>Class Representatives:</i>	Sr. H. S. C. Mas. S. Sri Rajasingam
	Jr. H. S. C. Mas. S. Balasubramaniam
	G. C. E. Mas. N. Kulasingam
	Prep. G. C. E. 'B' Mas. S. Gunaratnam
	Prep. G. C. E. 'E' Mas. V. Ariyaratnam

Activities: Under the auspices of the above association many educational films were shown. Some of them are:

(i) The microscope	(ii) Distillation	(iii) Red Spider
(iv) Ruhuna Park	(v) How the motor car works.	

In connection with this we wish to express one sincere thanks to Mr. R. Ganeshan who helped us in operating our projector at the film shows.

Very successful biological tours were organised by the association and their success is mainly due to the two new biology teachers Mr. T. Puthirasingam and Mr. S. Pannerselvam. Another important thing which needs mention is the contribution we made to the Science Exhibition conducted by the N. P. S. T. A. in our college. Our Physics and the Chemistry exhibits were highly commented by the N. P. S. T. A. organising committee. Our thanks to Mr. P. M. Thomas and Mr. K. Ramanathan. Our Science Teachers and our students worked hard to make the exhibition a success.

Many meetings were conducted by the association and unlike other years the students took greater interest in discussions and among the many the following need mention.

- Atoms—Mas. S. Sri Rajasingam
- Planets round the earth—Mas. K. Sundaralingam
- Atomic Warfare—Miss. T. Sarojini Devi
- Flight to the moon—Mas. K. Sundaralingam
- Space Satellites—Mas. K. Jeganmogan
- Albert Einstein—Mas. S. Yogaratnam

JAFFNA SCIENCE TEACHERS' ASSOCIATION EXHIBITION

OUR PHYSICS SECTION

OUR BIOLOGY SECTION

OUR STUDENTS SINGING AT THE SARASWATHI POOJA CELEBRATIONS.

MAS. G. SANGARANARAYANAN

Winner of the All-Ceylon First Prize
at the Vivekananda Society Religious Exam.

MISS R. SARASWATHI

Winner of the All-Ceylon Second Prize
at the Vivekananda Society Religious Exam.

We are sorry to have lost the services of Mr. U. K. Kumaran who had worked hard for the growth of the association.

We should particularly thank our Principal and the Senior President for the encouragement and support given in all our activities.

K. NAGARAJESWARY,
Assistant Secretary.

The Vaidyeshwara Vidyalaya Teachers' Guild

Office-bearers

President: Mr. A. Kanagasabai
Vice-president: Miss P. Sabaratnasinghe
Secretary: Mr. V. Karthigesu
Treasurer: Mr. A. Saravanamuthu
Librarian: Mr. C. Chelliah
Asst. Librarian: Mr. S. Canthapillai

Executive Committee Members: Mr. P. Elanganayagam, Mr. C. M. A. Jeffree, Mr. S. Balasubramania Ayer, Mr. P. M. Thomas, Mrs. P. Jeyaseelan

Membership: The membership of the guild is 47.

Meetings: There were 8 general meetings and 9 executive committee meetings during the year. At three of the meetings we accorded receptions to Mr. and Mrs. T. Puthirasingham, Mr. and Mrs. C. Sivapiragasapillai and Mr. and Mrs. K. Arumugathamby (Miss K. Elayappa) after their weddings. Our best wishes and blessings to the married couples.

We had to bid farewell to Messrs R. O. Ganeshanathan and C. M. A. Jeffree who left us to better their prospects, the former accepting appointment as Asst. Income Tax Assessor and the latter that of headmastership of Zahira College, Puttalam. We wish them all success in their career.

Mr. A. Kanagasabai, who held the office of president of the guild, left us in October, to take charge of a school in the making under the same mission. On account of his sudden departure we regret we could not accord him a farewell. The guild donated a sum of rupees one hundred towards his school. May his efforts be crowned with success. During the interim period the vice-president carried out the duties of the president.

Mr. S. H. Perinpanayagam, principal of Kokuvil Hindu College and Srimath Swami Varananda addressed us on "The Language Issue in Ceylon" and "Religious Instruction in Schools" respectively at two separate meetings of the guild.

The lectures were inspiring and instructive. Our thanks are due to them. We would very much like the new Executive Committee, provided the guild funds permit, to organise at least two such meetings during each term.

Executive Committee Meetings: There were nine during the year. My thanks are due to the committee members for their attendance at meetings and their advice, in spite of the short notice for such meetings.

The Guild Library: The following dailies and the periodicals are subscribed to by the Guild:-

The Ceylon Daily News

The Times of Ceylon

The Morning Times

The Madras Hindu

“வீரகேசரி”

“தினகரன்”

“கல்கி”

“ஆனந்தவிகடன்”

“இந்துசாதனம்”

The Listener

The Geographic Magazine

The Readers Digest

The Science Digest

The Modern Review

The Woman and Home

The Jāna

“கலைமகள்”

“மஞ்சரி”

“கலைக்கதிர்”

and the special Ponkal and Deepavali editions of:

“கல்கி”

“ஆனந்தவிகடன்” and

“கலைமகள்”

It is to be noted with satisfaction that the members are co-operating fully with the librarian, in carrying out the working rules of the library and this has made the Librarian's duties light.

I take this opportunity to point out to the principal that with an increase in the school staff every year, even the present staff room does not provide adequate accommodation. I would on behalf of the guild appeal to him to provide a more spacious room for the staff early.

V. KARTHIGESU,
Hony' Secretary.

The Report of the Scout Group 6 Jaffna 1956

Scouters :

Mr. E. R. Williams	:	Group Scout Master
Mr. C. Sivapragasapillai	:	Rover Scout Leader
Mr. S. Rajadurai	:	Asst. „ „ „
Mr. C. Chelliah	:	Scout Master (Senior)
Mr. V. Karthigesu	:	Asst. „ „ „
Mr. S. Senthilnathan	:	Scout Master (Junior)
Mr. S. Balasubramaniya Iyer	:	Asst. „ „ „

Mrs. K. Arumugathamby : Lady Cub Master
Mrs. P. Jeyaseelan : Asst. " " "
Mas. W. Sunthararajan : Instructor

The Group consists of a Rover Crew, Senior and Junior Troops
and the Wolf Cup-Pack.

The Troop :

Troop Leader : W. Sundararajan
Patrol Leaders : D. Vijayaratnam
T. Visuvanathan
K. Jeganmohan
K. Puvanendran

The Wolf Cup-Pack :

Senior Sixer : Cub K. Yogakumaran
" V. Jamboonathan
" S. Rajaratnam
" R. Cunanayagam

The annual census for the year ending Sept. 30th 1956 show an increase in all the sections of the Group. While cubs who have reached their age limit for the Pack join the troop, their places will be filled by the number of boys who are in the waiting list. The selection will be made by January 1957. Three scouts from the Senior Troop gained their Venturers Badge this year.

The group had the privilege of having a visit by a scouter from abroad (Mr. Hale, Head Master of a Grammar School in England.) Mr. Hale was particularly interested in Cub work. And our Pack was one of the two packs he visited. Thirty two cubs in neat uniform turned up to give a Grand Howl to welcome this distinguished visitor.

In conclusion I must thank the Principal, and all the group scouters for the co-operation in making the activities of the group a success.

E. R. WILLIAMS,
Group Scout Master.

The Report of the Annual Inter-House Athletic Meet 1956

It is with great pleasure that I submit the report for this year. The year under review is really a memorable one, since our Inter-House athletic meet was held on 22nd July 1956 in our newly acquired ground, situated just outside the northern rampart of the Jaffna Fort. The beautifully decorated sheds belonging to the different houses gave a grand appearance in the spacious ground. In addition to these sheds there were sheds for the visitors and the officials.

The most attractive item was the Marathan race covering a distance of 7 miles round the Jaffna town. This created a great name to our school. Thirty competitors took part in the race and all of them completed the race. Special mention should be made of A. S. Gunaratnam who completed the race in 35 minutes 40 seconds.

This year we had a novel item to suit the girls namely the Temple Ladies race. This item drew the greatest applause from the spectators. It showed them how a lady goes to the temple with all the requisites for Archchana.

There was a keen competition among the four houses till the last item was over. Our students should be admired for their healthy spirit of rivalry which they showed throughout the meet. I must congratulate the Vivekananda House on winning the coveted championship cup for the year 1956. Our thanks are due to Mr. S. U. Somasegaram for kindly consenting to give away the prizes for the day. My thanks are also due to the officials and judges who helped me in officiating the items.

My sincere thanks are due to the Principal for the timely advice and the whole hearted support he gave us in this sphere. I shall be failing in my duty if I do not thank Mr. V. Karthigesu for the valuable help he rendered. I also thank the other members of the staff for the whole hearted co-operation given to me in this meet.

The results of the Annual Inter-House athletic meet:

House		Colour
Nagamuttu	N	Blue
Sharvananda	S	Orange
Vipulananda	Vip	Green
Vivekananda	Viv	Yellow

Individual Champions

Boys:	Post Senior	Mas. P. Jeganathan	Vip.
	Senior	" S. Subramaniam	Vip.
	Intermediate	" A. S. Abubucker	Vip.
	Junior	" A. Thanga Rajah	Shar.
Girls:	Senior	Miss R. Mathuranayaki	Nag.
	Junior	" S. Thanga Ratnan	Vive.

Inter House Relay Champion (Vivekananda House)

Tug-O-War — (Nagamuthu)

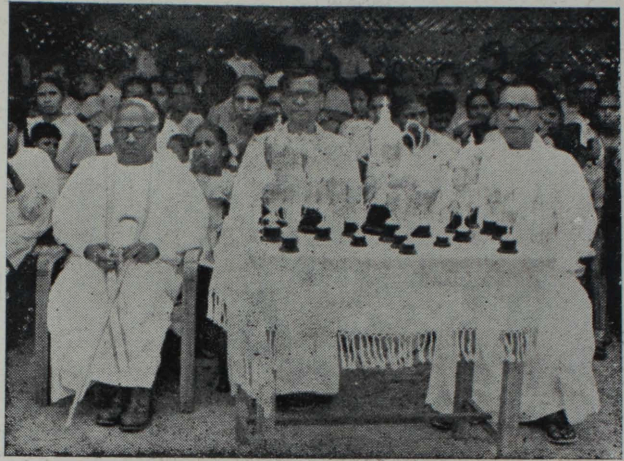
Points Scored by each House

Vivekananda	—	146	Champions
Nagamuthu	—	138	
Sharvananda	—	118½	
Vipulananda	—	90½	

C. SIVAPIRAGASAPILLAI,

Phy. Director

OUR SPORTS MEET

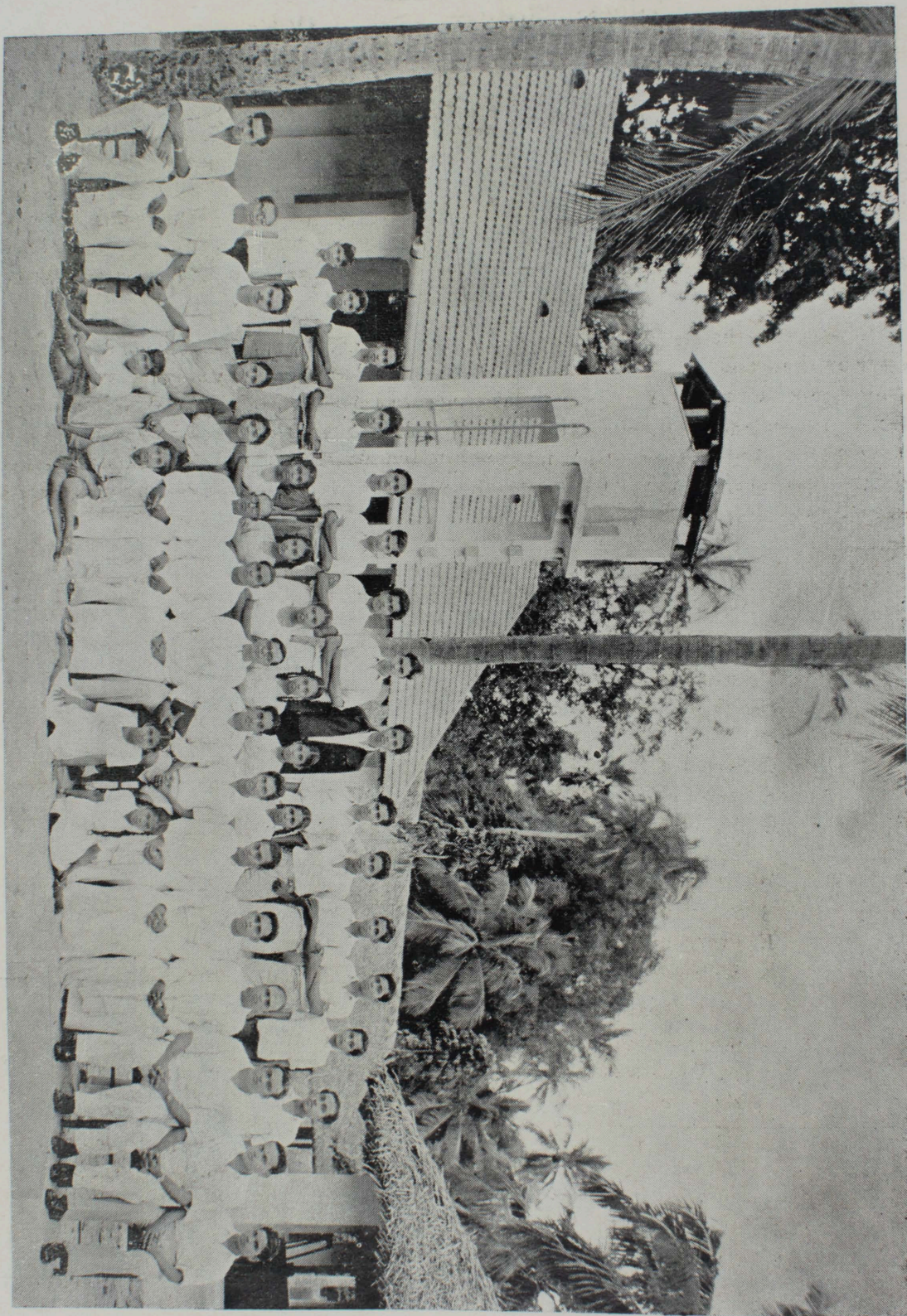
A SECTION OF THE VISITORS

TEMPLE LADIES RACE

BALLOON RACE

VIVEKANANDA HOUSE — ATHLETIC CHAMPIONS, 1956.

College Soccer and Cricket

Soccer:

This year our First Eleven Soccer team belonged to group "C" in the Jaffna Inter-Collegiate Soccer matches. Our record in Soccer is satisfactory. We hold the record of playing the first Soccer match in the newly acquired playground of the Jaffna School Sports Association and winning the match by 6 goals to 1. We lost to the group Champions by only 3 goals to 2. I have also to mention that this is the first year when a majority of our team played with boots on. It would naturally take some time for the players to feel at home in their boots. Our players continue to hold the esteem of the local football fans.

In regard to the members of our Soccer team, M. S. Michaelason and P. Cumaraswamy are outstanding players. K. Gopalakrishnan and K. Ranganathan have a very promising future in Soccer. May I also mention that M. S. Michaelason has been selected to represent the all Jaffna school team in the matches to be played with the Colombo team, this being a rare honour both to the player and to the College considering the fact that only a very few have been selected from the schools of the Jaffna Sports Association.

Cricket:

We played a few friendly matches and fared creditably.

Our Soccer First Team

D. Vijayarajah (Goalkeeper)
M. S. Michaelason (Full)
M. Y. Farouk (Full)
P. Cumaraswamy (Centre half)
N. Jeyarajah (Right half)
D. R. P. Gunathilleka (Left half)
P. Jeganathan (Left extreme)
H. M. Subbair (Left in)
S. Segarajasingham (Centre forward)
K. Renganathan (Right in)
K. Gopalakrishnan (Right extreme)

Reserves

S. Subramaniam
A. S. Gunaratnam
S. Nadarajah

S. KARTHIGESU,
Prefect of Games.

The Report of the H. S. C. Union 1956

<i>Patron</i>	:	Mr. P. Elanganayagam,
<i>President</i>	:	Mas. K. Ganeshalingam
<i>Vice-President</i>	:	Miss T. Sarojinidevi
<i>Secretary</i>	:	Mas. V. Sri Sakthivel
<i>Assistant Secretary</i>	:	Mas. K. Suntharalingam
<i>Treasurer</i>	:	Mas. T. Visvakumar.

This year has been a period of great achievement for our Union. Hence in submitting this report I feel happy to record its great and steady progress, especially under the able guidance of our patron.

We had both Tamil as well as English meetings. We made use of the time available in conducting programmes of varying interest. As our patron emphasized the cultivation of originality and independence of thought on the part of our student members themselves we did not invite a larger number of outside speakers. Still for all we had the opportunity of listening to distinguished members from all walks of life.

Our thanks are due to the following distinguished gentlemen for having given valuable lectures on different subjects.

Mr. S. Kanagarettnam, B. A. (Lond.) of the Staff of Jaffna Hindu College on, "Minority Safeguards in the present Constitution".

Mr. M. Karthigesan, B.A.(Hons), Dip. in Ed., M.M.C. on "The Suez Canal Crisis".

M. S. Thanajeyarajasingam, B. A. (Hons) of the Ceylon University on "தமிழ் இலக்கியத்தில் நகைச்சுவை."

Mr. S. Balasubramanian, B. A. (Econ.) a member of our college staff on "Ceylon today"

We had a debate on "Whether a socialist government or a Federal government could solve the problems of the national minorities in Ceylon" I should thank Mr. A. A. Vaidyalingam M. A. (Cantab.), B. Sc. (Lond.), and Mr. C. Vanniasingham, B. A. (Lond.) Advocate, M. P. and President of the all Ceylon Federal Party, for having participated in the debate. Our thanks are also due to the following members of our union who addressed the union.

- Mas. K. Suntharalingam — "Toussaint Louverture"
,, M. C. Saleem — "The Futility of English in Ceylon"
,, S. Sri Rajasingam — "The Language Problem"
,, E. Sockalingam — "Democracy"
,, S. Retnarajah — "The Suez Canal Crisis"
Miss T. Sarojinidevi — "Man and Science"

- Mas. K. Ganeshalingam — “தமிழ் மொழி”
„ V. Sri Sakthivel — “The Present Crisis”
„ S. Thilaivanan — “The future of University Graduates”

Besides these we had a debate in Tamil which was confined to ourselves on ‘எமது உரிமைகளைச் சட்டரீதியாகப்பெறவேண்டுமா அல்லது பலாத்காரமாகப் பெறவேண்டுமா?’ The following members participated in it.

Proposition

Mas. K. Ganeshalingam
Miss T. Sarojinidevi

Opposition

Mas. E. Sockalingam
„ S. Sri Rajasingam

We entertained the members of the staff to tea at the end of the term. Our progress was chiefly due to the earnest endeavours of a few members and we hope that more members would in future take an active part and thereby train themselves to become able speakers. I thank the patron and the principal who have acted as our guides in running this association successfully. I should also thank the girl members who took a lively interest in the union. They have readily availed themselves of every opportunity to speak, and they have completely identified themselves with all the activities of the union. I thank them for their loyal co-operation.

V. Sri. SAKTHIVEL

Hony. Secretary.

OUR SOCCER TEAM—1956

தமிழ் மன்ற அறிக்கை

தேமதூரத் தமிழ் பரவும் வகை செய்வதற்கான முயற்சியை மாணவர் சமுதாயமும் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு தொடங்கப்பட்ட தமிழ் மன்றம் இவ்வருடத் துடன் தனது இரண்டாவது ஆண்டைப் பூர்த்தி செய்கின்றது.

இவ்வாண்டில், செந்தமிழுக்கு அரசாங்கம் சம உரிமை அளிக்கவில்லை என்றதினால் ஒரு அனுதாபக் கூட்டத்தைத் தமிழ் மன்றத்தார் முதலிற் கூட நேரிட்டது. அக் கூட்டத்தில் அதிபர் அவர்களும், ஆசிரியர் ப. இலங்கைநாயகம் அவர்களும், பண்டிதர் செ. நடராசா அவர்களும், வித்துவான் பொன். கனகசபை அவர்களும், செல்வன் யாழ் அமீரும் பேசினார்கள்.

செந்தமிழ் சிறப்புறச் சீரிய தொண்டாற்றிய பாரதி தினத்தை 11-9-56 இல் மன்றத்தார் சிறப்புறக் கொண்டாடினார்கள். அன்று அதிபர் அவர்களும் ஆசிரியர் அ. சரவணமுத்து அவர்களும், செல்வன் சோ. சீவரெத்தினம், செல்வன். அமீர் ஆகியோர்களும் பேசினார்கள்.

தமிழில் பேசுவதில் ஆர்வங்கொண்ட இளைஞர்களை ஊக்குவிக்க மன்றம் ஒரு தமிழ்ப் பேச்சுப் போட்டியை நடாத்தியது. அப் போட்டியில் கலந்து கொண்ட மாணவர்களில் மேற்பிரிவில் கு. சுந்தரலிங்கம், முதற் பரிசையும், செல்வன். நா. பசுபதி இரண்டாவது பரிசையும், செல்வன். ந. சீவரெத்தினம், செல்வன். சி. யோகரெத்தினம் ஆகிய இருவரும் மூன்றாவது பரிசில்களையும் பெற்றார்கள். மாணவிகளில். செல்வி. செ. நித்தியலட்சுமி முதற் பரிசையும், செல்வி. க. சுகுணம்பிகை இரண்டாவது பரிசையும், செல்வி. ந. பத்மாசினி மூன்றாவது பரிசையும் பெற்றார்கள். கீழ்ப்பிரிவு மாணவர்களில் செல்வன். கு. இராசேந்திரன் முதற் பரிசையும், செல்வன். வே. அரியரெத்தினம் இரண்டாவது பரிசையும், செல்வன் சி. இராசன். மு. சகாப்தின் ஆகியோர் மூன்றாவது பரிசில்களையும் பெற்றார்கள்.

மன்றத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக மன்றத்தார் “மாணவர் தீபம்” என்ற ஒரு பத்திரிகையை நடத்துகின்றார்கள். மாதமொரு முறை வெளியிடும் இப்பத்திரிகையில் கல்லூரி மாணவர்கள் கட்டுரைகள் எழுதி ஊக்கம் காட்டுகின்றார்கள்.

மன்றத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக அல்லும் பகலும் உழைத்த வித்துவான். பொன். கனகசபை அவர்களுக்கு மன்றம் என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது. அவர் வேறு பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியராகத் தற்பொழுது கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தாலும் அவர் மாறா அன்பு எம்மை ஊக்குவிக்கு மென்பது திண்ணம்.

மன்றத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு முன்னின்று உதவி செய்து வரும் போஷகரான அதிபர் அவர்களுக்கும் மற்றைய ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் மன்றம் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளது. மன்றம் மென்மேலும் சிறப்புற்று வாழ பூரணத் துணை புரிவானாக !

க. கணேசலிங்கம்.

(செயலாளன்)

இந்து மாணவர் கழக அறிக்கை

எங்கள் கழக அறிக்கையை வெளியிடும்பொழுது நாம் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். ஏனெனில் இவ்வருடம் எங்கள் கழகம் அரிய பெரிய சேவைகள் அநேகம் செய்திருக்கின்றது. கழகம் வளர்ச்சி அடைகின்றது என்பதற்கு இஃது ஓர் அறிகுறி.

ஐந்தொழில் விளக்கஞ் செய்யும் நடராஜ மூர்த்தியின் பிரதிஷ்டையுடன் நமது பணி ஆரம்பமாகியது. அப் பிரதிஷ்டை 23-1-56 இல் நிகழ்ந்தபோது எமது கழகம் பக்தி சிரத்தையுடன் பணிகள் பல புரிந்து அப் புண்ணிய கைங்கரியத்தை நிறைவுறச் செய்தது.

எங்கள் கழகத்தின்சார்பாக 14-5-56 இல் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் ஐயந்தி கொண்டாடப்பட்டது. அதிபரவர்களின் முன்னுரையுடன் தொடங்கிய கூட்டத்தில் செல்வன் தணிகாசலம் பேசினார். 25-5-56 இல் மறைமலையடிகளின் அருமைப் புதல்வர் வித்தவான் — மணி திருநாவுக்கரசு அவர்கள் கல்லூரி மண்டபத்தில் ஓர் அரிய சொற்பொழிவு ஆற்றினார். திருஞான சம்பந்தருடைய அவதாரத்திலிருந்து ஞானப்பாலுண்டமை வரைக்குமுள்ள வரலாற்றைத் திறம்படக் கூறினார். சுவாமி சச்சிதானந்த யோகிகள் எங்கள் கல்லூரிக்கு வந்து “சமயமும் வாழ்க்கையும்” எனும் பொருள்பற்றிக் காலத்திற்கேற்பச் சிறந்ததொரு உபநித்யாசம் செய்தார்கள்.

வழக்கம்போலக் கொண்டாடப்படும் சரஸ்வதி பூஜை இம்முறையும் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. 4-ஆம் திகதி கும்பம் வைக்கப்பட்டது. 12-ஆம் திகதி இசைவிழா ஆரம்பமாகியது. பிரபல பாடகர்கள் இவ்விழாவிற்கு பங்கு பற்றினார்கள். இசைவிழா தொடர்ந்து மூன்று நாட்களுக்கு நடந்தது. இவ்விழாவை ஒழுங்குபண்ணித் தந்தவர்களுக்கும், அதில் பங்கு பற்றியவர்களுக்கும் எமது நன்றி. 15-ஆம் திகதி தேவி பூஜை மாணவர்களாற் கொண்டாடப்பட்டது. கல்லூரி மாணவிகள் பஜனைகள் செய்து பூஜையைச் சிறப்பித்தார்கள்.

கல்லூரிக் கருகாமையிற் கோவில் கொண்டருளிய வைத்தீஸ்வரரும் வாலாம்பிகையும் வீதிவலம் வரும்பொழுது நாம் பூஜிக்க மறந்ததில்லை. இம்முறையும் வெகு சிறப்பாக மண்டபப்படிகள் வைத்து அம்மையப்பனைத் தோத்தரித்தோம்.

எங்கள் கழகத்தின் வளர்ச்சிக்கும் தொண்டுகளுக்கும் அயராத முயற்சியோடு பணியாற்றிய ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் எமது நன்றி யுரித்தாகுக.

கு. சுந்தரலிங்கம்.

(செயலாளர்.) இந்துமாணவர் கழகம்.

Examination Results

S. S. C. Successes, 1956

1. Mohamadorasa (Dist. Arith.)
2. M. A. Sathakathulla (Dist. & Islam)
3. K. M. Sadakabdulla
4. N. Nagaratnam
5. V. Parameswarathan
6. A. Ponniah
7. L. N. Ramaswaroop (Dist. Arith. & Bookkeeping)
8. A. Sabhanathasarma
9. M. C. Saleem
10. R. Sarasanandavel
11. K. Suntharalingam
12. S. Thillainathan
13. S. Thillaivaanam (Dist. Pure Maths, & App. Maths)
14. V. Umapathy
15. T. Visvakumar
16. T. Visuvendran
17. K. Nageswary (Dist. Hinduism)
18. K. Perinpavally (Dist. Tamil Literature)
19. T. Sarojinidevi
20. S. Sivagamy
21. M. Appasamy Sarma
22. S. Arumuganainar
23. S. Balasubramaniam (Dist. Pure Maths & Physics)
24. P. Kumarasamy
25. M. Mathavan
26. K. Nagarajeswary (Dist. Tamil Literature)
27. M. Y. Abdul Muthu Allim
28. K. Amarasingam
29. M. Y. Farook
30. K. Kaneshalingam
31. P. Jeganathan
32. S. Kankatharan
33. M. S. M. Mohamed Abdul Raheem
34. M. Munsoor
35. S. Retnarajah
36. S. Satgurunathapillai
37. E. Sockalingam
38. D. Vijayaratnam
39. S. Visuvaratnam
40. S. M. Hakeema
41. R. Thanapoopathy

N. P. T. A. Junior School Certificate Examination - English

Results, 1956.

1. M. Ahamed Basheer	39. N. Marugooba
2. R. Arasaratnam	40. N. Pathmasany
3. A. H. Ameen (Dist. Arith.)	41. A. Rifka (Dist. Arith.)
4. N. S. Aiyoob	42. S. M. Shaheetha
5. N. Alagaratnam	43. M. Thaiyalnayakai
6. R. Balasubramaniam*	44. S. Thangaratnam
7. N. Balasubramaniam*	45. N. Thanalakshimi*
8. S. Gunaratnam	
9. K. M. Hamthoon	
10. M. S. Jamaldeen* (Dist. English, Arith., History)	
11. K. Jeyabalan	
12. A. Kandasamy	
13. K. Kamaldeen (Dist. English)	
14. V. Karunakaran (Dist. Book-keeping)	
15. K. Loganasundaram	
16. A. A. Magbool (Dist. Arith)	
17. M. M. Magbool (Dist. Arith., Tamil)	
18. T. Markandu* (Dist. Arith., History)	
19. M. A. Mohamed Sali	
20. V. Namasivayam	
21. A. Nithianandarajah (Dist. Arith.)	
22. M. Navaratnarajah* (Dist. Arith.)	
23. M. Poopalasingam	
24. S. Ramalingam (Dist. Tamil)	
25. G. Rathakrishnan	
26. M. Sharvanandan*	
27. K. Sivakumarathan (Dist. Arith.)	
28. M. I. Shaffie (Dist. Tamil)	
29. K. Subramaniam* (Dist. Tamil, Arith., Hinduism)	
30. M. S. Saleem	
31. S. Shanmuganathan* (Dist. Arith.)	
32. R. Sowrirajah	
33. M. S. Thameem	
34. M. Thurairajah	
35. S. Thiruchelvam	
36. T. Viswanathan	
37. M. M. Izzathal Heira (Dist. Tamil)	
38. G. Jeyamanai* (Dist. English)	

* First Division.

EDITOR'S NOTES

We are glad to place in the hands of our students both past and present and our friends this issue of our College Magazine which marks another milestone in the progress made by our institution. The reports of the House activities and the various associations reveal the varied activities within the college and the articles by our students are an evidence of the ever widening interest evinced by our students in affairs both national and international.

There are besides two articles which will attract the attention of our readers. Dr. Carl E. Purinton, Professor of Religion, Boston University who writes on "India and the West" is a great friend of Swami Akilananda, the head of the Ramakrishna Mission Centre at Boston. He is greatly interested in the study of Eastern religions and in interpreting Eastern ideals to Westerners. An ardent admirer of the Ramakrishna Mission and its great founder Swami Vivekananda, he had made an intensive study of the proceedings at the Parliament of Religions and the great awakening caused by Swami Vivekananda in America. He takes an active part in the work of the Ramakrishna Mission Centre at Boston, and even takes classes at the Centre whenever the Swami happens to be away from Boston. Early this year he undertook a study-tour of the East in the course of which he came to Ceylon. He spent a few days in Jaffna and on the evening of 23-2-56. he was entertained to tea at the College when he had the occasion of meeting some of the leading citizens of Jaffna. He later spoke to them on the "Influence of Swami Vivekananda in America". The article printed here closely follows the text of the speech delivered by him here, and we are very grateful to Dr. Purinton for having written this article for publication in this issue.

Mr. A. M. K. Cumaraswamy is a polished speaker who wields an equally fascile pen and he needs no introduction to any Ceylon reader. His pen portrayal of the late Swami Vipulananda is very touching and reveals a very intimate appreciation of the Swami with whom he moved closely during the Swami's last days when he was Professor of Tamil at the Ceylon University, and we are sure that the friends of the Swami will find his article of absorbing interest. We take this opportunity to thank Mr. A. M. K. Cumaraswamy for his ready compliance with our request.

The year 1956 now running out has been of great significance to us and to the country at large. As far as we are concerned we are happy to record an year of splendid achievements. The passes at the G. C. E. Examinations held in Dec. 1955 were a record number and those at July 1956 were a near one hundred percent, with only one student getting a re-referred. With a staff of proved competence and with fully equipped and approved laboratories for Physics, Chemistry, Botany and Zoology for the H. S. C. and U. E. classes, we look forward to a similar performance at the University Entrance Examination in 1957, when our first batch of Science Students will be sitting for the Examination.

In common with many other Colleges in the town we are painfully reminded of the limited accommodation available at the College for the growing numbers that seek admission at the beginning of each year. With a minimum requirement of 15 sq. ft. of floor space for a child, we shall not be in a position to add to the numbers we have now, unless additional buildings are put up. These and a fully equipped handwork section are an urgent necessity and we are confident that as in the past our old students will rally round to the support of the Alma Mater.

The year opened with an air of suspense and anxiety, for the Tamil speaking peoples of Ceylon. The passing of the Sinhala Only Bill in the new Parliament in spite of the reasoned opposition of the Tamil speaking people of the country, is a sad commentary on the noble aspirations and heroic achievements of the leaders both Sinhalese and Tamils of the past two generations, who worked for the ideal of a Ceylon united and free, where Sinhalese, Tamil, Burgher and Muslim would work in unison for the peace and progress of the country as a whole.

The New Language Act affects the Tamil people in two ways; culturally and economically. One often hears of the danger of extinction which the Tamil Language and culture is faced with. When one considers the straits to which the Tamil Language was reduced during the last one hundred years when English was the 'Open Sesame' to the plums of office under the Government and a knowledge of English the hall mark of cultural respectability one's fears seem justified. We have the relics of the system with us even today when we find honoured

leaders of our community handicapped by a lack of proficiency in the use of their mother tongue. Will this condition repeat itself in another thirty or fifty years is a question that poses itself to anyone, who ponders deeply on the future of our peoples. The answer largely depends on what is done by the present generation. Protests of all sorts are in the air, but any one with any discerning will know that to seek to reverse the bill in the Parliament as it is constituted today is something bordering on the impossible. Besides, the protests at best are but a negative approach to the problem. Something positive has to be done. The urge to preserve our language and culture has to be roused in the minds of the young. The glories of the achievements of our ancestors in art and architecture, music, literature and drama have to be instilled in the minds of the growing children, and an earnestness created in them to know of its great past and its contribution to human civilisation. They should become possessed of a burning desire to revitalise our language and culture. It is the collective will of the people that can face the challenge, that we are confronted with today. Many yet do not seem to appreciate at its full worth the immensely adverse potentiality that the Sinhala Only Act has for the Tamils. What is needed to stand up to it on the part of the Tamils, is nothing short of a national regeneration. And when one calls to mind the intensely national renaissance that came over westernised Bengal in the early years of this century, or the resurgence in Central and Eastern Europe of many nationalities, who like the Poles have suffered repression and political submergence for over a century, one need not despair. What is wanted as far as we are concerned is the collective will on our part to live. Extraneous factors may help to make or mar our future, but nothing can kill our language and culture as our own apathy and indifference. Who will provide the impetus? It is here that the present generation of school teachers who have in their hands the task of moulding the mind of the coming generation have their opportunity. The present is a challenge to their sense of responsibility. Will they live up to the traditions of the great teachers and fulfil the task of inspiring in their charges the zeal to live up to everything that the Tamil had proved himself capable of in the past?

The economic aspect of the Sinhala Only Act has aggravated the already tense problem of unemployment among the Tamil speaking people in particular. But a consideration of the situation in

the island over the last ten or fifteen years will confirm one in the view that even under 'parity of status' for Tamil and Sinhalese the Tamil youth will find himself in no better position as far as the chances of employment are concerned.

The Free Education Scheme has by continuity the type of Education in vogue under the Colonial era produced a large number of young men who are crazy for white collar jobs. Many of these in the pre 1945 era would have joined the rank of farmers and artisans, the real producers of the wealth of the country. Such is the sorry pass to which the continuation of a colonial economy and a colonial system of Education has brought the country that today the number of the unemployable unemployed has come to nearly a lakh.

To the Tamil parent for whom his entire investment is the education of his child the problem is immediate and urgent. "My son is in the eighth standard, what is to happen to him?" is the question that every fond father asks today, and as he utters these words once notices on his face the feeling of anxiety and dread that characterises a farmer whose year long toil seems to be marred by an approaching in blight leaving him the prospect of ruin and misery. Except for the highly intelligent few, who are bound to rise to the top under whatever circumstances, the large number will find their prospects of finding salaried jobs very bleak.

The unimaginative educational policy followed by successive Ministers of Education who managed to lull the people into a sense of security by promises of diversification of Education and appointments of commissions, whose recommendations have never been sought to be implemented has burdened the country with such a large population of unemployed young men constituting so much wastage of what would otherwise have been useful productive man power. We Tamils in the North, have till now been looking forward to Government Service as the chief avenue for employment. With the virtual slamming of the door to this avenue one wonders what is to be done.

The President of the Federal party in the course of his address at the Trincomalee Convention in August struck the right note when he said that we ought so to order our economy that we may in future be independent of Government Services. As a general guiding principle nobody can gainsay it, but the need today is for the working out of the

details of such an economy and the opening out of alternative avenues of employment for the large number of school leavers.

In under-developed countries like Ceylon the system of Education has to be related to the requirements of man power needed for the development of the country and this can only be done when those at the helm have a clear conception of an overall plan for the country's development. Unfortunately for us in Ceylon there is no possibility of this being done in the near future. The Tamils are therefore bound to find themselves in a hopelessly miserable condition in the years to come.

Once again the schools and the large body of teachers who form the cream of the country's intellect have to come to the rescue. Besides specific measures to remedy this state of affairs, much will have to be done by the teachers to inculcate in the minds of the young men and women a spirit of self-reliance, a sense of social consciousness and a mental climate that will enable them to stand up undaunted to any situation and to wrest the best for themselves and for their country from every opportunity afforded.

The development of the material resources of the country which do not yet appear to have been scientifically surveyed as has been done in India and other countries and the intense development of our agriculture, industry and commerce both internal and external and shipping will, one is compelled to believe, provide ample opportunities for employment for our young men and women. If the state lags behind in providing these opportunities for us, it is up to our leaders to organise these with state assistance if possible or without, if need be. By such timely action alone can we ward off the danger that lies ahead on the road we are speeding along today. Let us hope that all the progressive forces among us will pool their resources and very soon strike out new paths.

We express our thanks to all those who have helped in the production of this number. Our thanks are due to the members of the Editorial Board for their assistance. Special mention must be made of our Printers who have printed the Journal to our satisfaction.

Let me wish all our friends and well wishers a happy and prosperous New Year.

Old Students' Corner

- M. M. Abdul Cader Esq., B. A. (Hons.), Advocate is appointed Magistrate at Negombo
- Dr. N. Kandasamy has assumed duties as E. N. T. Surgeon, Galle Hospital
- Dr. K. Balasingham is attached to the General Hospital, Colombo
- V. Sathasivam Esq., B. A., M. Litt., Dip. in Ed., is appointed an Asst. Superintendent of Examinations.
- C. Vamadevan Esq., Govt. Surveyor, is attached to the Canadian Air Survey Team
- W. S. Senthilnathan Esq., B. A. of the Staff of Vaidyeshwara Vidyalaya has been successful at the Diploma in Education Examination of the University of Ceylon
- N. N. Idaikkadar Esq., B. Sc., Dip. in Ed., is on the staff of Kokuvil Hindu College.
- K. Sivaramalingam Esq., B. A., is on the staff of Jaffna Hindu College.
- V. Vythilingam Esq., B. A., and S. Canthapillai, Esq., B. A., are on the staff of Vaidyeshwara Vidyalaya.
- Mrs. S. Arumugarajah of the staff of Parameshwara College has been successful at the B. A. Examination of the University of London.
- Miss P. Rajendra, B. Sc., is attached to the staff of Hindu Ladies College, Jaffna.
- Mrs. S. Ehamparam is Physical Instructress at Kokuvil Hindu College.
- Miss M. Vethanayagam is attached to the Post Office, Jaffna.
- Miss M. Kanagarajah is attached to the Mc Leod Hospital, Inuvil.
- Miss A. Ramanathan is attached to the staff of Kondavil C. M. T. School.
- Mr. R. S. Anandavel is attached to the staff of Barathi Bashya Vidyasalai.
- Mr. N. Kanagalingam has been successful at the class II Examination of the General Clerical Service.
- Mr. S. P. Mailvaganam is attached to the Commercial Service of the Radio Ceylon.
- Mrs. S. Mailvaganam is attached to the National Service (Tamil section) of the Radio Ceylon.
- Mr. V. Thurairajah has assumed duties as an X-ray technician.
- The following have been successful at the General Clerical Examination this year:
Messrs. S. Rajaratnam, S. Pasupathy, A. A. Abdul Salaam and
S. Shivarajalingam.
- M. Gopalaratnam has been appointed as one of the sub-editors of the Veerakasari, Colombo
- T. Kanagarajah is attached to the Dept. of Psycho-therapy.
-

STAFF, 1957

1. Mr. S. Ambikaipakan, B. A., Principal
2. „ C. Vyrarnuttu, B. A., Vice-Principal
3. „ T. Seenivasgam, B. A., First Class English Trained
4. „ V. Vytilingam, B. A.
5. „ S. Canthapiliai, B. A.
6. „ S. Thuraisingam, B. A.
7. „ W. S. Senthilnathan, B. A., Dip. in Ed.
8. „ P. Elanganayagam, B. A., Post Graduate Trained
9. „ T. Parainsothy, B. Sc.
10. „ K. Sapanadesar, B. A.
11. „ S. P. Thillairajah, M. A., Diploma in Music
12. „ S. Panneerselvam, B. Sc.
13. „ T. Puthirasingham, B. Sc.
14. „ K. Ramanathan, B. Sc., Dip. in Ed.
15. „ P. M. Thomas, B. Sc.
16. „ S. P. Balasubramaniam, B. A. (Hons.)
17. „ Vidwan Pon. Muthukkumaran, B. O. L.
18. Miss. P. Sabaratnasinghe, B. A.
19. Mr. C. Chellaiah, English Trained, First Class
20. „ V. Karthigesu, English Trained, First Class
21. „ S. Viswanathar, English Trained, First Class and H. S. C.
22. „ V. S. Nadarajah, English Trained, First Class
23. „ E. Paransothy, Inter Arts
24. „ R. Ganesan, Inter Science
25. „ K. Vaithianathar, Inter Arts and Bala Pandit
26. „ E. R. Williams, First Class, Drawing Certificate
27. „ V. Subramaniam, First Class, Tamil Trained
28. Pandit S. Nadarajah, First Class, Tamil Trained
29. Mr. A. Saravanamuthu, First Class, Tamil Trained, Dip. in Tamil
30. „ S. Gopalapillai, Tamil Trained, First Class
31. „ T. Yoganathan, First Class Tamil Trained
32. „ P. Gopala, Tamil Trained Second Class
33. „ S. Kumarasurier, First Class, Tamil Trained and S. S. C. Eng.
34. „ V. Ramakrishna, Second Class, Tamil Trained
35. „ T. C. Subramaniam, Tamil Teachers' Prelim.
36. „ C. Sivapragasapillai, Dip. in Physical Education

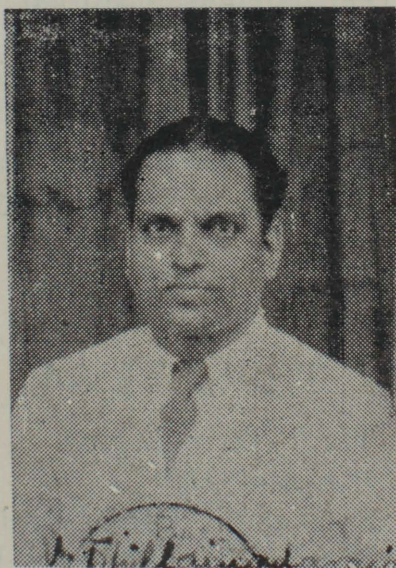
37. Mr. S. Rajadurai, F. I. C. A., with S. S. C. English
38. „ S. Balasubramania Iyar, S. S. C. English [Class
39. Mrs. K. Arumugam Thamby, English Teachers' Certificate First
40. „ P. Jayaseelan, Dip. in Music with S. S. C. English
41. „ S. Packiam, First Class, Tamil Trained
42. Miss A. Veeragathy, Second Class, Tamil Trained
43. „ A. Ahilesar, Second Class, Tamil Trained and S. S. C. Eng.
44. Mrs. V. Mathuralingam, Tamil Trained [Level
45. Miss K. Sivaswamy Iyer, Tamil Trained and G. C. E. Advanced
46. „ G. Vallipuram, Second Class, Tamil Trained
47. „ T. Kandiah, Second Class, Tamil Trained and S. S. C. English

CLERKS: Mr. T. Ganesharatnam

„ A. Thuraisingam

LIBRARIAN: Mr. R. Mailvaganam

IN MEMORIAM

Mr. V. THILLAINADARAJAH

Teacher, Vaidyeshwara Vidyalaya

1939 — 1949

Birth 4-8-1913

—

Death 30-5-1956

CALENDAR, 1957
Vaidyeshwara Vidyalaya, Jaffna.

FIRST TERM

Thursday	3-1-57	First Term begins
Monday	14-1-57	Thaipongal—Holiday
Tuesday	15-1-57	Duruthu Full Moon day—Holiday
Tuesday	22-1-57	Swami Vivekananda's Birthday
Monday	4-2-57	Independence day—Holiday
Thursday	14-2-57	Navam Full Moon day—Holiday
Wednesday	27-2-57	Maha Sivarathiri day Holiday
Sunday	3-3-57	Sri Ramakrishna's Birthday
Friday	15-3-57	Medin Full Moon day—Holiday
Thursday	11-4-57	First Term Ends
Thursday	25-4-57	Thirunavukarasar Guru Pooja

SECOND TERM

Wednesday	15-5-57	Second Term begins
Tuesday	11-6-57	Poson Full Moon day—Holiday
Tuesday	11-6-57	Thiruvalluvar Day
Thursday	13-6-57	Thirugnanasambanthar Guru Pooja
Monday	1-7-57	Manikkavasagar Guru Pooja
Monday	8-7-57	Hajji Festival day—Holiday
Thursday	11-7-57	Esala Full Moon day—Holiday
Thursday	25-7-57	Maviddapuram Car Festival—Holiday
Friday	26-7-57	Adiammavasai—Holiday
Monday	29-7-57	Islamic New year day—Holiday
Friday	2-8-57	Suntharamoorthy Guru Pooja
Friday	9-8-57	Second Term Ends

THIRD TERM

Wednesday	28-8-57	Third Term begins
Wednesday	11-9-57	Bharathi Day
Thursday	3-10-57	Saraswathi Pooja—Holiday
Monday	7-10-57	Mohamed's Birthday—Holiday
Tuesday	22-10-57	Deepavali—Holiday
Friday	15-11-57	Last Friday in Aippasi—Holiday
Monday	2-12-57	Third Term Ends
Friday	12-12-57	Navalar Day

PRINTED AT
SRI SANMUGANATHA PRESS,
JAFFNA